STJERNEN

138. ÅRGANG NUMMER 1 JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE JANUAR 1989

Beretning fra oktoberkonferencen 1988
i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Januar 1989
138. årgang
Nummer 1

STJERNEN

Redaktør: Jørgen Ljungstrøm

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 01 391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 02 187727

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk

Published monthly by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price $10.00 per year. $1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-531-2947.

POSTMASTER: Send form 3579 to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre Dkr. 83,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US$10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PBMA8901DA

STJERNEN

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*.

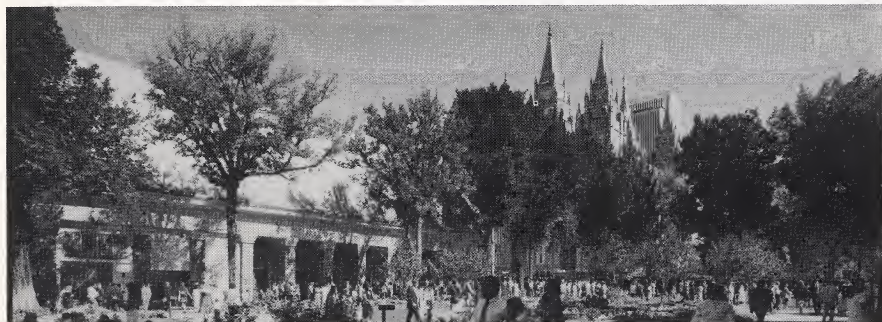
Beretning fra oktoberkonferencen 1988 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Konferencens talere i alfabetisk orden

Desuden deltog: Bøn ved mødet lørdag morgen af ældste William R. Bradford og ældste J. Richard Clarke; ved mødet lørdag eftermiddag af ældste Rex D. Pinegar og ældste Robert B. Harbertson; ved præstedømmemødet af ældste Hartman Rector jun. og ældste Spencer H. Osborne; ved mødes søndag morgen af ældste F. Burton Howard og ældste Victor L. Brown; og ved mødet søndag eftermiddag af ældste Russell C. Taylor og ældste Devere Harris. De generalautoriteter som ikke var til stede ved generalkonferencen var ældste John H. Vandenberg og ældste Yoshihiko Kikuchi.

På omslaget: Det Første Præsidentskab: Præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver; præsident Ezra Taft Benson, præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver. I baggrunden: Tabernaklets orgel.

Indhold

Al fotografering udført af *Audiovisual Planning and Development, Photo Section:* Jed A. Clark (supervisor), Welden Andersen, Phil Shurtleff, Craig Dimond, John Luke, LaVoy Mann og Ann Florence.

Beretning fra oktoberkonferencen 1988 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

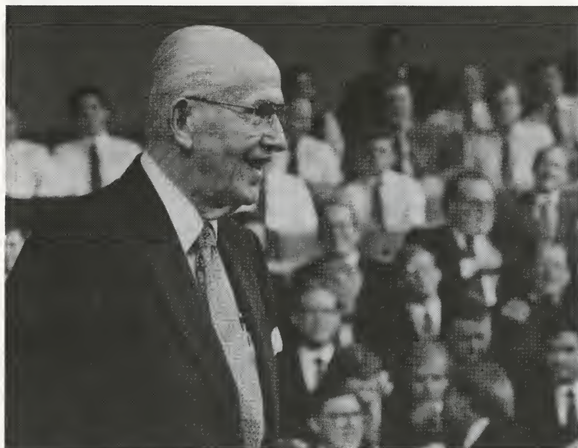
Taler og meddelelser givet i Tabernaklet på Tempelpladsen i Salt Lake City, Utah, den 1. og 2. oktober 1988.

Mormons Bog er det redskab, som Gud har skabt til at ,fare hen over jorden som en flodbølge for at indsamle (sine) udvalgte' (Moses 7:62). Det er nødvendigt, at denne hellige skrift bliver mere central i vores forkyndelse, vores undervisning og vores missionering," erklærede præsident Ezra Taft Benson ved oktoberkonferencens indledende møde.

„Mine elskede brødre og søstre, vi kan knap fatte Mormons Bogs kraft, ej heller den guddommelige rolle den stadig skal spille eller grænsen den skal føres til," sagde han.

„Jeg ved ikke fuldt ud, hvorfor Gud har bevaret mit liv til denne alder, men jeg ved dette: At lige nu har han for mig åbenbaret vores absolutte behov for at bringe Mormons Bog fremad på en forunderlig måde. I må hjælpe med denne byrde og med denne velsignelse, som han har pålagt hele kirken, ja alle Zions børn," sagde præsident Benson.

Det afsluttende møde, søndag eftermiddag, havde igen præsident Bensons gribende vidnesbyrd som højdepunkt: „Jeg vidner om, at samtidig med at det ondes kræfter vil tiltage under Lucifers ledelse og det godes kræfter vil tiltage under Jesu Kristi ledelse, vil der blive stadig flere kampe mellem de to magter, indtil den endelige konfrontation. Efterhånden som sagen bliver tydeligere og mere klar, vil det blive krævet, at hele menneskeheden til sidst tilslutter sig enten Guds eller Djævelens rige. Alt imens konflikterne raser, enten åbenlyst eller i hemmelighed, skal de retfærdige stå deres prøve," sagde præsident Benson.

Præsident Ezra Taft Benson

Præsident Benson præsiderede ved den todages konference. Møderne blev ledet af præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, og af præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. Alle generalautoriteterne var til stede bortset fra ældste Yoshihiko Kikuchi, der tjener som missionspræsident i Honolulu, Hawaii, og ældste John H. Vandenberg, der er emeritusmedlem af De Halvfjerds' Første Kvorum.

Ved konferencen blev et nyt medlem af De Tolvs Kvorum, et nyt medlem af De Halvfjerds' Præsidium samt fire nye medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum opretholdt.

Opretholdt som medlem af De Tolvs Kvorum blev ældste Richard G. Scott, tidligere medlem af De Halvfjerds' Præsidium. Han udfylder den ledige plads efter præsident Marion G. Romney, der døde den 20. maj 1988.

Opretholdt som medlem af De Halvfjerds' Præsidium blev ældste J. Richard Clarke. Ældste Monte J. Brough fra Kaysville, Utah; ældste Albert Choules jun. fra Phoenix, Arizona; ældste Lloyd P. George fra Orem, Utah og ældste Gerald E. Melchin fra Calgary, Canada blev opretholdt som medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum for at tjene „i en periode på fem år".

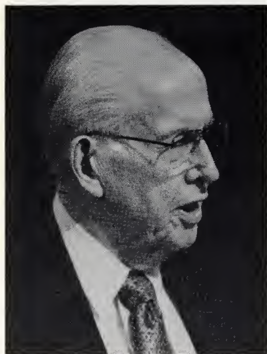
Redaktørerne

Mødet lørdag morgen
den 1. oktober 1988

Oversvømme jorden med Mormons Bog

Præsident Ezra Taft Benson

„Gud har for mig åbenbaret vores absolutte behov for nu at bringe Mormons Bog fremad på en forunderlig måde. I må hjælpe med denne byrde og med denne velsignelse, som han har pålagt hele kirken."

Mine elskede brødre og søstre, jeg fryder mig ved at være sammen med jer ved endnu en dejlig generalkonference. Jeg bliver altid urolig, når disse konferencer nærmer sig. Men jeg beder ydmygt, at Helligånden vil være hos os i rigt mål, mens vi lytter til de inspirerede råd og budskaber fra Herren gennem hans udvalgte tjenere.

Dette år har været en milepæl i kirkens historie i benyttelsen af vor religions slutsten – Mormons Bog. Denne hellige skrift har ført flere sjæle til Kristus, både i og udenfor kirken, end nogensinde før.

Der er så mange, der kunne roses for dette fremskridt, men tiden tillader kun at få nævnes. Vi priser alle dem, der har haft del i fremstillingen og distribueringen af kirkens videofilm om Mormons Bog med titlen *Et dyrebart eje*. Den videofilm har kraftigt påvirket seernes liv, og titusinder af eksemplarer blev distribueret i de første uger efter premieren.

Vi priser jer ledere og lærere i de forskellige organisationer i kirken, for jeres inspirerede brug af Mormons Bog, når I er med til at opfostre en generation, der kan forløse Zion. I mange tilfælde har et lille barn ført sine forældre til Herren gennem Primarys program med at læse i Mormons Bog.

Vi priser kirkens medlemmer, der har deltaget i programmet med at sende en Mormons Bog fra familie til familie, ved at anbringe deres billeder og vidnesbyrd i eksemplarer af Mormons Bog. Disse vidnesbyrd er blevet oversat til mange sprog, og bøgerne er blevet givet væk af vores missionærer over hele jorden. Det er med til at føre titusinder af omvendte ind hvert år.

Vi priser dem, der er ansvarlige for de fremragende artikler om Mormons Bog, der har stået i vores kirkeblade.

Vi priser personalet på radiostationer, som har udsendt uddrag af Mormons Bog.

Vi priser dem, der har været sponsor for og støttet trosfremmende foredrag og symposier om Mormons Bog.

Vi priser de mange, som på en opbyggende måde har undervist i klasser, holdt taler, skrevet artikler og bøger om Mormons Bog.

Og endelig og vigtigst af alt, priser vi det store antal af trofaste hellige, som personligt eller som familier, ændrer deres liv og renser det indre kar ved dagligt at læse i Mormons Bog.

Mormons Bog er det redskab, som Gud har skabt til at „fare hen over jorden som en flodbølge for at indsamle (sine) udvalgte" (Moses 7:62). Det er nødvendigt at denne hellige skrift bliver mere central i vores forkyndelse, vores undervisning og vores missionering.

For tiden studeres Mormons Bog i vores søndagsskole- og seminarklasser hvert fjerde år. Dette fire-års mønster må *ikke* følges af kirkens medlemmer i deres personlige studium og familiestudium. Vi er nødt til at læse dagligt fra bogens sider, og det vil føre et menneske „nærmere Gud ved at efterleve dens forskrifter end ved nogen anden bog" (*„Profeten Joseph Smiths lærdomme"*, s. 232).

Og når vi er kaldet til at studere eller undervise i andre skrifter, er vi nødt til at styrke den opgave ved hyppig henvisning til det yderligere indblik, som Mormons Bog kan give på området. (Se 1 Ne. 13:40; 2 Ne. 3:12).

Den nylige og godt udførte videofilm om Mormons Bog, kaldet *Et dyrebart eje*, medførte mange budskaber. For det første Mormons Bogs kraft til at omvende mennesker til Kristus og dermed til hans kirke. Et andet budskab var, at en mand kunne studere og forkynde indholdet af Mormons Bog i så mange år, uden at han eller nogen af hans bekendte kendte navnet på bogen eller kirken, som udgav den.

Tiden har længe været inde til en massiv oversvømmelse af jorden med Mormons Bog, af de mange grunde som Herren har givet. I denne tidsalder med elektronik og massedistribution af det trykte ord, vil Gud holde os ansvarlige, hvis vi ikke nu fører Mormons Bog fremad på en storslået måde.

Vi har Mormons Bog, vi har medlemmerne, vi har missionærerne, vi har ressourcerne og verden har behovet. *Tidspunktet er nu!*

Mine elskede brødre og søstre, vi kan knap fatte Mormons Bogs kraft, ej heller den guddommelige rolle den stadig skal spille eller grænsen den skal føres til.

„Få mennesker på jorden, hvad enten de er i kirken eller uden for," sagde ældste Bruce R. McConkie, „har fanget visionen om hvad Mormons Bog handler om. Få er de blandt mennesker, som kender rollen den har spillet og stadig vil spille i forberedelsen af vejen for hans komme, hvilket den er et nyt vidne om . . . Mormons Bog vil påvirke mennesker sådan, at hele jorden og hele dens befolkning vil blive påvirket og styret af den. . . . Der er aldrig noget større spørgsmål, der stilles menneskeheden i moderne tider end dette: Er Mormons Bog Guds sind, vilje og røst til alle mennesker?" (Millennial Messiah, s. 159, 170, 179). Vi vidner, at det er den.

Nu, mine gode hellige, vi har et stort værk at udføre på meget lidt tid. Vi må oversvømme jorden med Mormons Bog – og slippe bort fra Guds fordømmelse, for

at have behandlet den så letsindigt. (Se L&P 84:54–58).

Jeg udfordrer kirkens medlemmer til at deltage i programmet med at sende en Mormons Bog fra familie til familie – at sende eksemplarer af Mormons Bog på en mission for jer. Søster Benson og jeg har gjort det i et stykke tid nu, og vi har til hensigt at gøre mere ved det. Vi burde sende millioner af eksemplarer af Mormons Bog til missionærerne hver måned.

Jeg udfordrer vore missionsledere til at vise deres missionærer, hvordan de skal udfordre deres bekendte til at læse Mormons Bog og bede om den. Missionærer er nødt til at vide, hvordan Mormons Bog kan bruges til at skabe interesse hos mennesker for at studere den, og de er nødt til at vise, hvordan den besvarer store åndelige spørgsmål. Missionærer er nødt til at læse forskellige passager fra Mormons Bog om evangeliske emner sammen med dem de underviser.

Jeg udfordrer kirkens forfattere, lærere og ledere til at fortælle os flere beretninger om Mormons Bog-omvendelser, som vil styrke vores tro og forberede gode missionærer. Vis os hvordan vi effektivt kan bruge Mormons Bog, som et redskab til at missionere, og lad os vide, hvordan den fører os til Kristus og besvarer vore personlige problemer og verdens problemer.

Jeg udfordrer dem, der er i forretningslivet og andre erhverv, til at sørge for, at der er eksemplarer af Mormons Bog i deres venteværelser.

Jeg udfordrer ejere af kassettebåndoptagere til, fra tid til anden, at spille kassettebånd med Mormons Bog og lytte til dem hjemme eller mens man går, jogger eller kører i bil.

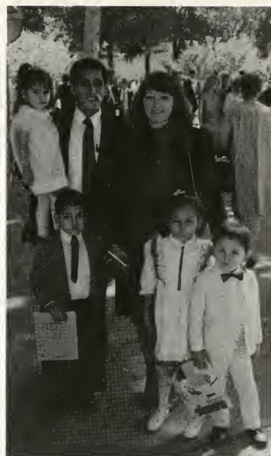
Jeg udfordrer hjemmene i Israel til at vise citater og scener fra Mormons Bog på deres vægge.

Jeg udfordrer os alle til bønsomt at overveje skridt, som vi personligt kan tage, til i endnu højere grad at bringe dette nye vidne om Kristus ind i vort liv og ud til en verden, der desperat behøver det.

Jeg har en vision om hjem, der er opmærksomme på; om klasser, der er levendegjort med; og om talerstole, der „brænder" af ånden i budskaber fra Mormons Bog.

Jeg har en vision om hjemmelærere og besøgslærerinder, ledere i wards og grene, stave og missioner, der vejleder vort folk ud fra den mest korrekte bog af alle bøger på jorden – Mormons Bog.

Jeg har en vision om kunstnere, der i

film, drama, litteratur, musik og maleri, skildrer de store temaer og personer i Mormons Bog.

Præsident Ezra Taft Benson

Jeg har en vision om tusinder af missionærer, der tager på mission og har lært hundredvis af citater fra Mormons Bog udenad, så de kan nære en åndeligt udhungret verdens behov.

Jeg har en vision om hele kirken, der kommer nærmere Herren ved at efterleve Mormons Bogs forskrifter.

Jeg har virkelig en vision om at oversvømme jorden med Mormons Bog.

Mine elskede hellige, jeg begynder nu mit halvfemsindstyvende år. Jeg bliver ældre og mindre energisk, og jeg er så taknemmelig for jeres bønner og mine yngre brødres støtte. Jeg takker Herren for fornyelsen af mit legeme fra tid til anden, så jeg stadig kan bidrage til at opbygge hans rige.

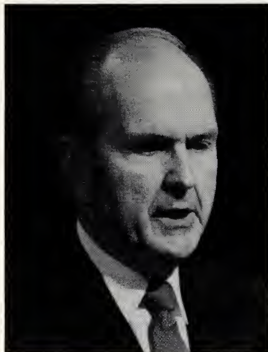
Jeg ved ikke fuldt ud hvorfor Gud har bevaret mit liv til denne alder, men jeg ved dette: At lige nu har han for mig åbenbaret vores absolutte behov for at bringe Mormons Bog fremad på en forunderlig måde. I må hjælpe med denne byrde og med denne velsignelse, som han har pålagt hele kirken, ja alle Zions børn.

Moses kom aldrig ind i det forjættede land. Joseph Smith så aldrig Zion forløst. Nogle af os lever måske ikke længe nok til at se dagen, hvor Mormons Bog oversvømmer jorden, og hvor Herren løfter sin fordømmelse. (Se L&P 84:54–58). Men om Gud vil, har jeg til hensigt at bruge alle mine resterende dage i denne storslåede opgave. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Afhængighed eller frihed

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

„Vi har frihed til at bruge narkotika eller ej. Men når vi engang har valgt at bruge et vanedannende stof, er vi bundet til konsekvenserne af det valg."

Jeg er blevet tilskyndet til at tale rent ud om et alvorligt problem – den verdensomspændende epidemi af narkotika- og medicinmisbrug. Som læge begyndte mit studium af lægemidler tidligt i min uddannelse. Enhver læge tilbringer måneder med specialkurser, hvor de lærer om mulige fordele og risici ved lægemidler. Passende dosering af medicin er en uddannet læges styrke. Generelt er resultaterne forbløffende gode, når deres råd nøje følges. Når jeg taler om dette emne, udelukker jeg bestemt en sådan anvendelse af moderne viden af uddannede fagmænd.

Men jeg udtaler mig sammen med andre over hele verden, der advarer imod misbrug af narkotika, lægemidler udover den foreskrevne dosis samt mod brugen i fritiden eller i selskab af kemiske stoffer, der så ofte naivt begyndes på af den dårligt informerede.

Fra et indledende eksperiment, der anses for at være ubetydeligt, kan en ond cirkel begynde. Et forsøg bliver en vane. En vane bliver til afhængighed. Dens greb sker så gradvist. Vanens slavebindende bånd er for små til at de opfattes før de er for stærke til at blive brudt. Narkotika er virkelig den moderne ‚ret linser', som sjæle sælges for. Ingen familie er fri for risikoen.

Men problemet er meget mere end narkotika. Brugen deraf begynder for det meste med cigaretrygning.[1] Tobak og alkoholiske drikke indeholder vanedannende stoffer. De står øverst på listen i udbredelse og udgifter for samfundet.

Når jeg taler med ledere indenfor det offentlige og indenfor medicin i mange lande, udtrykker de alvorlig bekymring for forbruget af alkohol og andre stoffer blandt deres borgere. Selv om omfanget af udfordringen er international, vil der kun blive citeret tal fra USA for at antyde den uhyggelige størrelse af dette verdensomspændende problem.

Tobak

Overvej omfanget af tobaksskader. Cigaretrygning er den hyppigste årsag, der kan undgås, til hjertesygdomme, blodåresygdomme, lungesygdomme og kræft.[2] I 1982 i USA blev 16% af alle dødsfald (314000) tilskrevet tobaksrygning.[3]

I 1985 blev prisen for behandling af syge med tilknytning til rygning plus værdien af tabt arbejde anslået til 65 milliarder dollars. Det svarer til 2,17 dollar pr. solgt pakke cigaretter (ca. 15 kr.)[4] Samfundets udgift ved rygning overstiger langt prisen for at købe cigaretterne.

Et forsikringsselskab meddelte for nylig, at en femtedel af alle dets krav skyldtes sygdomme, der kunne være forhindret ved ganske enkelt ikke at ryge.[5] Vi bærer alle på denne unødvendige finansielle byrde.

Lederen af det amerikanske sundhedsvæsen, Dr. C. Everett Koop, og hans hold af mere end 50 videnskabsmænd offentliggjorde for nylig en rapport, som er en milepæl. I USA alene tilskrev de 320000 dødsfald årligt til tobak, 125000 til alkohol, og mindre dødelighed til kokain (2000) og andre opiumholdige stoffer (4000). De erklærede nikotin for et kraftig vanedannende stof i samme betydning som narkotika som heroin og kokain.[6] Tilsvarende synspunkter er udtalt af medicinske myndigheder i mange andre lande.[7] Alligevel anser mange af vore gode venner, der bruger tobak, det ikke for at være vanedannende. Nogle er uvillige til at indrømme, at deres opførsel væsentligt kontrolleres af et narkotikum. Vi forstår disse følelser.

Alkohol

Der er over hele verden stigende bekymring for forbruget af alkohol. USAs regering anslår at 10,6 millioner voksne er alkoholiker, og at én familie ud af fire besværes af alkohol.[8] Det er en faktor i halvdelen af landets trafikdødsfald.[9]

Sidste år blev en tragisk milepæl nået. Flere amerikanere var blevet dræbt ved trafikulykker med alkohol indblandet (1350000) end der var blevet dræbt i alle de krige USA nogensinde har deltaget i (1156000).[10]

Andre narkotika

Narkotika som LSD (lysergsyrediætylamid), marihuana, heroin og kokain bringer også mennesker over hele jorden i fare. De ædle egenskaber, som fornuft, integritet og værdighed, der adskiller mænd og kvinder fra alle andre livsformer, er ofte de første der angribes af narkotika og alkohol.

At nå hjælp

Vi rækker ud i kærlighed til familie, venner og naboer, som uanset deres nationalitet eller tro, lider under afhængighed. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bidrager fortsat til at afhjælpe denne internationale plage.

Den endelige løsning på dette problem kommer hverken fra samfundet eller institutioner. Det er heller ikke et spørgsmål om lovlighed. Det er et spørgsmål om personligt valg og forpligtelse. Frihed til at vælge må forstås. Vigtigheden af viljen i afgørende valg må være kendt. Derefter kan der følge skridt mod hjælp.

Handlefrihed

Handlefrihed, eller kraften til at vælge, var vores som åndelige børn af vores Skaber, før jorden var til. (Se Al. 13:3; Moses 4:4). Det er en gave fra Gud, næsten lige så kostbar som livet selv.

Men frihed til at vælge misforstås ofte. Mens vi har frihed til at vælge, og vi så én gang har brugt disse valg, er vi bundet til konsekvenserne af disse valg.

Vi har frihed til at bruge narkotika eller ej. Men når vi én gang har valgt at bruge et vanedannende stof, er vi bundet til konsekvenserne af det valg. Afhængighed overtager senere friheden til at vælge. Med kemiske midler kan man bogstaveligt blive løsrevet fra sin egen vilje!

Vejen til helbredelse

Som læge kan jeg skrive en recept, for at lindre en sygdom. Som en ordineret apostel ville jeg tilkalde den åndelige velsignelse med et evigt perspektiv. Tilsammen vil min åndelige recept tilbagegive gaven til frit at vælge til sin rette ejer.

Hver enkelt, som beslutter sig for at gå den stejle vej til helbredelse må forberede sig på en kamp resten af livet. Men resten af livet er en gevinst, der er indsatsen værd.

Denne udfordring involverer udelukkende viljen, og viljen kan vinde. Helbredelse kommer ikke efter den første dosis af nogen medicin. Så doseringen må følges nøje, og husk at det tager tit lige så lang tid at blive helbredt, som det gjorde at blive syg. Men korrekte valg kan helbrede, hvis de træffes konsekvent og vedvarende.

Åndelig recept

Min åndelige recept indeholder seks valg, som jeg vil nævne og derefter kommentere hver:

Vælg at forblive i live
Vælg at tro
Vælg at ændre dig
Vælg at være anderledes
Vælg at motionere
Vælg at være fri

1. Vælg at forblive i live. Søg til familie, venner og læger du holder af. Bed om deres hjælp. Dit kostbare liv er indsatsen. „Fat derfor mod, og husk på, at I har frihed til at handle for jer selv: til enten at vælge vejen til evig død eller vejen til evigt liv" (2 Ne. 10:23).

Valget for livet fører til et optimistisk syn på tilværelsen. Det ånder håb. Det genskaber tro på en selv - at anse sit legeme som en tidløs, betroet forvaltning. Og det vækker en personlig forpligtelse til at „se til, at du tager vare på disse hellige ting; ja, se frem til Gud og lev" (Al. 37:47).

2. ælg at tro. Tro på Gud. Anerkend dig selv som hans barn, skabt i hans billede. Han elsker dig og ønsker, at du er lykkelig. Han ønsker, at du udvikler dig gennem livets valg og bliver mere som han. Han beder dig om at „underkaste (dig) Guds vilje, og ikke . . . kødets vilje" (2 Ne. 10:24).

Forsoning kræver tro, omvendelse og dåb. Blive „født af Gud og forandres fra (din) kødelige og faldne tilstand til en retfærdig tilstand" (Mos. 27:25). Forny pagter, der er indgået ved dåben, ved værdigt at modtage nadveren regelmæssigt, „at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden" (L&P 59:9).

Vær så „sagtmodig og ydmyg af hjertet . . . modstå alle djævelens fristelser ved . . . tro på den Herre Jesus Kristus" (Al. 37:33).

Vælg at tro på og blive velsignet af din Skaber.

3. Vælg at ændre dig. „Hvor længe vil (du) lade (dig) lede af tåbelige og blinde vejledere? Ja, hvor længe vil (du) vælge mørke hellere end lyset?" (Hel. 13:29). Vælg at ændre dig - i dag!

„Ånden og legemet er menneskets sjæl" (L&P 88:15). Både legemet og ånden har længsler. En af livets store udfordringer er at få de åndelige længsler til at dominere over de fysiske. Din viljestyrke bliver stærk, når den føjes sammen med Herrens vilje.

Afhængighed af ethvert stof slavebinder ikke kun det fysiske legeme, men også ånden. Derfor opnås omvendelse bedst, mens man stadig har et fysisk legeme til at bidrage til åndelig overlegenhed: „Dette liv er tiden, da mennesker skulle berede sig til at møde Gud; . . . dette liv er den dag, da menneskene skal udføre deres arbejde . . .

Opsæt ikke (din) omvendelsesdag, . . . dersom vi ikke benytter vor tid i dette liv, da kommer der . . . en mørk nat, hvori intet arbejde kan udrettes . . .

Den samme ånd, som er i besiddelse af jeres legeme, når I går ud af dette liv . . . vil have magt til at tage jeres legeme i besiddelse i den evige verden" (Al. 34:32–34).

At være kødelig sindet er død, men at være åndelig sindet er evigt liv, (Se 2 Ne. 9:39, Rom. 8:6). Den velsignelse vil komme til dem, der har viljen til at ændre sig.

4. Vælg at være anderledes. Adskil dig fra verdslige grupper. Forsvarere ligner ikke overtrædere. Blandt dem er der smarte forhandlere, der pønser på at kæde øl sammen med sport, tobak med charme og narkotika med sjov. Skrifterne advarer om dem, der bedrager sådan:

„Så siger Herren til jer: På grund af de onde hensigter, som er og vil være i rænkefulde menneskers hjerter i de sidste dage, har jeg advaret jer og advarer jer atter ved at give jer dette visdomsord gennem åbenbaring" (L&P 89:4). Visdomsordet indeholder vejledning om sund ernæring og enkle instruktioner. Vi skal ikke drikke alkoholiske drikke (se L&P 89:5–7). Vi skal ikke bruge tobak (se L&P 89:8). Vi skal ikke drikke te eller kaffe (se L&P 89:9). Og i den samme ånd, skal vi ikke bruge vanedannende narkotika.[11]

Som til det moderne Israel, hvor Gud har givet tidssvarende råd, på samme måde er gamle befalinger nedskrevet i det Gamle Testamente:

„Det klæder eje konger at drikke vin eller fyrster at kræve stærke drikke,

at de ikke skal drikke og glemme vedtægt" (Ordsp. 31:4–5).

„Ve ham, som lader venner drikke en rus af fade og skåle" (Hab. 2:15; se også Ordsp. 20:1).

Moderne medicinsk forskning underbygger bestemt de fysiske fordele ved lydighed over for visdomsordet. Beviserne er så store, at mange vil blive undervist i det rigtige med kun halvdelen af de rigtige grunde. Med den begrænsede forståelse, kan de så tage en cigaret, en drink eller prøve narkotika, og bortforklarer at „én skader da ikke?" Kunne forventningen om udelukkende fremtidige fysiske belønninger tilmed være lokkemad for tåbelige udfordringer til trods nu? Eller for at formulere disse spørgsmål på en anden måde: Hvor mange vil være *fast besluttede* på at adlyde Herrens vilje, selv om fysiske fordele ikke var sikrede? Da Gud bad Abraham om at ofre Isak, søgte de så først videnskabelig bekræftelse på, at deres valg om at adlyde var lægeligt tilrådeligt?

Visdomsordet er en åndelig lov. Til de der adlyder erklærede Herren: „Jeg, Herren, giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel" (L&P 89:21).

Ved den første påske gik dødens engel forbi de huse, hvor dørstolperne var mærket med blod. I vore dag holder de trofaste visdomsordet. Det er et af vore tegn til Gud om, at vi er hans pagtsfolk.

Vælg at være anderledes; du vil blive velsignet, både fysisk og åndeligt.

5. Vælg at motionere. Motion af legeme og ånd vil gøre kampen hen imod helbredelse lettere. Passende fysisk aktivitet er med til at bekæmpe depressioner, som ofte ledsager afhængighed.

Men åndelig motion er endnu mere afgørende. Dette slag vil lettere blive vundet med ihærdige bønner. Hvis vi virkelig „rådfører (os) med Herren i alle (vore) gerninger, . . . vil han vejlede (os) til det gode" (Al. 37:37).

Styrke kommer fra opløftende musik, gode bøger og når vi mætter os med skrifterne. Eftersom Mormons Bog skulle komme frem, „da der vil findes megen urenhed på jorden" (Morm. 8:31), vil studium af den bog især styrke os. Præsident Benson har fremsat den udfordring.

Motionér legeme og ånd, og vælg at udøve tro på Gud.

6. Vælg at være fri. Bryd „syndens bånd" (Mos. 23:12; se også 1 Ne. 13:5). Efterlad „et jernåg . . . helvedes håndjern, kæder og lænker" (L&P 123:8).

Vælg at være fri for foregivne venner, som først smigrer og senere foragter (se L&P 121:20). Misbrug af narkotika kan være begyndt med dem, men du betaler prisen.

„Kom i hu, mine brødre, at enhver, som omkommer, omkommer efter sin egen vilje; og den som begår uretfærdighed gør det mod sig selv; thi se, I er frie, I har lov til at gøre, som I vil; thi Gud har givet jer kundskab, og han har gjort jer fri" (Hel. 14:30).

Herren har åbenbaret sin hellige standard, for at vejlede mennesker i en urolig verden. Du og jeg blev født frie til at følge hans guddommelige vejledning. Vi kan selv vælge. Disse valg kan medføre afhængighed eller frihed. For frihed og glæde, så vælg at være „trofast i Kristus". Han vil opløfte dig. Må „håbet om hans herlighed og om det evige liv, bestandigt leve i din erindring" (Moro. 9:25), det beder jeg om, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældsterne James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, David B. Haight fra De Tolvs Kvorum og præsident Ezra Taft Benson.

NOTER

1. *The Health Consequenses of Smoking: Nicotine Addiction*, Public Health Service, U. S. Government Printing Office, 1988, s. 262–63.
2. *Cigarette Smoking and Cardiovascular Disease 1985: Special Report to the Public*, American Heart Association (50–075–A).
3. Office of Technology Assessment, U. S. Congress Staff Memorandum, Sept. 1985, s. 2.
4. Ibid., s. 5.
5. *Utah Hospital Leaders Digest*, 15. juli 1988, s. 2.
6. *The Health Consequenses of Smoking: Nicotine Addiction*, Public Health Service, U. S. Government Printing Office, 1988, s. 14, 334.
7. Bl. a.: Nigel Gray, Director, Anti-Cancer Council, Victoria, Australien; David Simpson, Director, Action on Smoking and Health, Storbritannien; Pamela Taylor, Spokesperson, British Medical Association, Storbritannien; Andrew Pipe, University of Ottawa Heart Institute, Canada; Bernie McKay, Secretary, Commonwealth Department of Health, Australia. *Times and Seasons*, Documentary on Tobacco, juli 1988.
8. *U. S. News and World Report*, 30. nov. 1987, s. 56–57.
9. *Healthy People: The Surgeon General's Report on Health Promotion and Disease Prevention*, Public Health Service, U. S. Government Printing Office, 1979, s. 125.
10. *Accident Facts*, Annual Report of the National Safety Council, 1975, bekræftet ved telefonsamtale af 20. juli 1988.
11. Ezra Taft Benson, aprilkonference 1983. Spencer W. Kimball, aprilkonference 1974. Joseph Fielding Smith, aprilkonference 1971. Heber J. Grant, J. Reuben Clark jun. og David O. McKay: „Message of the First Presidency", i Conference Report, oktober 1942, s. 4–17.

At træffe retfærdige valg

Biskop Robert D. Hales
Præsiderende biskop

„Hver gang vi træffer valg i vort liv, bør vi vurdere den endelige påvirkning vore beslutninger vil få på målet om at opnå evigt liv."

Skriften lærer os, at en vigtig del af den jordiske prøvetilstand vil være, at træffe rigtige valg. Hvordan træffer vi rigtige valg, når der er så mange fristelser og så mange mennesker, der fortæller os, hvad de mener vi bør gøre med vores liv?

Der er tre vigtige elementer, der vil give os mulighed for at træffe gode beslutninger:

For det første, vi skal have en evig *plan* med mål, som vi er besluttet på at nå.

For det andet, vi er nødt til at *studere og bede* dagligt om vore beslutninger, for at få fornemmelsen af åndelig vejledning, og få mod og være beslutsomme.

Og for det tredje, vi er nødt til at *gennemgå vore motiver* hver gang vi træffer en beslutning.

Vi har brug for en evig plan. Livets plan og udfordringer om at få succes demonstreres i Æsops fabel: „Manden, drengen og æslet." Mandens og drengens mål var at tage til byens markedsplads for at sælge æslet, så de kunne købe mad til vinteren. Da de begyndte at gå mod byen, sad faderen på æslet. I den første landsby sagde indbyggerne: „Hvilken ubetænksom mand, rider på æslet og lader sin søn gå!" Så faderen steg af æslet og lod sin søn ride.

I den næste lille landsby hviskede folk: „Hvilken ubetænksom dreng, rider på æslet og lader sin far gå!"

Irriteret steg faderen op på æslet; far og søn red på æslet, bare for at høre folk i den næste by erklære: „Hvor ubetænksomt af manden og drengen at overlæsse deres lastdyr, og behandle det på en så umenneskelig måde!"

I overensstemmelse med de uenige røster og pegende fingre steg både far og søn af æslet, for at lette dyrets byrde, blot for at den næste gruppe tilskuere sagde: „Kan man tænke sig en mand og en dreng, der er så dumme at de slet ikke bruger deres lastdyr til det, den er skabt til!"

I vrede og desperation, fordi de havde prøvet at stille alle tilfreds, red både far og søn på æslet, indtil det faldt om. Æslet måtte bæres til markedspladsen. Æslet kunne ikke sælges. På markedspladsen spottede folk dem: „Hvem vil købe et værdiløst æsel, der ikke engang kan gå til byen!"

Far og søn havde ikke nået deres mål om at sælge æslet, og havde ingen penge til at købe vinterforrådet, som de behøvede for at overleve.

Hvor meget anderledes ville udfaldet have været, hvis far og søn havde haft en plan at følge. Faderen kunne have sagt: „Jeg rider på æslet en tredjedel af vejen; min søn, du rider på æslet en tredjedel af vejen; og vi går begge den sidste tredjedel af vejen. Æslet vil ankomme til markedspladsen frisk og stærk, parat til at blive solgt."

Så kunne de se på hinanden og blinke bekræftende med øjet, når de fik forvirrende råd i hver landsby de kom igennem på vej til byen, og sige: *„Vi har en plan."*

Du og jeg har faktisk en plan til at lede os i vort liv – den evige plan, som blev os givet i den førjordiske tilværelse, og som vil føre os tilbage til vor himmelske Faders nærhed. I vores prøvetilstand her på jorden vil vi blive prøvet med fristelser og modgang i alle ting. Men hvis vi er lydige og trofaste overfor lovene, ordinanserne og pagterne, som vi modtager med vores handlefrihed, af egen fri vilje og valg, kan vi opnå evigt liv.

At opnå evigt liv er formålet med at vi kom til jorden. Evigt liv er vores mål. Definitionen på evigt liv, er at kunne leve i vor himmelske Faders og Jesu Kristi nærhed sammen med vore familier i al evighed.

Hver gang vi træffer valg i vort liv, bør vi vurdere den endelige påvirkning vore beslutninger vil få på målet om at opnå evigt liv.

Det er grunden til at vi skal studere og bede. Når vi har den evige plan som et mål i vores liv, vil vi træffe evige valg. Men vi vil ikke træffe de rette evige valg udelukkende baseret på vores rene intellektuelle konklusioner og saglige analyser ud fra vores egen forståelse: Bøn og studium skal bruges sammen, for at opbygge viden og visdom.

For det første begynder vi med den intelligens, som vi er født med. Til vores intelligens føjer vi viden, når vi søger efter svar, studerer og uddanner os selv. Til vores viden føjer vi erfaring, som burde føre os til et vist niveau af visdom. Ud over vores visdom, tilføjer vi hjælpen fra Helligånden gennem vore bønner i tro, hvor vi beder om åndelig vejledning og styrke. Dér, og kun dér, når vi en forståelse i vore hjerter – som motiverer os til, at „gør(e) hvad er ret, lad så følgerne komme!" (*Sange*, nr. 78). Følelsen af et forstående hjerte giver os den dejlige forsikrende ånd af ikke blot at vide, men at gøre det rigtige, ligegyldigt hvad omstændighederne er. Forståelsen i vore hjerter kommer af en nær indbyrdes afhængighed af studium og bøn.

„Se, du har ikke forstået det ret. Du har troet, at jeg ville give dig, uden at du selv gjorde dig nogen anstrengelse, blot du bad.

Men se, jeg siger dig: Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt" (L&P 9:7–8).

Efter vi har opnået viden og forståelse, er det vigtigt at mærke, at vore beslutninger er rigtige. Når vi så handler, vil vi gøre det rigtige.

„Lykkelig den, der har opnået visdom, den, der vinder sig indsigt" (Ordsp. 3:13).

„Køb visdom for det bedste, du ejer, køb forstand for alt, hvad du har" (Ordsp. 4:7).

I lørdags havde jeg lejlighed til at besøge Joe og Linda i deres hjem i Boise, Idaho. De gav mig lov til at fortælle jer om deres

historie i håb om, at det måske hjælper nogen, som måtte træffe en tilsvarende afgørelse i hans eller hendes liv. For tre – fire år siden var Joe alkoholiker. Linda var, selv om hun ikke drak, følelsesmæssigt afhængig af sin alkoholikermands opførsel. Hun nærmede sig et nervøst sammenbrud. Hun havde bestemt sig til at frelse sig selv og børnene fra den dominerende opførsel af en mand, der led af alkoholisme. Så hun forlod hjemmet og tog børnene med, undtagen en 14-årig søn.

Joe fortalte mig om den nedtrykthed og desperation han følte den nat, hvor Linda forlod ham. På et tidspunkt midt om natten, mellem kl. 2 og 3, vågnede Joe. Han søgte sin himmelske Fader i bøn, og bad indtil daggry. Det var hans Getsemane. Han råbte til Herren og bad om hjælp i sin lidelse og udtrykte kærlighed til sin omsorgsfulde hustru, der havde konfronteret ham med sin grove opførsel.

Da Joe rejste sig i det tidlige morgenlys, indgik han en forpligtelse om aldrig mere at drikke noget med alkohol i. Joe har klaret den forpligtelse. Hans vidnesbyrd, når han taler med andre i Anonyme Alkoholikere, er, at Gud lever og besvarer bønner.

Der er en anden beretning om en lille dreng ved navn Josh, som havde nogle frygtelige mareridt, der skræmte ham. Han bad sin far om at knæle ned og bede sammen med ham, for at bede vor himmelske Fader om at standse disse drømme og mareridt.

Josh begyndte sin bøn med at takke vor himmelske Fader for de velsignelser, han havde. Derpå bad han sin himmelske Fader om at standse mareridtene og sende ham en bekræftelse til hans følelser i løbet af bønnen. Han sagde ikke mere. Han ventede omkring et minut, og sagde så „tak" og afsluttede bønnen. Han havde fået sin bekræftelse og trøst, at hans bønner blev besvaret – at han ikke ville få flere mareridt. Hvilken vigtig lektie at lære for en dreng!

Hver gang der vælges en stavspræsident, har medlemmer af De Tolvs råd og de Halvfjerds Første kvorum følelser, tilsvarende til dem Josh og Joe havde. Hvilken vigtig lektie at lære om bøn og de forsikrende følelser, der kommer, når vi beder i tro, uden at tvivle! (se Jak. brev 1:6), sådan som profeten Joseph gjorde!

Sammen med studium og bøn må vi søge vise råd.

„Den vise høre og øge sin viden, den forstandige vinde sig levekunst" (Ordsp. 1:5).

Når du søger vise råd, så vend dig til dem, der i deres liv har vist lydighed overfor budene og villighed til at følge Åndens tilskyndelser.

Du vil vide, når du har en sand ven og rådgiver, når det råd du får, gør det letter at efterleve budene, og når du ikke bliver bedt om, at vælge mellem en vildfarens veje og Herrens veje.

Selv om vi rådspørger andre, må vi selv tage ansvaret for vore handlinger. Nogle prøver at komme gennem livet uden at træffe deres egne beslutninger, og giver andre skylden, når alt ikke går så godt som forventet.

Når vi udtænker vore problemer selv, bør tålmodighed og overvejelser have en vigtig plads i vores beslutningsproces. Vi bør tænke på vore evige mål, og ikke træffe forhastede og ukloge beslutninger.

Præsident Joseph F. Smith kom med disse besindige råd til kirkens ledere og medlemmer, for at hjælpe os når vi træffer afgørelser. Det er en udtalelse, som jeg har hængt op på mit kontor efter jeg blev præsiderende biskop.

„Det er næsten utilgiveligt, når ledere viser utålmodighed og nedtrykthed, og det kræver somme tider næsten lige så meget mod at vente, som at handle. Det er derfor at håbe, at Guds folks ledere og folket selv ikke føler, at de med det samme må have en løsning på hvert spørgsmål, der rejser sig for at gribe forstyrrende ind på deres lige vej" (*Evangeliske lærdomme*, s. 130).

Og til sidst skal vi gennemgå vore motiver. En god overvejelse i vores beslutningsproces er at se på vore motiver for at træffe vore beslutninger. Vi bør spørge os selv: „Er mine motiver egoistiske, eller er der kærlighed i den beslutning, jeg nu skal træffe? Er denne beslutning i harmoni med budene, både med lovens ånd og bogstav? Er min beslutning grundlæggende rigtig, hæderlig og forenelig med den gyldne regel? Har jeg overvejet hvordan min beslutning påvirker andre?"

Lad alle dine beslutninger blive truffet i kærlighed (Se 1 Kor. 16:14).

Pas på frygt og begær. Vær opmærksom på dine virkelige motiver.

Vi træffer dårlige og ulogiske beslutninger, hvis vores beslutning motiveres af begærlighed: Begær efter økonomisk vinding; begær som fører til interessekonflikter; begær efter magt, titler eller menneskers anerkendelse.

„Den øder sit hus, hvem vinding er alt; men leve skal den, der hader gave" (=bestikkelse) (Ordspr. 15:27).

På samme måde træffer vi dårlige og ulogiske afgørelser, når vi motiveres af frygt: frygt for mennesker, frygt for ikke at være populær, frygt for at fejle, frygt for andres mening.

Som Saul sagde til Samuel: „Jeg har syndet, thi jeg har overtrådt Herrens befaling og dine ord, men jeg frygtede folket og føjede dem" (1 Sam. 15:24).

Digteren Robert Frost giver i digtet „The Road Not Taken" et levende, visuelt billede af at stå ved livets skilleveje og skulle træffe en afgørelse:

To veje skiltes i den gule skov,
og trist var jeg ved ikke at kunne tage begge,
fordi jeg vidste hvordan en vej fører til andre,
tvivlede jeg på om jeg nogensinde
kom tilbage.
Jeg vil fortælle dette med et suk
engang i kommende tider:
To veje skiltes i en skov og jeg -
jeg tog den mindst benyttede,
og det har gjort hele forskellen

Når vi står ved en af livets skilleveje og må træffe en afgørelse, om vi skal gå til den store og rummelige bygning, som er verdens veje, eller følge den lige og snævre sti, der fører til evigt liv, så må vi erkende, at vi ikke kan følge *begge* veje – selv om vi somme tider prøver. Det er svært at komme tilbage, men vi kan; og vores største tilfredsstillelse vil mere end sandsynligt komme ved at tage den øde vej, der er mindre befærdet.

Må Herren velsigne os til, når vi træffer vore afgørelser i livet, konstant at bevare vores mål om evigt liv i syne. At vi må studere og bede hver dag for at *vide* og *forstå*, hvad der er ret, men vigtigere, til at *gøre* det rigtige; at vi må få dem, der står omkring os til at sige: „Løft mig og jeg vil løfte dig, og sammen vil vi stige op," er min bøn, i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Forsoningen, en gave fra det høje

Ældste James E. Faust
De Tolv Apostles Kvorum

Tro på Frelserens forsoning „bør hjælpe os med at bære alle byrder, enhver sorg og også fuldt ud værdsætte alle glæder og lykken, der kan opnås i dette liv."

Mine kære brødre, søstre og venner. For 16 år siden blev jeg kaldet til at være en af denne kirkes generalautoriteter, og for ti år siden ved denne konference blev jeg opretholdt som et medlem af de Tolv Apostles Kvorum. Disse år har været udfordrende og på mange måder vanskelige, men de har også været belønnende. Min hustru og jeg har ydmygt forsøgt at tjene Herren, så godt vi kunne. Vi har rejst over det meste af jorden i min tjenestegerning. Det har givet os mulighed for at vidne om Frelseren i mange lande.

I disse år har jeg båret, som en åndelig kappe, den viden, at Jesus er Kristus, og jeg føler mig i dag ledt til at komme med mit personlige vidnesbyrd om Jesus af Nazaret og hans mission. Jeg ønsker at vidne om Herren Jesu Kristi formidling, forsoning og opstandelse. Jeg taler om disse ophøjede begivenheder i lyset af min åndelige viden, at Jesus er Forløseren og Guds Søn. Jeg vidner også om hans guddommelighed og om de hændelser i embedet, præstedømmet, kaldelsen og myndigheden i det hellige apostelembede, som jeg og mine brødre er pålagt.

Ved forsoningen og de enestående begivenheder, der omgav den, blev alle menneskehedens forfærdelige personlige og fælles synder overført til Herrens skuldre. Det forunderlige resultat af denne store lidelse var at han blev i stand til at forløse de troende og lydige, såvel som de tvivlende og ulydige, fra den fysiske død. (Se L&P 46:13–14; Ap.G. 24:15; 1 Kor. 15:22). Enhver person der nogensinde er født eller enhver der endnu skal fødes er modtager af både Frelserens formidling og forsoning. (Se Al. 11:42).

Forsoningen er i sig selv, i dens enkleste udtryk, en forening af mennesket med sin Gud. Ordet *forsoning* betyder at blive som én (se James E. Talmage, *Trosartiklerne*, s. 71). På grund af deres overtrædelse blev Adam og Eva, efter at have valgt at forlade deres uskyldige tilstand (se 2 Ne. 2:23–25), forvist fra Guds nærhed. Det omtales i kristenheden som faldet eller Adams overtrædelse. Det er en åndelig død, fordi Adam og Eva blev adskilt fra Guds nærhed og fik frihed „til at handle for sig selv og ikke lade sig påvirke" (2 Ne. 2:26). De fik også formeringens store kraft, så de kunne opfylde budet, at blive „mangfoldige og opfylde jorden" og få glæde ved deres efterkommere (Se 1 Mos. 1:28).

Alle deres efterkommere blev ligeledes forvist fra Guds nærhed. (Se 2 Ne. 2:22–26). Men Adams og Evas efterkommere var uskyldige i den oprindelige synd, fordi de ikke havde nogen del deri. Det var derfor uretfærdigt, at hele menneskeheden skulle lide evigt for vore første forældres, Adams og Evas, overtrædelser. Det blev nødvendigt, at udligne denne uretfærdighed; deraf behovet for Jesu forsonende offer i hans rolle som Frelser og Forløser. På grund af forsoningens ophøjede handling er det muligt for enhver sjæl, at modtage tilgivelse for synder, at få dem vasket væk og blive glemt. (Se 2 Ne. 9:6–9; Talmage, *Trosartiklerne*, s. 84). Denne tilgivelse finder dog sted på betingelse af omvendelse og personlig retfærdighed.

Der er en forskel på udødelighed, eller uendelig tilværelse, og evigt liv, som betyder at have en plads i Guds nærhed. Gennem Jesu Kristi nåde kommer udødelighed til alle mennesker, retfærdige og uretfærdige, retskafne og ugudelige. Men evigt liv er „den største af alle Guds gaver." (Se L&P 14:7). Vi opnår ifølge Herren denne store gave, „dersom du holder (mine bud) og holder ud indtil enden." Hvis vi således holder ud, er løftet: „Skal du have evigt liv." (L&P 14:7).

Præsident Joseph Fielding Smith forklarer: „Denne forskel mellem *evigt liv*, således som det modtages af de trofaste, og *udødelighed*, der opnås af både de trofaste og de utro, vises i Herrens ord til Moses: ‚Thi se, det er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed *og* evigt liv for mennesket.' Bindeordet ‚*og* adskiller tydeligt de to begreber. Det forklarer, at Herren giver udødelighedens velsignelse til det overvejende flertal af menneskeheden, de, som ikke vil være lydige; og til dem, som vil tjene Ham, giver Han det evige livs velsignelse" (*Vejen til fuldkommenhed*, s. 291).

Der er næsten gået 2000 år siden den vidunderlige begivenhed, hvor døden blev overvundet. Vi ved stadig ikke hvordan Frelseren kunne påtage sig og bære vore overtrædelser, vore tåbeligheder, vor smerte, vor sorg og vore byrder. Det er udefinerligt og ufatteligt. Det var næsten ikke til at holde ud. Den ubeskrivelige smerte var så stor i Getsemane, at „hans sved blev som bloddråber." (Luk. 22:44). Det uforglemmelig råb på korset, med høj røst på hans modersmål aramæisk: „'Eloi! Eloi! Lama sabaktani?' det betyder: ‚Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forladt mig?" (Mark. 15:34), giver et glimt af hans lidelse og ydmygelse. Man kan ikke lade være med at tænke over, hvor mange af disse dråber af dyrebart blod hver af os kan være ansvarlig for.

Selv om vi som en mand eller kvinde fødes, lever et kort øjeblik og så dør, vil vi alle gennem Jesu Kristi forsoning leve efter døden. Ved det guddommelige som er i os, som en gave fra den store Skaber, kan vi fuldstændig udvikle os, som Guds arvinger med uendelige magter, riger og udvikling uden ende. Paulus sagde, at denne gave er en nådegave. (Se Rom. 5:15). Gennem formidlingen og forsoningen vil

vi opstå uden at gennemgå nogen del af den forsonende pine, som Guds Søn gennemgik.

Jakobs belæringer i Mormons Bog forklarer yderligere, at „dersom kødet ikke mere skulle oprejses, så måtte vore ånder blive den engel undergivet, som faldt fra den evige Guds åsyn, for ikke mere at oprejses, og blev djævelen." (2 Ne. 9:8).

Vidnesbyrdene fra de trofaste tilhængere, som så, hørte og rørte ved den opstandne Herre står uanfægtede indtil denne dag. Efter korsfæstelsen havde Maria Magdalene, Maria Jakobs mor og Salome købt vellugtende salver for at salve hans legeme. (Se Mark. 16:1).

Men disse trofaste kvinder var bekymrede for, hvem der skulle rulle den store sten foran gravkammeret væk. Da de ankom, fandt de, at stenen allerede var rullet væk. (Se Mark. 16:3–4). Et stort jordskælv grebet ind, og en engel havde rullet stenen tilbage fra døren og sat sig på den, hvilket fik vagterne til at skælve og blive som døde, (Se Matt. 28:2–4). Englen instruerede kvinderne om, at de hurtigt skulle fortælle disciplene om Herrens opstandelse, og forsikrede dem om, at „han går forud for jer til Galilæa; dér skal I se ham." (Matt. 28:7). Da de gik for at fortælle disciplene det, „kom Jesus dem i møde og sagde: ,Vær hilset!' Og de gik hen til ham og omfavnede hans fødder og tilbad ham." (Matt. 28:9).

I løbet af de 40 dage, som Frelseren tilbragte med apostlene og andre, hørte og så de mange usigelige ting. Denne særlige gerning ændrede apostlene fra en usikker, forvirret, delt og svag gruppe til magtfulde vidner for Herren. Markus skriver at Frelseren bebrejdede de elleve, „fordi de ikke havde troet dem, som havde set ham opstanden." (Mark. 16:14).

Måske skulle apostlene ikke kritiseres urimeligt for ikke at tro, at Jesus, som var korsfæstet og lagt i en grav, var kommet tilbage til jorden, som et herliggjort væsen. I hele menneskehedens historie var dette aldrig sket før. Det var fuldstændig uden fortilfælde. Det var en anderledes begivenhed end oprejsningen af Jairus' datter (se Mark. 5:22, 24, 35–43), den unge mand i Nain (se Luk. 7:11–15) eller Lazarus (se Joh. 11:1–44). De døde alle igen. Men Jesus blev et opstandent væsen. Han vil aldrig dø igen. For apostlene syntes beretningen fra Maria Magdalene og de andre kvinder, som bevidnede opstandelsen, som „løs tale, og de mødte dem med vantro." (Luk. 24:11).

Præsident David O. McKay sagde om denne oplevelse: „Verden ville aldrig være blevet sat i bevægelse af mænd med et så vaklende, tvivlende og fortvivlet sind, som det apostlene havde på korsfæstelsesdagen.

Hvad var det, der pludseligt ændrede disse disciple til selvsikre, frygtløse, modige forkyndere af Jesu Kristi evangelium? Det var åbenbaringen om, at Kristus var opstået fra graven. Han havde holdt sine løfter, hans mission som Messias blev opfyldt. Med en fremragende forfatters ord: ,Der blev sat et endeligt og afsluttende segl af ægthed på alle hans påstande, og et uudsletteligt stempel af guddommelig myndighed på alle hans lærdomme. Dødens mismod var blevet forjaget af det strålende lys ved deres opstandne og herliggjorte Herre og Frelsers nærhed.'

Troen på opstandelsen har sin urokkelige grundvold i disse uvildige, overraskede og skeptiske vidners udsagn." (*Treasures of Life*, samlet af Clare Middlemiss, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1962, s. 15–16).

Ligesom de gamle apostle burde denne viden ændre os alle til at være selvsikre, fastankrede, frygtløse og med fred i vort liv, som tilhængere af den guddommelige Kristus. Det bør hjælpe os med at bære alle byrder, enhver sorg og også fuldt ud værdsætte alle glæder og lykken, der kan opnås i dette liv. Disciplene, der fulgtes med Frelseren på vejen til Emmaus, sagde til hinanden: „Brændte ikke vort hjerte i os, mens han talte til os på vejen og lukkede skrifterne op for os?" (Luk. 24:32). Ikke mærkeligt, at de nødte ham: „Bliv hos os; thi det går mod aften," og han satte „sig til bords sammen med dem." (Luk. 24:29–30). De søgte at nyde disse dyrebare øjeblikke og følelser.

Den tomme grav overgik alle andre begivenheder i verdenshistorien, for den bevidnede, at Jesus ikke var død, men at døden selv var blevet overvundet.

Når jeg har rejst over meget af jorden, er jeg blevet bedrøvet igen og igen ved de talrige forkrøblede, lemlæstede, deforme, lidende og forsømte mennesker næsten overalt. Hvilke forældre til et særligt barn har ikke bekymret sig for det barns fremtid og velfærd? Ved den personlige opstandelse for hver enkelt, er der et stort håb for alle.

Amulek i Mormons Bog lovede, at efter den timelige død skal „ånden og legemet atter forenes i deres fuldkomne skikkelse, . . . og vi skal fremstilles for Gud . . . og med en klar erindring om al vor skyld." (Al. 11:43).

Profeten Joseph Smith udtalte: „Jeg kan smage det evige livs principper, og det kan I også. . . . jeg ved, at når jeg fortæller

Ældsterne Boyd K. Packer, James E. Faust og Neal A. Maxwell fra De Tolvs Kvorum hilser på præsident Thomas S. Monson fra Det Første Præsidentskab.

jer disse det evige livs ord . . . smager I dem, og jeg ved, at I tror dem." (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 429). På denne måde kan den ydmygeste og nyeste troende, barn, ung eller voksen, få en personlig overbevisning om det evige livs sandhed.

Johannes Åbenbareren „så en ny himmel og en ny jord" og „hørte en høj røst fra tronen." (Åb. 21:1, 3). „Den, som sejrer, skal arve dette, og jeg vil være hans Gud, og han skal være min søn." (Åb. 21:7). „Og (Gud) skal tørre hver tåre af deres øjne, og der skal ingen død være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere, thi det som var før, er nu forsvundet." (Åb. 21:4).

Det er ikke nødvendigt for nogen, fortsat at være afhængig af en andens vidnesbyrd om Kristi formidling, forsoning og opstandelse, og at han er vor Forløser og Frelser. Hver enkelt kan nyde glæden ved evangeliets sandhed ved lydighed over for principperne, ordinanserne og pagterne.

Man kan stadig besøge Getsemane Have, men Herren Jesus kan ikke findes der, han er heller ikke i graven i haven. Han er ikke på vejen til Emmaus, ej heller i Nazaret eller Betlehem. Han skal findes i ens hjerte. Men han efterlod os for altid den dejlige Talsmand (se Joh. 14:16) og præstedømmets uendelige magt. Om denne magt vidnede Jakob, Lehis søn: „At vi sandelig kan befale i Jesu navn, og selv træerne, bjergene og havets bølger adlyder os." (Jak. bog 4:6).

Jeg vidner om, at denne præstedømmets magt og forsoningen og formidlingen, disse gaver fra det høje, kan gennem retfærdighed virke i vore liv. Til sidst må hver af os lære disse store åndelige sandheder at kende ved at følge Jesu råd: „Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget." (Joh. 7:17).

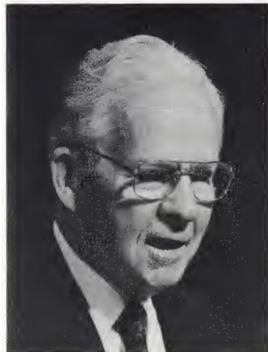
Som konklusion ønsker jeg, at komme med en ydmyg erklæring og bekræftelse, at Jesus er Kristus, vores Forløser og verdens Frelser. Jeg gør dette med hele min sjæl. Dette vidnesbyrd har jeg fået, ikke alene ved et livslangt studium eller ved fornuft eller logik, men mere ved personlig åbenbaring gennem profetiens ånd.

Jeg beder til, at vores Frelser vil hele vor sjæl, tørre vore tårer og skabe et rent hjerte i hver enkelt. Jeg beder også om, at vi må finde ly i skyggen af hans udrakte arme, og at han vil være barmhjertig og tilgivende overfor vore svagheder. At han vil blive en far for de faderløse, og give de trængende efter deres behov, og lytte til vore råb, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Vore hjerters mål

Ældste Marvin J. Ashton
De Tolv Apostles Kvorum

„Jeg beder om, at Gud vil give hver enkelt af os modet og ønsket om, at stræbe efter et rent hjerte, et villigt hjerte, et forstående og kærligt hjerte."

Jeg vil gerne fortælle jer nogle tanker om mål. Et mål er en standard, hvormed vi fastsætter en persons eller genstands kapacitet eller dimensioner. Et mål giver os et grundlag for sammenligning.

Hvis jeg siger: „Hun får karakteren 7", så har I en ret godt begreb om hendes evner til at studere. Et mål kan også være en vurdering af det, der forventes.

Mål for mennesker er selvfølgelig afhængig af menneskelig fejlbarhed. F.eks. blev min generation undervist i, at en persons intelligenskvotient var et sikkert mål for en persons evne til at lære. En sådan holdning er nu generelt ikke anerkendt blandt lærere. Profeten Joseph Smith sagde interessant nok i det nittende århundrede: „Vi mener, at Gud har skabt mennesket med et sind, der er modtageligt for belæring og med evner, som kan udvides i forhold til den flid og opmærksomhed, hvormed han følger det ham fra himlen skænkede lys." (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 57). Han var tydeligvis forud for sin tid!

Vi har også en tendens til at vurdere andre på baggrund af deres fysiske udseende: deres „gode udseende", deres sociale status, deres familiebaggrund, deres uddannelse eller deres økonomiske situation.

Men Herren har en anden standard, hvormed han måler en person. Da det blev tid til at vælge en konge til at erstatte kong Saul, gav Herren sin profet Samuel dette kriterium: „Se ikke på hans ydre eller høje vækst; . . . Gud ser jo ikke, som mennesker ser, thi mennesker ser på det, som er for øjnene, men Herren ser på hjertet." (1 Sam. 16:7).

Når Herren måler en person, tager han ikke et centimetermål rundt om en persons hoved, for at bestemme personens mentale evner, eller hans bryst, for at bestemme hans mandighed, men Herren måler hjertet, som et udtryk for personens evne og mulighed for at velsigne andre.

Hvorfor hjertet? Fordi hjertet er et synonym for hele ens personlighed. Vi bruger tit vendinger om hjertet til at beskrive hele personen. Vi beskriver folk som værende „godhjertet" eller de har „et stort hjerte" eller „et hjerte af guld". Eller vi taler om mennesker med frygtsomme hjerter, kloge hjerter, rene hjerter, villige hjerter, bedrageriske hjerter, lumske hjerter, modige hjerter, kolde hjerter, hjerter af sten eller selviske hjerter.

Vore hjerters mål er målet for vores samlede indsats. Når en persons „hjerte" beskrives af Herren, refererer det til hans anstrengelse for at gøre sig selv, andre eller de omstændigheder han møder bedre.

Et spørgsmål, som jeg vil foreslå jer, er dette: Hvordan klarer jeg mig? I den sidste ende vil du og jeg blive dømt ikke blot for vore handlinger, men også for vore hjerters ønske.

Denne sandhed blev åbenbaret til profeten Joseph Smith på et tidspunkt, hvor han i et syn blev vist det celestiale rige. Åbenbaringen står i afsnit 137 i Lære & Pagter. Joseph undredes, da han så sin afdøde bror Alvin i det celestiale rige, for Alvin var død, før evangeliet blev gengivet.

Joseph modtog så denne store sandhed:

„Alle, som er døde uden kundskab om evangeliet, men som ville have modtaget det, dersom det havde været muligt for dem at forblive på jorden, vil blive arvinger til Guds celestiale rige; . . .

thi jeg, Herren, vil dømme alle mennesker efter deres gerninger, efter deres hjertes ønsker." (Vers 7, 9).

Hvis vore gerninger og vort hjertes ønsker er det endelige mål for vores karakter, hvordan klarer vi os så? Hvilken slags hjerte bør vi søge? Om hvilket slags hjerte bør vi bede? Hvordan bør vi måle andre menneskers værd?

Lad mig i dag foreslå fire spørgsmål, som drejer sig om hjertet, der måske kan hjælpe dig med at afgøre, hvordan du klarer dig.

1. spørgsmål: Hvor ærlig i hjertet er jeg? Vi beder om, at vore missionærer vil finde de ærlige i hjertet. Hvad betyder det, at være ærlig i hjertet? Det beskriver en person, som er åben for sandheden, som vil vurdere oplysninger og personer uden at være forudindtaget.

Folk med et ærligt hjerte, er personer der ikke foregiver noget, uden hykleri. De er pålidelige i ord og handling. De har ingen „skjulte planer" om at bedrage andre eller fordreje kendsgerninger. I modsætning vil de med lumske hjerter bedrage og fordreje.

Et ærligt hjerte vil føre til en forandring i hjertet. Åndelig talt, så er en forandring af hjertet ikke kun ønskværdigt, men afgørende for evigt liv. Mormons Bog beskriver det omvendelsesforløb, som vi alle må opleve, som en „stor forandring hos os eller i vore hjerter, så at vi ikke mere er tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt." (Mos. 5:2).

Mormons Bog er et studium af interessante modsætninger mellem dem, der har forhærdet deres hjerter, og dem, hvis hjerter blev blødgjort af Herrens Ånd. Hvordan bliver ens hjerte blødgjort ved Helligåndens påvirkning?

Nephis vidnesbyrd giver et svar: Jeg „nærede et stærkt ønske om at få kundskab om Guds hemmeligheder, hvorfor jeg påkaldte Herren, og se, *han . . . blødgjorde mit hjerte,* så at jeg troede alle de ord, som min fader havde talt" (1 Ne. 2:16; fremhævelse tilføjet).

Når vi har fået et vidnesbyrd om evangeliet og Herrens kirke, bør vi derefter stræbe på at blive rene i hjertet. Det vil medføre lykke og til sidst løftet om et samfund uden stridigheder. Det er Frelserens vej til fred.

2. spørgsmål: Har jeg et villigt hjerte?

Lad os igen se i skriften efter vejledning.

„Se, Herren fordrer hjertet og et villigt sindelag; og den, der er villig og lydig, skal i disse sidste dage nyde det gode i Zions land." (L&P 64:34).

Et villigt hjerte beskriver én, som ønsker at behage Herren og tjene hans sag først. Han tjener Herren på Herrens betingelser, ikke på sine egne. Der er ingen begrænsning på hvor eller hvordan han vil tjene.

Som en der har fremsat et kald om at tjene til mange, glæder det mig altid, at se medlemmer være villige til at give deres tid, energi og anstrengelser til opbygningen af kirken. De gør det af en primær grund – at tjene Herren af hele deres hjerte, sjæl, sind og styrke.

Jeg har en ven, som tjente som vejleder for et kvorum præster. Drengene og deres vejleder planlagde en sejlads med kajak ved Flaming Gorge, Utah. Efter lidt indledende planlægning kom et af kvorummets medlemmer stille hen til vejlederen og sagde: „Vi må hellere lade være med at planlægge en kajaksejlads. Mike kan ikke komme med, fordi han ikke kan padle." Mike var delvis lammet i højre side. Da han fandt ud af, at kvorummet ikke skulle afsted på grund af ham, fortalte han drengene: „Jeg vil med. Jeg kan padle." Kvorummets vejleder lagde sin hånd på Mikes skulder og sagde: „OK, Mike. Du er min makker."

Så fra januar til august byggede drengene deres kajakker. De rejste til reservoiret i den første uge i august.

Rytme, sammenhold og teamwork er nødvendigt for at holde en kajak på en lige linie. Mike og hans makker havde vanskeligere ved at koordinere deres rytme og tag end de andre. Mike havde næsten ingen kraft i tagene på højre side. Hans vejleder måtte kompensere ved at padle mindre på venstre og kraftigere på højre side.

Efter flere timers med at lære at arbejde

sammen, sagde Mike til sin vejleder: „Du har vel ikke et plaster, vel?" Vejlederen tog sin lille taske frem og gav Mike et plaster. Mike anbragte plasteret over en stor vabel, der lige var sprunget i mellemrummet mellem tommel- og pegefingeren. Hånden og armen, som ikke var brugt, måtte nu være med til at holde padlen.

Flere timer senere vendte Mike sig igen til sin vejleder, som sad i det bageste hul, og sagde: „Har du flere plastre?" Vejlederen fandt adskillige frem og gav dem til Mike. Nu var mellemrummet mellem Mikes højre tommel- og pegefinger blevet hudløst. Mike satte plastrene på og begyndte igen at padle.

Den næste dag sejlede besætningerne ud igen. Vejlederen rådede Mike til at holde en pause fra at padle og lade hans hånd få et hvil. Han vendte det døve øre til. Straks padlede Mike, som han havde gjort dagen før.

Den dag var der en usædvanlig vind middag og eftermiddag, som blæste direkte imod flotillen af kajakroere. Det krævede stærkere tag og tog megen energi og tid. Mike blev ved med at padle, men peb af smerten. Hvert forslag om hvile forstærkede hans hensigt om at bære sin del af byrden.

Igennem hele ugen insisterede Mike på at gøre sin del. Selv om hans hånd lignede råt kød og så forfærdelig ud, ville han ikke give op.

I løbet af denne tur på en uge handlede samtalen med hans seniormakker tit om hans ønske om at tage på en mission. Gentagne gange spurgte Mike: „Jeg håber de vil lade mig tage på mission. Tror du, at mit problem vil forhindre mig i at tage afsted?" Mike går med en synlig halten på højre ben. Han har et fast håndtryk med venstre hånd, men hans højre hånd kan overhovedet ikke åbnes.

Hvor mange, som ikke har nogen synlige skavanker, har et hjerte som Mikes? Hvor mange unge mænd, hvor ikke en eneste celle er forkert placeret, undlader at blødgøre deres hjerte og ønsker ikke at tjene Herren? Hvor mange, som har så meget, forspilder deres velsignelser, på grund af selviske ønsker og manglende evne til at prioritere højt?

Min ven vejlederen sagde: „Mike lærte elleve andre, at selv om man ser ud til at være lidt mindre fysisk egnet, gør hjertet forskellen hos dem, der vælger at overvinde mange problemer og sætter en standard, som andre kan følge."

Mike gennemførte en hæderlig mission i Californien, og arbejder nu i sin hjemby.

Hvad kræver Herren for at tjene? Et villigt hjerte og et stærkt ønske.

3. spørgsmål: Har jeg et forstående og kærligt hjerte?

Et forstående, kærligt hjerte er den højeste af alle menneskelige følelser. Som apostlen Paulus sagde, kærlighed „tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt." (1 Kor. 13:7). Vi er nærmest ved at være kristuslignende, når vi er kærlige og forstående overfor andre.

Nogen har måske mange talenter og viden, men opnår aldrig visdom, fordi han ikke lærer at være barmhjertig overfor sine medmennesker.

Vil vil aldrig nærme os guddommelighed, før vi lærer at elske og opløfte. Ligegyldighed overfor andre og deres skæbne udelukker os fra livets dejligste stunder med glæde og tjeneste.

Sidste spørgsmål (taget direkte fra Mormons Bog): „Har I mærket en forandring i hjertet, og dersom I har følt jer påvirket til at synge sangen om den forløsende kærlighed, . . . føler I også således nu?" (Al. 5:26).

At have en „forandring i hjertet" på ét tidspunkt i vores liv er ikke tilstrækkeligt til at give os et forstående hjerte i dag. At hjælpe og forstå en person for år tilbage, fylder os ikke med kærlighed til Gud i dag.

Kristuslignende kærlighed må være vedvarende og nugældende.

En nat havde en ung idealist en drøm. Han drømte, at der var en ny butik i et butikscenter i nærheden. Han gik ind og så en engel bag disken. Nervøst spurgte han, hvad der blev solgt i butikken.

„Alt hvad dit hjerte ønsker," svarede englen.

„Så ønsker jeg fred på jorden," udbrød idealisten. „Jeg ønsker en ende på sult, sorg og sygdomme."

„Lige et øjeblik," svarede englen. „Du har ikke forstået det. Vi sælger ikke frugter her – kun frø."

Jeg beder om, at Gud vil give hver enkelt af os modet og ønsket om, at stræbe efter et rent hjerte, et villigt hjerte, et forstående og kærligt hjerte. Må vi tage de frø, der tilbydes os alle, så dem og nære dem, så vi kan være med til at høste den modne frugt, som er Jesu Kristi evangelium.

Hvis vi kan gøre dette, vil vore mål ikke blive fundet mangelfulde, når den endelige dom afsiges og vore hjerter måles af Herren.

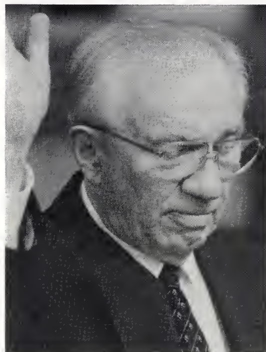
Jeg bærer mit vidnesbyrd og vidne, at Jesu Kristi evangelium har magten til at ændre hjerter og hjælpe enkeltpersoner med at blive rene, milde, ærlige, venlige og kærlige.

Vi ledes af en levende profet i dag. Præsident Ezra Taft Benson har et rent, mildt, ærligt, venligt og kærligt hjerte. Dette ved jeg. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet lørdag eftermiddag
den 1. oktober 1988

Opretholdelsen af kirkens ledere

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Mine brødre og søstre, som ønsket af præsident Benson skal jeg nu præsentere kirkens generalautoriteter og øverste ledere for jer til opretholdelse.

Det er foreslået, at vi opretholder præsident Ezra Taft Benson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Gordon B. Hinckley som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og Thomas S. Monson som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende dette, bedes vise det. De, der er imod, kan vise det.

Vi hylder mindet om præsident Marion G. Romney, som døde den 20. maj 1988. Efter præsident Romneys død blev præsident Howard W. Hunter kaldet og indsat, som præsident for De Tolv Apostles Råd.

Det foreslås derfor, at vi opretholder præsident Hunter som præsident for De Tolv Apostles Råd og følgende som medlemmer af dette Råd: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin og Richard G. Scott.

De, der kan godkende dette, bedes vise det. Nogen imod, kan vise det.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og de Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere.

Alle, som kan godkende dette, bedes vise det. Nogen, der føler på anden måde, kan tilkendegive det.

I betragtning af ældste Scotts kald, som medlem af de Tolvs Råd, afløser vi ham som medlem af De Halvfjerds' Præsidium.

Det foreslås, at vi opretholder ældste J. Richard Clarke som medlem af De Halvfjerds' Præsidium.

De, der kan godkende dette, bedes vise det. Nogen imod kan tilkendegive det.

Det foreslås også, at vi opretholder Monte J. Brough, Albert Choules jun., Lloyd P. George og Gerald E. Melchin som yderligere medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum for en periode på fem år og at vi opretholder alle andre kirkens generalautoriteter og øverste ledere, som de nu fungerer.

De, der kan godkende dette, bedes vise det. Nogen imod, kan vise det.

Præsident Benson, det ser ud til at afstemningen har været enstemmigt bekræftende. Vi indbyder det netop opretholdte medlem af De Tolv og medlemmer af De Halvfjerds til at indtage deres plads på forhøjningen. □

Begravelser – et tidspunkt for ærbødighed

Ældste Boyd K. Packer
De Tolv Apostles Kvorum

„Tre elementer kombineres ved en begravelse som ved intet andet møde: evangeliets lærdomme, inspirationens ånd og familier samlede af omsorg for hinanden."

Ældste Scott, vi byder dig velkommen i kvorummet. Ældste Richard Scott er en mand, som Ånden er i, og han støttes af sin dejlige hustru, Jeanene, som er en åndelig kraft ikke en hvid mindre.

Og til disse fire brødre, som er blevet medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum, siger vi, jeres fællesskab vil blive nydt og jeres hjælp meget værdsat.

En nabo fortalte mig engang, at som missionær i tidligere tider gik han og hans kammerat langs en højderyg i bjergene i Sydstaterne. De så folk samlede i en rydning nær en hytte i nogen afstand ned af bjergsiden. De var kommet til en begravelse. En lille dreng var druknet, og hans forældre havde sendt bud efter præsten for at sige „nogle ord". Præsten, som red til hest rundt i et stort område, kom sjældent til disse isolerede familier. Men når der var problemer, ville de sende bud efter ham.

Den lille fyr skulle begraves i en åben grav nær hytten. Ældsterne holdt sig i baggrunden, da præsten stod foran den sørgende familie og begyndte sin prædiken.

Hvis forældrene havde håbet på trøst fra denne forkynder, blev de skuffede. Han skældte dem voldsomt ud, fordi den lille dreng ikke var blevet døbt. Han fortalte dem lige ud, at deres lille søn var fortabt i uendelig pine, og det var deres skyld.

Efter graven var dækket til og naboerne var gået, kom ældsterne hen til de sørgende forældre. „Vi er Herrens tjenere," fortalte de den hulkende mor, „og vi er kommet med et budskab til dig."

Mens forældrene, der var ramt af sorg, lyttede, udfoldede ældsterne forløsningsplanen for dem. De citerede fra Mormons Bog: „Små børn behøver ingen omvendelse, ej heller dåb" (Moro. 8:11) og bar derpå vidnesbyrd om gengivelsen af evangeliet.

Jeg har sympati med den omrejsende prædikant, for han gjorde det bedste han kunne, med det lys og den viden han havde. Men der er mere, end han kunne give.

Hvilken trøst sandheden bringer i tider med sorg! Da døden altid er os nærværende, er en viden, om hvor væsentlig den er for frelsesplanen, af umådelig praktisk værdi. Enhver bør vide hvordan og hvorfor den blev til i begyndelsen.

Den jordiske død kom ind i verden ved faldet.

Det er lettere for mig at forstå ordet *fald* i skriften, hvis jeg tænker både på *sted* og *tilstand*. Ordet *fald* betyder at havne et lavere sted.

Menneskets fald var en flytning fra Guds nærhed til det dødelige liv på jorden. Den flytning ned til et lavere sted kom som følge af en brudt lov.

Fald kan også beskrive en ændring i *tilstand*. F.eks. kan man falde i agtelse eller fra tinderne. Ordet *fald* beskriver godt det der skete, da Adam og Eva blev drevet ud af haven. En forvandling skete i deres legemer. Deres legemer af kød og ben blev timelige legemer. *Timelige* betyder midlertidige. Skriften siger: „Thi kødets sjæl er i blodet." (3 Mos. 17:14: se også 5 Mos. 12:23; *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 239, 444–45).

Præsident Kimball forklarede: „Det livgivende blod erstattede de finere substanser, der tidligere gennemløb deres legemer. De og vi blev dødelige, underkastede sygdom, smerte og endog den fysiske opløsning, der kaldes død." (*Stjernen*, juli 1979, s. 6).

Efter forvandlingen ved faldet, kunne legemer af kød, ben og blod (anderledes end vore åndelige legemer) ikke holde. På en eller anden måde så medførte blodet en begrænsning af livet. Det var som om et ur blev stillet og en tid fastsat. Derefter bevægede alle levende ting sig ubønhørligt mod den jordiske død.

Timelig betyder, gentager jeg, midlertidig. Og sådan er døden livets virkelighed. Når tilstanden udvikler sig på grund af alder, sygdom eller ulykke, adskilles ånden fra legemet.

Død kan være tragisk ved tabet af en, som andre er afhængige af for lykke, for mange dør for unge. Til tider er den længe om at komme til en, der længes efter at gense sine kære, som er gået forud. Nogle sover stille ind, mens andre gennemgår mange lidelser. Og vi ved, at døden kan være frygtelig og voldsom. At true med eller at tage liv, selv vores eget ved selvmord, er at støde Gud, for han „har forbudt det i alle ting fra menneskets begyndelse." (Eth. 8:19).

Det er min overbevisning, at vi i åndeverdenen før den jordiske fødsel ventede ivrigt på vores tur til at blive dødelige. Jeg tror også, at vi var villige til at acceptere enhver betingelse, der måtte herske i livet. Måske vidste vi, at naturen ville fast-

sætte nogle grænser for forstanden eller legemet eller livet selv. Jeg tror, at vi alligevel ivrigt ventede på vores tur.

Begravelser

Et af de mest højtidelige og hellige af kirkens møder er begravelsen af et afdødt medlem. Det er et tidspunkt for omsorg og støtte, når familier samles i en ånd af omsorg for hinanden. Det er et tidspunkt til alvorligt at overveje evangeliets lærdomme og formålene med Herren Jesu Kristi tjenestegerning.

Undtagen hvor begravelser er forbudt ved lov, rådes vi til at begrave vor døde. Der er vigtige symbolske henvisninger til begravelse i dåbsordinansen og andre steder i kirkens lærdomme.

Hvor det kræves ved lov, annullerer andre metoder til at fjernelse af de jordiske rester ikke opstandelsen. Lejlighedsvis vil et legeme gå tabt ved ulykker eller krig. En begravelse er alligevel meget vigtigt. For vi får trøst fra løfterne i skriften om en fuldstændig gengivelse af en fuldstændig genoprettelse af både legemet og ånden.

En trøstende, åndelig begravelse er af stor betydning. Den er med til at trøste de efterladte og skaber en overgang fra sorg til virkeligheden, at vi fortsat må bevæge os fremad i livet. Om døden er ventet eller et pludseligt chok vil en inspirerende begravelse, hvor der undervises i lærdommene om opstandelsen, Kristi formidling og visheden om liv efter døden, styrke dem, som nu skal fortsætte i livet.

Begravelser overværes af mange, som ikke kommer i kirke regelmæssigt. De kommer nedtrykt i ånden og kan belæres. Hvor trist når en mulighed for en omvendelse mistes, fordi en begravelse er mindre end den kunne have været.

Bekymrede for begravelser

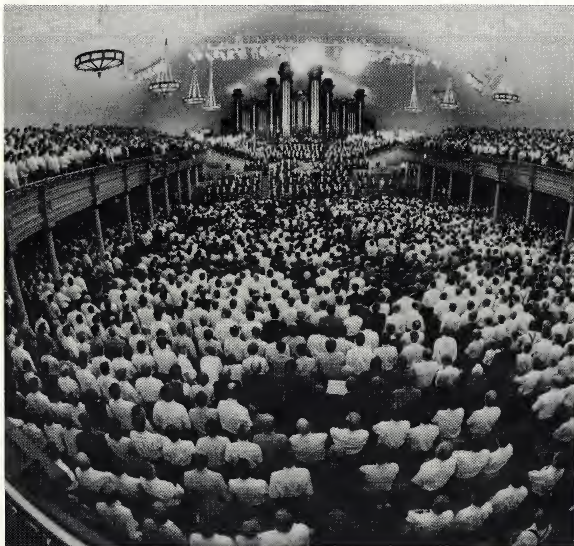
Der er grund til at frygte, at vi glider væk fra den hellige, ærbødige ånd, som bør kendetegne begravelser. Brødrene har drøftet dette i rådene og er bekymrede.

Jeg har læst det, som åbenbaringer lærer os om den jordiske død, og de instruktioner, som Brødrene er kommet med om begravelser.

Må jeg gennemgå nogle af deres råd. Jeg håber, at biskopperne vil være opmærksomme, fordi ansvaret for at arrangere og lede begravelser i kirken hviler på biskopsrådet.

Begravelser er kirkemøder

Begravelser afholdt under præstedømmets ledelse er kirkemøder. De er blevet sammenlignet med nadvermøder. Jeg citerer fra en præstedømmets bulletin:

„Det kræves herefter, at alle begravelser ledet af kirkens embedsmænd følger nadvermødets generelle mønster med hensyn til musik, taler og bønner. Musik bør benyttes ved begyndelsen af mødet før åbningsbønnen og muligvis også efter, som ved vore søndagsmøder. Den afsluttende del af begravelsen, bør ligeledes følge vores sædvanlige mønster med et afsluttende musikalsk nummer umiddelbart før afslutningsbønnen. Hvor muligt, vil et kor være velegnet.

Med hensyn til taler, bør det huskes, at begravelser er en fremragende mulighed for at undervise i de grundlæggende lærdomme . . . på en positiv måde . . . At følge disse forslag vil bidrage til at bevare vore møder i overensstemmelse med vores fastlagte mønster og vil undgå skikke, som nu så almindeligt følges andre steder." (*Priesthood Bulletin*, april 1972).

Biskopper viser altid omsorg for den afdødes familie, og så vidt som deres ønsker er i overensstemmelse med den fastlagte praksis, vil de blive imødekommet. Det er sket, at et familiemedlem har foreslået, nogle gange endda insisteret på, at en forandring føjes til begravelsen, som en særlig tjeneste for familien. Indenfor rimelige grænser, kan biskoppen selvfølgelig godkende en sådan anmodning. Men der er grænser for hvad der kan gøres uden at forstyrre åndeligheden og gøre mødet til mindre end det kunne have været. Vi bør også huske, at andre, som overværer begravelsen kan antage at forandringen er en godkendt fremgangsmåde og medtage den ved andre begravelser. Derved kan en forandring, der blev tilladt som en tjeneste for en familie ved en begravelse, med mindre vi er forsigtige, blive anset som forventet ved hver eneste begravelse.

Det sker at en bedemand, ud fra et ønske om at hjælpe familien og uden at forstå kirkens lære og fremgangsmåder, vil ændre et begravelsesmøde.

Biskopper bør huske, at når begravelser afholdes under præstedømmets ledelse, bør mødet overholde de instruktioner, der er givet af kirken. Vi bør opfatte biskoppen, snarere end familien eller bedemanden, som den præsiderende myndighed i disse sager.

I de seneste år har der været en tendens til at komme bort fra det accepterede mønster for begravelser. Nogle gange holdes kisten åben under begravelsen, og medlemmer forventes at defilere forbi efter begravelsen. Og i stedet for den enkle familiebøn er taler, ja endda musiknumre, blevet føjet til, når kisten lukkes eller på kirkegården, før graven indvies. Jeg taler ikke om begravelsesceremonier ved grav-

stedet, som lejlighedsvis kan erstatte en formel begravelse. Jeg taler om disse ændringer i det godkendte, enkle program for begravelser.

Når ændringer foreslås af medlemmer af familien, bedemænd eller andre, som er helt ude af harmoni med dette program, bør biskoppen stille overtale dem til at følge det fastlagte program. Det er ikke et ubøjeligt program, og det tillader tilstrækkelig fleksibilitet til at hver begravelse kan være personligt passende for den afdøde.

Familietaler

Det forventes tilsyneladende, at medlemmer af den nærmeste familie skal tale ved begravelser. Selv om det måske er passende, bør det ikke opfattes som et krav. Medlemmer af familien beder normalt familiebønnen og indvier graven.

Hvis medlemmer af familien taler, og jeg gentager det er ikke et krav, er de under den samme forpligtelse til at tale med ærbødighed og undervise i evangeliets principper.

Sommetider fortæller familiemedlemmer ting, der ville være passende ved en familiesammenkomst, men ikke ved en lejlighed, som burde være hellig og højtidelig. Selv om stille humor ikke er upassende, bør det præsenteres med omtanke. Det bør hele tiden huskes, at begravelsen bør kendetegnes ved åndelighed og ærbødighed.

En udtalelse fra håndbogen omtaler andre begivenheder end selve begravelsen. Jeg citerer:

„Biskoppen skal tilskynde medlemmerne til at opretholde en ærbødig, værdig og alvorlig ånd ved begravelsesmøder." (*Instruktionshåndbog for kirkens ledere*, 1983, s. 12).

Det bør huskes, hvis den afdøde skal beses. Dette er ikke obligatorisk.

Begravelser fører normalt slægtninge og venner sammen fra fjerne egne. Der er en tendens til at hilse på hinanden med glæde og, desværre, sommetider ret støjende. Nogle hilser længe og viser ikke hensyn til andre, som venter på at udtrykke deres respekt. Både respektløshed og forsinkelser er uhøfligheder, som lejlighedens åndelighed kan lide under.

Fornyelse af venskaber bør passende foregå udenfor lokalet, hvor højtideligheden foregår. Lokale ledere er nødt til blidt at vejlede os på dette punkt. Naturligvis ønsker vi ikke at være kendt som et respektløst folk.

Der er behov for at genvinde en ærbødig ånd ved begravelser, hvad enten i en kirke, et kapel eller et andet sted.

Vi bør altid vise omsorg for de efterladtes følelser.

Vi er nær, meget nær, på åndeverdenen ved døden. Der er blide følelser, faktisk åndelige meddelelser, som let kan gå tabt, hvis der ikke er en ærbødig ånd.

På tidspunkter med sorg og farvel, kan man opleve den „fred, som overgår al forstand" (Fil. 4:7), som skriften lover. Det er en meget personlig oplevelse. Mange har undret sig i deres hjerte over, at en sådan følelse af fred, endda ophøjelse, kan komme på et tidspunkt med en sådan sorg og usikkerhed.

Vidnesbyrd styrkes af sådan inspiration, og vi får en viden, personlig viden, om hvad det betyder, da Herren sagde: „Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer." (Joh. 14:18).

Talsmanden virker, så længe jeg har oplevet det, i øjeblikke med ærbødighed, stilhed og højtidelighed. Hvor trist hvis vor opførsel er respektløs på et tidspunkt, hvor andre desperat søger efter åndelig styrke.

Åbenbaringerne fortælle os, at „I skal leve sammen i kærlighed. I skal begræde dem, der dør, og især dem, der ikke har håb om en herlig opstandelse." (L&P 42:45).

En begravelse kan være både glædelig og sørgelig, når døden kommer som en velkommen befrielse. Alligevel er det en hellig lejlighed og bør kendetegnes af alvor og ærbødighed.

Almas søn syntes, at døden var uretfærdig. I sin bemærkelsesværdige tale om omvendelse underviste Alma sin søn om døden og sagde:

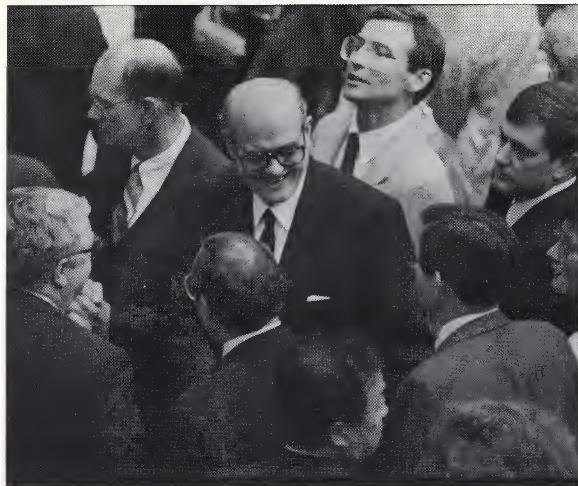
„Det var ikke til gavn, at mennesket blev befriet for denne legemlige død, thi det ville tilintetgøre saliggørelsens store plan." (Alma 42:8).

Alma sagde ikke, at fjernelsen af den jordiske død blot ville forsinke eller forstyrre saliggørelsens plan; han sagde, at den ville *ødelægge* den.

Ordene *død* og *salig* (lykke oa) er normalt ikke nære venner i livet på jorden, men i et evigt perspektiv er de nødvendige for hinanden. Død er en redningsmekanisme. Vore første forældre forlod Edens Have, for at de ikke skulle spise af livets træ, og for evigt leve i deres synder. Den jordiske død, som de påførte sig selv, og os, er vor rejse hjem.

Tre elementer kombineres ved en begravelse som ved intet andet møde: evangeliets lærdomme, inspirationens ånd og familier samlede af omsorg for hinanden. Må vi genindføre den ærbødige indstilling hver gang vi samles for at mindes en, som er gået gennem sløret til det sted, hvor en dag vi alle vil gå.

Ingen trøst ved afskeden kan sammenlignes med den „fred, som overgår al forstand". Den kommer ved ærbødighed. Ærbødighed, brødre og søstre, ærbødighed beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

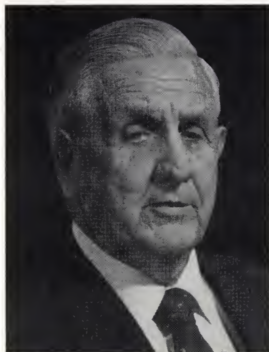

Ældste F. Enzio Busche fra De Halvfjerds' Første Kvorum træffer konferencegæster.

En endnu ypperligere vej

Ældste Robert E. Sackley
De Halvfjerds' Første Kvorum

„For at finde denne ‚endnu ypperligere vej' må vi bortkaste vort gamle jeg, vore gamle vaner og måder at tænke på."

Mine elskede brødre og søstre, i dag ønsker jeg at tale til jer om det, som jeg anser for en af de største udfordringer i vor tid – behovet for at stræbe efter „en endnu ypperligere vej". Det var apostlen Paulus, som sagde: „Men stræbe efter de nådegaver, der er de største! Og jeg vil nu vise jer en endnu ypperligere vej." (1 Kor. 12:31).

Hvorfor bør vi alle søge, at stræbe efter „en endnu ypperligere vej" og hvad betyder det?

At finde „en endnu ypperligere vej" betyder, at være fuldstændig omvendt til Herren Jesu Kristi evangelium, og gøre alt det vi kan for at opfylde de pagter, som vi indgår ved at blive hans disciple.

Den store profet Alma sagde, idet han talte om sit eget liv og sin omvendelse: „Jeg har omvendt mig fra mine synder og er blevet forløst af Herren; jeg er blevet født af Ånden..

Og Herren sagde til mig: Du skal ikke forundre dig over, at alle mennesker, ja mænd og kvinder, alle slægter, stammer, tungemål og folk skal fødes påny, ja fødes af Gud og forandres fra deres kødelige og faldne tilstand til en retfærdig tilstand, idet de er genløst af Gud og blevet hans sønner og døtre.

Og således bliver de nye mennesker, og uden de gør dette, kan de ingenlunde arve Guds rige." (Mos. 27:24–26).

At være omvendt til Jesu Kristi evangelium betyder, at leve et helt nyt liv. Det vil sige, at lære at give efter for Ånden og reagere på de ting, som Herren forventer vi reagerer på. Det betyder at tage sig af og tjene andre med dybe, hengivne følelser snarere end at følge ens livs naturlige lyster. I vore dage har der været en kraftig tendens til at negligere det, der hører Ånden til, efterhånden som vi bliver mere og mere involveret i verdens gøremål. Vi synes at leve i en verden, hvor folk kun tænker lidt på andre, mens de har travlt med at sørge for deres egne behov. Som Kristi tilhængere må vi leve uden for os selv og miste os selv i andres tjeneste. Jeg tror, at vi burde huske det, som kong Benjamin sagde for så længe siden. Han sagde:

„Thi det naturlige menneske er en fjende af Gud og har været det siden Adams fald og vil vedblive at være det i al evighed, medmindre det underkaster sig den Helligånds ledelse, aflægger det naturlige menneske og bliver en hellig gennem forsoningen ved den Herre Kristus og bliver som et barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underkaste sig alt det, Herren finder tjenligt at pålægge det, ligesom et barn underkaster sig sin fader." (Mos. 3:19).

Det var den store apostel Paulus, som sagde: „Derfor, hvis nogen er i Kristus, er han en ny skabning; det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til!" (2 Kor. 5:17).

For at finde denne ‚endnu ypperligere vej' må vi bortkaste vort gamle jeg, vore gamle vaner og måder at tænke på. Vi må først erkende, hvordan vi bør ændre os, og derefter må vi gennemføre disse forandringer, og derved påtage det nye og begynde at leve, som vi aldrig har levet før – leve et helt nyt liv.

Apostlen Paulus talte også om vores forhold til Herren: „Vi blev altså begravet med ham ved dåben til døden, for at, som Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi leve et helt ny liv." (Rom. 6:4).

Over hele verden har jeg personligt set menneskets kraftige tendens til at tænke på sig selv uden hensyn til andre.

Jeg tror af hele mit hjerte, at vi ikke kan komme til Kristus, medmindre vi ifører os „et helt nyt liv" ved at tage sig af dem vi elsker, ved at fortælle om evangeliet, ved at holde budene og ved at ære de pagter,

som vi har indgået. Disse ting må vi gøre nu og bedre end vi nogensinde før gjort dem.

Vores gode profet, præsident Ezra Taft Benson, har udfordret hver eneste af os til at læse Mormons Bog. Han har ikke bedt os om at læse denne hellige optegnelse, for bare at læse ordene. Ved bønsomt studium af Mormons Bog kan vi stræbe efter denne „endnu ypperligere vej." Vor profets motiv til at bede os om at læse den hellige skrift formidles i de smukke ord af en af vore salmer:

O bliv hos mig i denne nat,
i dag du fulgte mig
og tændte i mit hjerte an
en kærlighed til dig.
Dit simple ord har grebet mig,
for stedse hos mig stå.
O, Frelser, bliv i nat hos mig,
nu mørket falder på.
(*Sange*, nr. 2).

Nu bærer jeg mit vidne at hver af jer, som er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er involveret i et sandt værk. Dette er Herrens værk. Jeg ønsker, at I hver ved, at jeg støtter det af hele mit hjerte. Jeg opretholder dem, der præsiderer over mig – vores dejlige og levende profet, som vejledes af vor Fader i Himlen, og hans medarbejdere, som virkelig er Herren Jesu Kristi budbringere. Dette værk er sandt, og dette er måden at komme til Kristus og leve et helt nyt liv!

Mine brødre og søstre, det har været en stor oplevelse for mig, at tale til jer ved denne dejlige konference. Jeg ønsker, at I skal vide, at I har min kærlighed, min tro og mine bønner. Jeg ved, at intet folk på jorden, har større mulighed for at være det, som Herren ønsker de skal være, end I som er medlemmer af denne vidunderlige kirke.

Jeg ønsker også, at I skal vide, at mit liv blev forandret for mere end 40 år siden, da jeg læste Mormons Bog. Der er intet på jorden, som har påvirket mig mere indgående end mit vidnesbyrd om denne hellige optegnelse og det værk, som den tilhører. Den har grebet min sjæl gennem årene med stadig større styrke, og jeg finder stor glæde og tilfredsstillelse ved at leve „et helt nyt liv" i min søgen efter den „endnu ypperligere vej".

Og jeg finder stor glæde og tilfredsstillelse ved at foretage den rejse sammen med en elsket ledsager, og nu med efterkommere, som ligeledes ser ud til at have fattet meningen.

Må I få denne oplevelse, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Kristuslignende kommunikation

Ældste L. Lionel Kendrick
De Halvfjerds' Første Kvorum

„Den virkelige udfordring, som vi står over for i vor kommunikation med andre, er at indstille vort hjerte på at have kristuslignende følelser for alle vor himmelske Faders børn . . . Så vil vi kommunikere med dem, som Frelseren ville have gjort."

Vores himmelske Fader har givet os en uvurderlig gave i vores evne til at meddele os til hinanden. Vores meddelelser er midtpunktet i vores forhold til andre. Hvis vi skal vende sikkert hjem til vores himmelske Fader, må vi udvikle retfærdige forhold til hans børn her i livet på jorden.

Vores kommunikationer afspejler sig i vort ansigtsudtryk. Vi må derfor være forsigtige med ikke alene *hvad* vi meddeler, men også *hvordan* vi gør det. Sjæle kan blive styrket eller knust af meddelelsen og måden vi kommunikerer på.

Ansvarlighed

Vi vil blive holdt ansvarlige for alt, hvad vi siger. Frelseren har advaret, „at menneskene skal gøre regnskab på dommens dag for hvert unyttigt ord, de taler." (Matt. 12:36). Det betyder, at ingen kommunikation vil være uden konsekvenser. Det inkluderer de små fortalelser, de ætsende bemærkninger der fortærer sjælen og de stolte, vulgære og krænkende ord, som vanhelliger Guddommens navn.

Kommunikation, der ikke er kristuslignende

Der findes forskellige slags kommunikation, der ikke er kristuslignende, som ødelægger forhold, og ikke er til vores udvikling, men til vores ødelæggelse. De resulterer i en begrænset mulighed for at vende sikkert hjem til vor himmelske Fader. En af Satans mest anvendte metoder til at hæmme udviklingen af retfærdige forhold er brug af sladder, rygter og bagvaskelse på hans kommunikationskæde. Måske er de mest almindelige kommunikationer, der ikke er kristuslignende, det at lyve, give andre skylden, kritisere og vise vrede.

1. *At lyve.* Den første af disse måder at kommunikere på er at lyve. At lyve er at være usand, vildledende, svigefuld og uærlig. Det er et grundlæggende kommunikationsproblem, som ikke er noget nyt; det går tilbage til Edens Have.

Satan introducerede det først nedskrevne kommunikationsproblem, da han løj i samtalen med Eva. Han stillede den nedskrevne histories første spørgsmål: „Mon Gud virkelig har sagt: I må ikke spise af noget træ i haven?" (1 Mos. 3:1).

Eva svarede: „Vi har lov at spise af frugten på havens træer;
kun af frugten på træet midt i haven, sagde Gud, må I ikke spise, . . . thi så skal I dø!" (Vers 2–3).

Satan svarede i en ånd af vildledning og udfordring: „I skal ingenlunde dø." (Vers 4). Han fordrejede sandheden, fornægtede Guds ord og plantede frø af tvivl om Guddommens ord. Derved blev Satan far til løgne, bedrag og tvivl.

hed, . . . vrede . . . og spot være fjernt fra jer." (Ef. 4:31). Konsekvensen er tydelig: vi har evnen til at kontrollere denne kødelige meddelelsesform.

Råd

Der er givet os mange råd om vor kommunikation med andre. Det råd, som apostlen Paulus gav de hellige i Efesus, virker mest passende for sidste dages hellige. Han advarede: „Lad ingen rådden snak udgå af jeres mund, men kun ord, som er gode." (Ef. 4:29). Han har derudover rådet os til, at „vær(e) gode mod hverandre og barmhjertige, så I tilgiver hverandre, ligesom Gud har tilgivet jer i Kristus." (Vers 32).

Kristuslignende kommunikation

Må vi findes talende til hinanden på en måde, som Frelseren ville kommunikere. Kristuslignende kommunikation udtrykkes i kærlige toner snarere end larm. De har til hensigt at være hjælpende frem for skadende. De medvirker til at binde os sammen i stedet for at drive os fra hinanden. De medvirker til at opbygge frem for at forklejne.

Kristuslignende kommunikation er udtryk for kærlige følelser og ikke vrede, sandhed og ikke opspind, barmhjertighed og ikke strid, respekt og ikke latterliggørelse, råd og ikke kritik, irettesættelse og ikke fordømmelse. De tales med tydelighed og ikke med forvirring. De kan være blide eller hårde, men de skal altid være kontrollerede.

Den virkelige udfordring, som vi står over for i vor kommunikation med andre, er at indstille vore hjerter på at have kristuslignende følelser for alle vor himmelske Faders børn. Når vi udvikler denne interesse for andres tilstand, så vil vi kommunikere med dem, som Frelseren ville have gjort.

Så vil vi varme deres hjerter, som måske lider i stilhed. Når vi på livets vej møder mennesker med særlige behov, kan vi derved gøre deres rejse lysere ved alt det vi siger.

Kristuslignende kommunikation vil hjælpe os med at udvikle retfærdige forhold og i den sidste ende med at vende sikkert tilbage til vort himmelske hjem. Må vi skatte den guddommelige gave at kunne meddele os, og må vi bruge den klogt til at opbygge og hjælpe andre på denne vidunderlige rejse gennem livet på jorden.

Må vor himmelske Fader velsigne os i dette, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældsterne H. Burke Peterson og Hans B. Ringger fra De Halvfjerds' Første Kvorum.

Det er en alvorlig synd at lyve. Skrifterne lærer os, at „løgnelæber er Herren en gru" (Ordsp. 12:22) og at „den, der lyver og ikke omvender sig, skal kastes ud." (L&P 42:21). De lærer os også, at det at lyve om en person er en form for had, for „en falsk tunge hader dem, som den har knust." (Ordsp. 26:28, 1871 oversættelsen). Apostlen Paulus rådgav os om disse ting: „Derfor aflæg løgn og tal sandhed, hver med sin næste." (Ef. 4:25).

Integritet er kernen i vores karakter. Uden integritet har vi en svag grundvold at bygge andre kristuslignende egenskaber på.

2. *Give andre skylden.* Den næste form for kommunikation, der ikke er kristuslignende, er det at give andre skylden. Det er en fordømmende kommunikation. Det er interessant, at da Herren stillede Adam til regnskab i hans faldne tilstand, begyndte Adam at give Eva skylden for sine handlinger. Han sagde: „Kvinden, som du satte ved min side, gav mig af træet, og så spiste jeg." (1 Mos. 3:12). Da Eva blev stillet til regnskab, lagde hun skylden på Satan. Hun sagde: „Slangen forførte mig, og så spiste jeg." (Vers 13).

Fra begyndelsen af, og det vil fortsætte indtil enden, har det naturlige menneske haft en tendens til at bortforklare og lægge skylden for sin opførsel på andre eller på bestemte omstændigheder. Når vi forsøger at lægge ansvaret for vore valg på andre, reagerer vi ikke på en kristuslignende måde. At give andre skylden er en uretfærdig form for kommunikation.

3. *Kritisere.* En tredje kommunikationsform, der ikke er kristuslignende, er kritik. Positiv kritik er tilbagemelding, som har til hensigt at hjælpe en anden person med at udvikle sig. Det er både hjælpsomt og nyttigt, og accepteres og værdsættes normalt.

Negativ kritik har til hensigt at skade, og til at smæde og ødelægge. Denne ætsende meddelelsesform er grusom og knuser tit karakteren hos alle dem, som den henvendes til. Kong Benjamin opfordrede sit folk til „ikke (at) være tilbøjelige til at forurette hinanden, men til at leve fredsommeligt." (Mos. 4:13). Vi bør helt sikkert følge dette råd og forsvare dem, som smædes af disse anklager.

4. *Vrede.* En fjerde er vrede. Det er måske den mest almindelige form for kommunikation, der ikke er kristuslignende. Vrede medfører sjælekvaler hos alle dem, der oplever følelsen, såvel som hos modtagerne af denne følelsesmæssige eksplosion.

Vrede viser en mangel på selvkontrol og en manglende evne til at forholde sig til andre på en retfærdig måde. Det er en ufornuftig erstatning for selvkontrol. Det bruges til tider som en egoistisk strategi for at vinde kontrollen i et forhold. Præsident Wilford Woodruff vejledte således, at „i det øjeblik en mand eller kvinde bliver vred, viser de en stor svaghed." (I *Journal of Discourses*, 4:98).

Vi er instrueret om , at lade „al bitter-

Jordbund og rødder ved vidnesbyrd

Ældste John K. Carmack
De Halvfjerds' Første Kvorum

„Tre farer som kan beskadige vor tro og skade eller ødelægge vore vidnesbyrd er hovmod og stolthed, alvorlige overtrædelser og sætte uvæsentlige beskæftigelser og værdier i stedet for Kristus."

Jeg er sikker på, at jeg taler for jer alle, når jeg siger hvor meget vi er blevet inspireret at dette dejlige kor. Jeg tror jeg taler for jer alle og især Brødrene ved at byde disse fire nye medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum velkommen, og ved at opretholde vore nye ledere, ældste Clarke og ældste Scott.

Hvad vil det sige, at bære vidnesbyrd? Et vidnesbyrd er en åben erklæring eller tilkendegivelse af sin tro. At bære er at give eller føre frem. Så når jeg bærer vidnesbyrd, giver jeg en erklæring om min tro.

De fleste af jer bærer med glæde vidnesbyrd, hvis I bliver bedt om det. Jeg ville ønske vi kunne afse et minut til hver enkelt. Kirkens virkelige styrke er ikke finansiel eller politisk, men dens medlemmers stille vidnesbyrd.

Medlemmer beskriver måske deres vidnesbyrd som voksende. Nogle få siger, at de har mistet deres vidnesbyrd.

Når der bæres vidnesbyrd bruger nogle vendingen *ved*, andre *tror*. Nogle siger: „Jeg tror, hjælp min vantro!" (Mark. 9:24).

Jeg ønsker at opbygge alle, uanset hvordan deres vidnesbyrd er.

Da Shirley og jeg i sidste måned kom hjem fra vores søns bryllup i templet i Oakland, spadserede vi en tur ud i haven. Plænen havde denne sommer set særlig sund og grøn ud. Til vores rædsel fandt vi at græsset var visnet og blevet som strå i løbet af de få dage, vi havde været væk. Den automatiske sprinkler var gået i stykker og den varme sommersol havde svedet plænen.

Vidnesbyrd er ligesom vores plæne. De kan være grønne og i groning, men sommerens hede kan ændre det hele. Jeg gyser, når jeg hører nogen erklære: „Jeg vil aldrig fornægte mit vidnesbyrd om evangeliet." Jeg synes at høre en anden stå i nærheden og stille svare: „Tja, vi får se."

Vi behøver vore vidnesbyrd. Vi har ikke råd til at miste en eneste. „Enhver mand er et stykke af kontinentet, en del af helheden; hvis en klump jord vaskes væk af havet, er Europa det mindre, lige så vel som hvis det var et forbjerg, eller hvis det var et af dine venners eller dit eget gods blev; . . . Forsøg derfor aldrig at finde ud af, hvem klokken ringer for; den ringer for dig." (John Donne, *Devotions*, XVII).

Klokken ringer for os alle. Til dem med stærke vidnesbyrd siger jeg, lad dem blive ved med at vokse. Til dem, som har mistet deres vidnesbyrd siger jeg, vi behøver jer tilbage igen, for at „dele samværets sødme, (og) vandre endrægtelig i Guds hus." (Sl. 55:15). Esajas lovede: „De, der bier på Herren, de får nye svingfjer som ørnen; de løber uden at mattes, vandrer uden at trættes." (Es. 40:31).

Lignelsen om sædemanden lærer os de principper, som vi kan opnå eller genvinde vore vidnesbyrd ved, og den antyder de fælder, som vi er nødt til at undgå med fare for at miste vidnesbyrdene.

Konklusionen er enkel nok. Evangeliets frø må sås i god jord. Et frø sået i god jord vil vokse til en plante, der vil bære frugt og have et stærkt rodsystem til at modstå sommerens hede. Men planten skal næres og vandes.

Hvordan kan vi udvikle denne rige og sunde jordbund i hvilken Guds ord kan vokse? Hvordan kan vi sikre et tilstrækkeligt rodsystem til at modstå sommerens hede?

Jeg vil bidrage med tre principper og tre advarsler som svar på de stillede spørgsmål. Det vil føre til to bestemte formaninger til os alle.

Rodfæstet i Kristus

For det første vil vore vidnesbyrd være i god jord, hvis de er rodfæstede i Kristus. Kristus er kilden til vor største styrke og trøst i tider med stress eller tvivl.

For år tilbage havde jeg en timelig krise i min virksomhed, som truede med at opsluge mig. Som svar på inderlig bøn ikke blot trøsted Frelseren mig, men han åbenbarede også vejen ud af krisen og ind i lyset.

I 1984, da præsident Hinckley ringede og bad mig tage søster Carmack med til generalkonference til dette interview, som førte til denne kaldelse, besøgte Frelseren mig i ånden før daggry og gav igen lindring og fred.

„Han blunder og sover ikke, han, som bevarer Israel." (Sl. 121:4). „Kast din byrde på Herren, så sørger han for dig." (Sl. 55:23). Vi kan i tider med nød råbe: „O, Jesus, du Guds Søn, forbarm dig over mig, som er i bitterheds galde og omgivet af dødens evige lænker." (Al. 36:18).

Jeg vidner, at han lever! Jeg kender hans nærværelse og har hørt hans stemme i mit sind og i mit hjerte. (Se Enos 1:10, L&P 8:2).

Han er klippen, hovedhjørnestenen og vor Forløser. Han er det „sande vintræ", som vore vidnesbyrd må fæstne sig til. God jord beriges altså af Frelseren.

Ønske

Det andet princip er så enkelt, at det let kan undslippe vores opmærksomhed og gemme sig i budskadset af mere dybsindige og sammensatte ideer.

Tro begynder med et stærkt *ønske* om at vide om evangeliet er sandt. At ønske er at attrå eller længes efter noget.

Når vi *ønsker* at få et vidnesbyrd, *ønsker* at vide, *ønsker* at tro, kan vidnesbyrd begynde eller vokse.

Abraham blev den store patriark, fordi han ønskede „at komme i besiddelse af stor kundskab og at vandre endnu mere retfærdigt og eje større kundskab samt blive fader til mange nationer, en fredsfyrste." Han ønskede „at modtage belæringer og holde Guds bud." (Abr. 1:2).

Alma forklarede også, at man skal begynde på vejen til et vidnesbyrd ved at have et ønske, eller som han sagde det, du må „vågne op og bruge jeres evner, prøve mine ord og udøve blot den mindste smule tro . . . om I ikke kunne gøre andet end blot *ønske* at tro." (Al. 32:27, fremhævelse tilføjet).

Et ønske skaber tro og vidnesbyrd. Vidnesbyrd opnås ikke ved logik og studier. Vi kan f.eks. nævne hundredvis af beviser på at Mormons Bog og det Nye Testamente er sande, men den skeptiske kan sandsynligvis modgå os punkt for punkt. Uden et ønske vil den skeptiske „stadig lære uden nogen sinde at nå til erkendelse af sandheden." (2 Tim. 3:7).

Jeg tror ikke det nogensinde var meningen, at evangeliet skulle bevises ved enten fysiske eller dokumentariske beviser, som alle kan acceptere. I dette liv må den troende komme til sit vidnesbyrd alene ved tro, ikke ved logik eller bevis alene. Og begyndelsespunktet er at placere ingrediensen ‚ønske' i vores jord.

Eksperimentet med evangeliet

Jeg kommer nu til det tredje punkt. Et *åndeligt eksperiment* svarende til de videnskabelige metoder, er den måde man opnår overbevisning om evangeliske principper og er en nødvendig ingrediens for at opnå den rige jordbund, som vidnesbyrdets frø kan vokse i.

Jesus forklarede: „Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget." (Joh. 7:17). Med andre ord efterhånden som du prøver det, kan du vide om det er sandt. Det kræver tro til at prøve, men det giver åndeligt bevismateriale. Til disciplene, som prøver eksperimentet vil der komme overbevisning, viden og lys. Når disciplen fortsætter, modtager han „mere lys, og det lys bliver klarere og klarere indtil den fuldkomne dag." (L&P 50:24).

Så når jeg erklærer, at jeg ved at dette evangelium er sandt, at Kristus lever og at Ezra Taft Benson er Guds profet, siger jeg faktisk, at jeg har fået overbevisningen om at dette værk er sandt ved at efterleve det og ved at tjene.

Jeg erklærer i dag, at den lamme er helbredt, den blinde har genvundet sit syn og de døde oprejst. Veje er oplyst. Mænd og kvinder er kaldet af Gud ved profeti, og Herren åbenbarer sin vilje til sine profeter til vejledning for kirken.

De tre nøgler er altså, at være rodfæstet i Kristus, at have et ønske om at vide og at gøre de ting, som Gud har befalet. Alle kan vide om læren er sand, alle kan udvikle sig fra lys og sandhed til mere lys og sandhed indtil den fuldkomne dag.

Frøet „vil begynde at svulme . . . og når I mærker denne svulmen, vil I kunne begynde at sige til jer selv: Det må sandelig være god sæd, eller ordet er godt." (Al. 32:28).

Ja, der er andre veje til et vidnesbyrd. Paulus blev omvendt ved en himmelsk manifestation. Ved studium og fornuft kan man finde sandheden. Men et vidnesbyrd, der kun er baseret på fornuft og viden, uden et åndeligt vidne, kan være i fare, når en forudsætning i dens snævre logik bliver svag eller går i stykker. Jeg takker Herren at mit vidnesbyrd er grundet på tro og bliver ved med at vokse med erfaringen. Jeg har set, jeg har mærket og jeg ved, det jeg ved.

Ja, jeg har en hel kasse med ubesvarede spørgsmål, ingen af dem truer mit vidnesbyrd. Nye spørgsmål kommer jævnligt i den kasse. Andre forlader kassen på grund af studier og erfaringer. Mit håb er, at jeg vil klare sommerens hede og bevare det vidnesbyrd, som er forankret i Kristus, indtil enden på min jordiske prøvetilstand.

Farer

Når jeg har set kære venner og medlemmer af familien miste deres tro, har jeg prøvet at bestemme væsentlige årsager.

1. *Hovmod, eller stolthed.* En af de tre farer jeg vil nævne er hovmod, eller stolthed. Intellektuel stræben, økonomisk succes, magtpositioner og andre bedrifter, som i sig selv hverken er moralsk forkert eller rigtigt, fører sommetider til stolthed og væk fra ydmyg afhængighed af Herren. Jakob advarede, „det er godt at være lærd, når man lytter til Guds råd." (2 Ne. 9:29). Økonomisk og politisk magt kan også være forførende og fordærvende indflydelser.

Det hjælper at huske på og efterligne sagtmodigheden hos Enok, Moses og Spencer Kimball.

2. *Synd.* Vidnesbyrd svækkes af synd, især seksuelle overtrædelser. Synderen giver sommetider en anden skylden, afviser evangeliet og flygter. En plante, der vokser i stenet jord visner hurtigt. Alvorlige overtrædelser er altså den anden fare for vore vidnesbyrd. Vejen tilbage indebærer fjernelse af stenene, gravning af jorden, overvindelse af synden og modståelse af yderligere fristelser. Et stigende antal vender tilbage til kirken ved at omvende sig fra deres synder. De har sjældent helt mistet deres vidnesbyrd.

3. *Erstatning.* Den sidste fare vil jeg kal-

de erstatning. Nogle gode og dygtige mennesker bliver så involveret i videnskab, filosofi, historie, kunst, musik, sport, professionelle gøremål, intellektuelle hobbyer eller fritidsinteresser, at disse interesser erstatter de enkle, centrale værdier, pagter og lærdomme i evangeliet. Disse gøremål bliver en erstatningsreligion og den ledende kraft i deres liv.

De centrale evangeliske principper, der gentages igen og igen i pagterne og ordinanserne i templet, indeholdes i nadveren og står i skrifterne, er til rådighed for os alle, hvis vi ikke på en eller anden måde forestiller os, at vi er vokset ud af Kristi evangelium. Vi har også vore sidste dages gnostikere, som ‚ved' mere end ganske almindelige tilhængere af Kristus.

Jeg ønsker nu ikke at foreslå, at vi ikke bør blive med med at lære og udvide vores viden om livet og om evangeliet. En solid, moden og voksende viden om evangeliet er ønskelig og bør være et konstant mål.

Lad mig gentage, tre farer som kan beskadige vor tro og skade eller ødelægge vore vidnesbyrd er hovmod og stolthed, alvorlige overtrædelser og sætte uvæsentlige beskæftigelser og værdier i stedet for Kristus og de centrale evangeliske idealer og standarder.

Mens jeg forberedte mig på dette øjeblik var plænen bag huset begyndt at se grøn ud igen, men sprinkleren på plænen foran huset gik uden videre i stykker. Man må ikke blive træt af at gøre godt. (Se L&P 64:33). Vores vidnesbyrd kan, ligesom vores græsplæner, visne.

Nu kan I spørge: „Og hvad så?" Jeg vil begrænse mig til to formaninger, én til alle kirkens medlemmer og én til kirkens ledere:

For det første: For at vokse i lys og vidnesbyrd må vi forstørre vore kaldelser i kirken gennem hele livet, hele vores liv. På denne måde, kombineret med spontan kristen tjeneste, vil vi aldrig miste vore vidnesbyrd. De vil vokse klarere og grønnere.

Og til sidst til kirkens ledere: Vær venlige at ordinere mænd til præstedømmet og giv en kaldelse til enhver bror og søster, aktiv eller mindre aktiv, idet I giver enhver mulighed for at tjene andre og anvende evangeliets principper. En kaldelse i kirken til hvert medlem er et ideal, som vi kan nå de fleste steder. Jeg kender intet, som kan gøre mere for at opbygge vidnesbyrd og velsigne mennesker.

Og må jeg benytte denne lejlighed til at udtrykke min store kærlighed til alle I medlemmer af kirken. Jeg elsker jer, værdsætter jer og beundrer alle de ting I gør. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum.

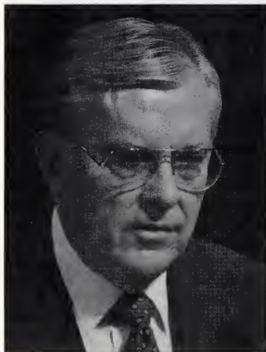

Jerold D. Ottley dirigerer Mormon Tabernakelkoret.

Fællesskabets hånd

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

„Vi kan spørge os selv, hvordan nye i vores ward ville blive behandlet, hvis vi var de eneste de nogensinde mødte. Ethvert medlem af kirken bør nære egenskaber af varme, oprigtighed og kærlighed til nye."

Brødre og søstre, emnet som jeg ønsker at behandle er et, som Brødrene er meget bekymrede over. Jeg har kaldt mine bemærkninger: „Fællesskabets hånd".

I det Nye Testamente læser vi, at Peter, kirkens leder efter Frelserens opstandelse og himmelfart, i et syn blev fortalt, at evangeliet var for hele menneskeheden. Han sagde: „Nu forstår jeg i sandhed, at der hos Gud ikke er personsanseelse; men i hvert folk er den, som frygter ham og øver retfærdighed, kærkommen for ham." (Ap.G. 10:34–35). Det samme budskab står i Mormons Bog og i Lære & Pagter. Enhver sjæl skal have en mulighed for at høre og derefter acceptere eller afvise evangeliet.

I kirken bruger vi ordene *indføre i fællesskab* til at beskrive vores indsats (1) til at opmuntre mindre aktive medlemmer til at vende tilbage til fuld aktivitet og (2) til at hjælpe nyomvendte gennemføre overgangen ind i kirken efter dåben. Jeg mener, at disse betydninger er gyldige, men for mig har ordet *fællesskab* en meget bredere betydning. Jeg mener, at vi medlemmer ikke har valget kun at udrække fællesskabets hånd til slægtninge, nære venner, visse medlemmer af kirken og de udvalgte ikke-medlemmer, som viser en interesse i kirken. At begrænse eller nægte nogen vores fællesskab virker for mig som modstridende med Jesu Kristi evangelium. Frelseren tilbød virkningen af sit forsonende offer til hele menneskeheden. Han sagde: „Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne." (L&P 18:10). Kan vi retfærdiggøre at gøre mindre? Lad mig komme med et par eksempler, som illustrerer mit budskab.

Nær afslutningen på sin jordiske tjenestegerning instruerede den opstandne Jesus sine disciple med disse ord: „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer." (Matt. 28:19–20). Den instruktion er i kraft i dag og er generalautoriteternes, missionærernes og andre kirkemedlemmers bemyndigelse til rejse til jordens fire hjørner for at undervise i evangeliet.

Forkyndelse af evangeliet til hele menneskeheden er en grundlæggende del af kirkens mission. Som de af jer, der har støttet fuldtidsmissionærer, ved, anvender kirken meget væsentlige ressourcer, i tid og penge, til missionering.

Denne store verden er fyldt med milliarder af mennesker. I dag gennemtrawler 35 700 fuldtidsmissionærer jorden, for de af vor Faders børn, som vil lytte til budskabet om gengivelsen. Disse trofaste Herrens tjenere virker i 221 missioner og underviser i evangeliet på 64 forskellige sprog. Vi forventer at omkring 245 000 omvendte vil blive døbt i løbet af 1988. Dette tal er imponerende; men omtrent det samme antal mennesker fødes i denne verden hver dag.

I missionærtræningscentrene underviser vi missionærerne i, at de må have tro på Herren Jesus Kristus. De belæres om, at de er nødt til at udvikle oprigtige, varme, personlige, omsorgsfulde forhold til dem, som de møder. De må lære at lytte med forståelse og at vise virkelig forståelse overfor interesser og bekymringer hos dem de underviser. Når missionærerne underviser i lærdommene, er de nødt til at finde ud af hvad deres kontakter tænker og føler, så de kan afklare misforståelser, lette tvivl, fjerne bekymringer og komme med opmuntring. Missionærernes varme, oprigtige ånd er væsentlig for at hjælpe ikke-medlemmer med at mærke og genkende Herrens Ånd, fordi Ånden er den kraft, der fører til omvendelse.

Brødre og søstre, vi må hele tiden huske, at missionering over hele verden kræver et stort offer, og hele dette offer, denne indsats og grundige forberedelse af missionærer er måske forgæves, hvis de der accepterer evangeliet ikke får en kærlig og varm velkomst af kirkens medlemmer.

Vi ved fra års erfaringer, at den første kontakt nyomvendte har med medlemmer i wards og grene er kritisk for omvendelsesprocessen. For nylig drøftede flere af Brødrene, hvordan vi accepterer og byder nye velkomne. To af dem fortalte mig om deres oplevelser.

Ældste Devere Harris fra De Halvfjerds' Første Kvorum fortalte mig om et nyligt besøg i et fast etableret ward i Utah. Han sagde: „Jeg kom der som en fremmed og prøvede på enhver måde jeg kendte, at begynde en samtale, sige goddag, være venlig, blive hilst på eller lære nogen at kende. Alle ignorede mig; ingen ville tale med mig – ingen!

Til sidst genkendte en mand mig. Han sagde: ,Oh, ældste Harris.' Biskoppen vendte sig om og sagde: ,Hvad sagde du?' Broderen sagde: ,Det er ældste Harris fra De Halvfjerds' Første Kvorum.'

Så ændrede tingene sig. Inden længe blev jeg bedt om at sidde på forhøjningen; de spurgte om jeg gerne ville bære mit vidnesbyrd. Efter mødet gav mange mennesker mig hånden. Da jeg gik, tænkte jeg: ,Hvilken tragedie! En gråhåret mand, der ukendt kommer til et møde. Ingen genkender ham, ingen siger goddag, ingen er venlig. Så, på grund af hans stilling i kirken, ændrer alle sig og ønsker at være venlige.'"

Den anden beretning handler om to søstre, som boede 3 000 km fra hinanden. De blev begge undervist i missionærlektierne af fuldtidsmissionærer. Hver mærkede Åndens bekræftende vidnesbyrd og blev døbt. Begge var unge voksne i begyndelsen af tyverne. Den ene søster kom til kirkens møder, mødte biskoppen, blev venner med medlemmerne, som inviterede hende ind i deres hjem. Wardets medlem-

mer fik hende til at føle sig velkommen og ønsket. Hun fik en kirkekaldelse kort efter sin dåb, og hun blev ved med at lære og efterleve evangeliske principper, mens hun kom sammen med medlemmer i wardet og staven. Hun blev ved med at deltage, tjente i forskellige kaldelser i ward, stav og hovedbestyrelse. Med tiden blev hun gift i templet, og hun fastholder sin position som et medlem i fællesskabet.

Den anden søster mødte aldrig sin biskop personligt, efter hun modtog Åndens vidnesbyrd. Hun fik ingen besøg af hjemmelærer eller besøgslærerinder og fik ingen kaldelser i kirken. I flere uger kom hun til wardets møder om søndagen, men blev for det meste ignoreret. Med tiden forlod de missionærer, der havde undervist hende, området, og hendes interesse i evangeliet blegnede uden medlemmernes støtte. Hun blev ikke „ihukommet og fik næring." (Se Moro. 6:4). Snart holdt hun op med at komme til kirkens møder, genoptog sine gamle venskaber og levevis, og giftede sig med et ikke-medlem. I dag er hun en fin, produktiv og medvirkende borger i sit lokalsamfund og en kærlig, samvittighedsfuld hustru og mor. Men hun nyder ikke de rige velsignelser, der kommer fra kirkens fulde fællesskab.

For nylig omtalte *Church News* to ældre søstermissionærer, som er eksempler på kærlige og omsorgsfulde egenskaber overfor andre, mens de tjener deres mission i Duchesne, Utah. Stavspræsidenten tillagde dem æren for at bringe en ånd af varme og venskab til hans stav. Faktisk har disse søstres indsats i undervisning og indførelse i fællesskabet været med til at ændre hele stavens indstilling. Herrens værk falder mere effektivt på plads og påvirker andre, deriblandt de mindre aktive og ikke-medlemmer. Stavspræsidenten sagde, at i mindre landbrugssamfund har aktiviseringen af en mindre aktiv familie stor virkning på andre. Han forventer at 12 til 15 familier bliver aktive og går gennem templet i år.

Brødre og søstre, vi må hele tiden huske tiden, indsatsen og andre ressourcer som missionærer og andre bruger på at finde og undervise et af vor Faders børn. Selvfølgelig bør enhver af os være opmærksom, på udkig efter måder at kunne hjælpe den nye. Vi kan spørge os selv, hvordan nye i vores ward ville blive behandlet, hvis vi var de eneste de nogensinde mødte. Ethvert medlem af kirken bør nære egenskaber af varme, oprigtighed og kærlighed til nye, således som missionærerne belæres om.

Brødre og søstre, vi medlemmer må hjælpe med omvendelsesprocessen ved at gøre vore wards og grene til venlige steder, uden afvisninger, hvor alle mennesker føler sig velkomne og godt tilpas. I biskopper har fået mange, som kan hjælpe jer med at opbygge fællesskab. Undervis børnene, de unge og de voksne i, at være varme og venlige er kristuslignende egenskaber. Overvej i jeres wardsrådsmøder måder til at forbedre følelsen af fællesskab i jeres ward. Vær sikker på at missionærerne præsenterer dig for enhver undersøger, før han eller hun døbes.

Giv nogen til opgave at hilse ved dørene, og særligt være opmærksomme på nye og gæster. Brug lejlighedsvis præstedømme- og hjælpeforeningsmøder til at undervise i hvordan man indfører alle som bor i wardet i fællesskabet. Benyt dig af den fleksibilitet du har til at bruge højpræster og stavs- og fuldtidsmissionærer til at føre mindre aktive og nyomvendte ind i det fulde fællesskab. I den sande ånd af at være hyrde kan biskopråd være med til at skabe en venlig atmosfære ved at blande sig med medlemmerne, når de er samlet.

Brødre og søstre, mit budskab er presserende, fordi vi er nødt til at bevare mange flere af de nyomvendte i det fulde fællesskab og få mange flere af de mindre aktive tilbage til aktivitet. Jeg tilskynder jer til at øge venskabets og det rene kristnes fællesskabs ånd i jeres nabolag. En nyomvendt eller et nyligt aktiveret medlem bør mærke varmen ved at være ønsket og blive budt velkommen i kirkens fulde medlemskab. Medlemmer og ledere i kirken bør nære og elske dem, som Jesus ville.

Ud over at byde nyomvendte og mindre aktive medlemmer velkommen og acceptere dem, er vi nødt til at række ud og give vores venskab til andre, uanset om de er interesseret i evangeliet eller ej. Vi må ikke sortere for meget, når vi bestemmer hvem vi synes er værdige eller som vil påskønne vores opmærksomhed. Den sande kristne fællesskabs ånd må medtage alle. Vores forståelse af evangeliet bør hjælpe os med klart at se, at alle mennesker er vore brødre og søstre, børn af vor himmelske Fader. Måske kunne flere af os efterligne dette eksempel.

For nogle år siden, mens ældste LeGrand Richard, som da var kirkens præsiderende biskop, gik op ad Main Street sammen med sin far, løftede han hatten og hilste på alle. Da de nåede deres mål, sagde præsident George F. Richards, som da var præsident for De Tolvs Råd: „Søn, kender du alle de mennesker?" Biskop Richards svarede: „Ja, far, jeg kender dem alle – undtagen deres navne."

I sin jordiske tjenestegerning stillede Jesus dette udfordrende spørgsmål: „Hvis I elsker dem, der elsker jer, hvad løn får I så? Gør ikke også tolderne det samme?" (Matt. 5:46). Denne lære er tydelig. Vi bør udstrække vor kærlighed langt udover familie, nære venner og medlemmer af kirken. Vort hjerte bør være åbent for enhver.

Vi kan vise Kristi kærlighed ved enkle handlinger. F.eks. varmen i et strålende smil og en venlig hilsen kan føre langt i forberedelsen af vejen til gode naboforhold. Jesus stillede et andet spørgsmål: „Og hvis I kun hilser på jeres brødre, hvad særligt gør I så? Gør ikke også hedningerne det samme?" (Matt. 5:47).

For nogle år siden arbejdede en af mine venner en morgen på sit garagetag. Han kiggede ned og så et læs cement blive leveret hos sin genbo, som ikke var medlem af kirken. Han kunne se, at genboen kunne bruge lidt hjælp. Min ven kom ned fra sit tag, og uden at være spurgt tog han nogle redskaber, gik over vejen og begyndte at hjælpe til med arbejdet. Eftersom han havde erfaring i at arbejde med cement, viste hans hjælp sig at være meget velkommen. Selvom genboen tidligere havde givet udtryk for uvilje mod medlemmer af kirken, viste han oprigtig påskønnelse for denne hjælp ved dagens slutning. Dette var begyndelsen til et langt og varigt venskab.

Jesus gav os en ny befaling og sagde, at det ville kendetegne hans disciple:

„En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre.

Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed." (Joh. 13:34–35).

Som Kristi disciple er vi nødt til at føle oprigtig kærlighed for hinanden. Når vi gør det vil et nyt lys komme ind i vores liv. Denne kærlighed er nødvendig i missionering, men vi må aldrig tillade os kun at behandle vore naboer som mulige omvendte. Vi har haft den triste oplevelse, at se medlemmer af kirken, som forsøgte at omvende deres naboer og venner, og når de ikke reagerede positivt, fjernede deres venskab og gode naboskab. Vi må ikke være så ivrige efter at fortælle om evangeliet, at vi bliver ufølsomme over for andres følelser.

Jeg opmuntrer jer til at opbygge personlige, meningsfyldte forhold til jeres venner og bekendte, der ikke er medlemmer. Interesse i evangeliet kan komme senere, som en naturlig udvikling af et godt venskab. Opfordringer til at deltage i aktiviteter, der har med evangeliet at gøre, vil ofte styrke bekendtskabet. Hvis de ikke er interesseret i evangeliet, bør vi vise ubetinget kærlighed ved tjenester og venlighed, og aldrig antyde at vi kun ser en bekendt, som en mulig omvendt. Medlemmer må forstå, at når et ikke-medlem siger nej til en opfordring til at høre om evangeliet, har han ikke nødvendigvis afvist evangeliet.

Lad os følge apostlen Paulus' råd og „ikke længere (være) fremmede og udlændinge, men . . . de helliges medborgere og Guds husfæller." (Ef. 2:19).

På trods af noget meget omtalt kritik om det modsatte, tror jeg at kirkens medlemmer ønsker at være gode venner og naboer overalt hvor de bor, men nogle er generte og overdrevent forsigtige. Dette kan se ud som om de er sammenspiste. Vi må ikke reservere vores venlighed og hengivenhed udelukkende til vore medlemmer. Vi må være følsomme og ikke glemme andres følelser, de ser måske anderledes på tingene end vi. I betragtning af kirkens tidlige historie i disse sidste dage bør uvenlighed og ligegyldighed være afskyeligt for kirkens medlemmer.

Jeg bærer mit vidnesbyrd, at „der hos Gud ikke er personsanseelse"; vi bør følge hans eksempel i alle vores forbindelser med vores medmennesker. Jeg vidner om, at Jesus Kristus er Guds Søn, hele menneskehedens Frelser. Han elsker alle mennesker og ønsker at vi hver gør det samme. Må vi gøre dette, beder jeg ydmygt om, i Jesu Kristi navn. Amen. □

„Svar mig"

Ældste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

„Det gengivne Jesu Kristi evangelium giver os rigelige svar. Men Jesus stillede også nogle dybtgående spørgsmål, som fortæller os endnu mere om discipelskabets udmarvende rejse."

Jeg tilslutter mig velkomsten af alle de nye brødre, der iblandt ældste Richard Scott til De Tolvs Råd.

For mange år siden blev ældste Scott kaldet som missionspræsident. Den fremtrædende admiral, som han arbejdede for undrede sig og tilmed lidt vred over at ældste Scott tog imod kaldelsen. Senere skrev denne admiral, en fremtrædende tjenestemand, en bog ved navn *Why Not the Best?* (Hvorfor ikke den bedste? o.a.) Jeg foreslår, at svaret på admiralens spørgsmål om den kaldelse besvares med titlen på hans bog, som også har nogen anvendelse i dag, hvor Herren har kaldet en af „de bedste."

Oprigtigt at stræbe efter at følge Jesus vil prøve vores tro og tålmodighed – sommetider alvorligt. (Se Mos. 23:21). Men selv med al dens møje, er det vandringernes vandring.

Som vi alle ved giver det gengivne Jesu Kristi evangelium os rigelige svar. Men Jesus stillede også nogle dybtgående spørgsmal, som fortæller os endnu mere om discipelskabets udmarvende rejse. Jesus stillede til gengæld et direkte spørgsmål til dem, der spurgte om hans myndighed, idet han sagde: „Svar mig." De kunne ikke. (Se Mark. 11:29–30). Ved alle hans anvendelige spørgsmål gælder opfordringen „Svar mig" endnu i dag.

„Hvor er de ni?" spurgte Jesus med henblik på de helbredte spedalske, som ikke kom tilbage og takkede. (Luk. 17:17, fremhævelse tilføjet). Hvor ofte er vi som de ni? At modtage Guds velsignelser uden at anerkende deres kilde er at være urealistisk såvel som utaknemmelig.

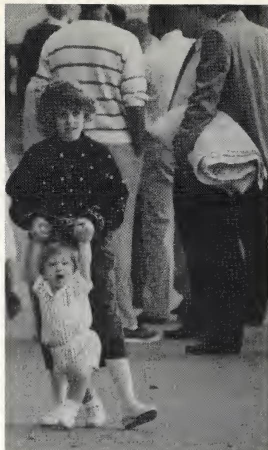
Vi fornærmer Gud ikke alene ved vor utaknemmelighed, brødre og søstre, men også ved ikke at bekende hans kompetente hånd i tilvejebringelsen af hans ophøjede formål på jorden. (Se L&P 59:21). For mange tvivler faktisk på at Guds planer til sidst vil sejre. Ikke blot i de kommende år, men selv nu, vil jordisk selvtilstrækkelighed blive gjort til skamme. Dyb frygt vil til sidst helt fylde denne forvirrede planet. (Se L&P 63:33, 88:91). Kan denne menneskehed leve i tro, ikke frygt – og med taknemmelighed, ikke glemsomhed.

Desuden er vi alligevel alle tiggere (se Mos. 4:19), tiggere reddet af universets Skaber, som levede ydmygt som en person der „gav afkald" på ydre pragt. (Se Fil. 2:7). I modsætning hertil er vi sommetider så bekymrede for vort eget udseende, når det er hans billede vi burde have i vor bevidsthed. (Se Al. 5:14).

„Har man lov at gøre godt på sabbaten?" Jesus vendte udfordringen. (Mark. 3:4, fremhævelse tilføjet). Kan vi ikke holde lovens ånd, uden at lade andre ting ugjorte? Uden en sådan åndelig balance vil det være en stor prøve for os, at forblive på den lige og snævre sti. (Se 2 Kor. 3:6).

Selv det at søge efter ting, som har godt lov eller er elskeligt, fremskyndes ved at tro på alle trosartiklerne, der kommer før den trettende. På samme måde er de, der efterlever de ti bud, ikke delt ind i to store hold – én som specialiserer sig i „du må" og den anden i „du må ikke".

Sand rettroenhed består i at overholde kirkens lære, ordinanser, pagter og pro-

grammer og kristen tjeneste i passende balance. I denne daglige balancering er vi ikke undskyldt fra at udøve sund dømmekraft – efter alt hvad lærebøger og håndbøger kan sige.

„Hvis er det billede og den indskrift?" spurgte Jesus, idet han brugte en nu forsvundet mønt, og afslørede dem, der forsøgte at fange ham, mens han gav råd, der gælder så længe der er jordiske herskere. (Se Matt. 22:20). Ja, vi skylder Kejseren skat. Men Gud, i hvis billede vi er skabt, skylder vi os selv!

I vore medlemmers forskellige og sommetider stressfyldte tilværelser verden over, kan vi så ikke følge den tolvte trosartikel, og give passende både til Gud og Kejseren? Trods alt var Jesu nærmeste tilhørere et undertrykt folk, som levede under et militært protektorat, der støttede en korrupt civil myndighed.

„Hvis I forstår at give, hvor meget mere vil jeres Fader give?" (Se Matt. 7:11). Selv om vi dødelige er ufuldkomne, gør vi godt, til tider meget godt. Men kan vi holde jordisk godhed i det rette perspektiv? Relativt er vi meget hurtigere til at gøre tjenester igen og betale vores gæld til dødelige – og vi bør være velvillige og taknemmelige. Med hvad med ham, som gav os dødelige selve livet, som inden længe vil give os alle udødelighed, og som tilbyder de trofaste den største gave af alle, evigt liv?

Vi er sandelig dårlige bogholdere!

„Hvorfor forlanger denne slægt et tegn?" spurgte Jesus med et dybt suk. (Se Mark. 8:11–12). Jo mere ond og utro folket i en periode er, jo mere forlanger de tegn som betingelse for deres tro. Sanselige personer kræver og lever af sensationer. Disciple i stedet går og „sejrer ved troen" (L&P 76:53), accepterer taknemmeligt det som ikke ses, men som er sandt (se Hebr. 11:1, Al. 32:21) og bruger stille Guds åndelige gaver.

„Hvad begærer I af mig?" spurgte den opstandne Jesus en efter en de nephitiske tolv. (Se 3 Ne. 28:1. Han kender vores personlige evne til at bære. Han vil lede os frem, ikke drive os. (Se L&P 78:18, 50:40). Først og fremmest kan evangeliet tilmed udvikle vore ønsker; derefter kan disse ønske arbejde bekræftende i os og for os.

Men er vi virkelig parat, til det ansvar og den oplevelse at blive undervist af ham, som virkelig ønsker at opfylde vore personlige ønsker, hvis vi ikke ønsker at fejle?

Hvad Gud giver anderledes til andre, behøver vi ikke at bekymre os om. Peter, som spurgte om Johannes' fremtidige rolle, blev af Jesus spurgt: „Hvad angår det dig? Følg du mig!" (Joh. 21:22). Sommetider, brødre og søstre, sammenligner vi for meget og følger for lidt. Sommetider er nogle få krænkede over, at Gud har valgt nogen andre; de opfatter sig selv som forbigået, de går så under åndeligt.

„Hvad mener I om Kristus?" (Matt. 22:42, fremhævelse tilføjet). Ligegyldigt om verden ignorerer eller reagerer på det, er det det gjaldende og store spørgsmål! (Se Al. 34:5–6). Kan vi svare med både vores liv og vores stemmer: „Du er Kristus, den levende Guds Søn"? (Matt. 16:16). Indtil vi kan det i den sidste ende, vil ligegyldigt hvad vi end siger eller gør ikke betyde noget.

„Vil I også gå bort?" (Joh. 6:67, fremhævelse tilføjet), spurgte Mesteren sine disciple efter mange af hans halvhjertede tilhængere var vendt om, og „ikke vandrede mere med ham." (Vers 66). Selve hverdagslivets gøremål skaber eller ødelægger tilhængere. Livets barske årstider og storme vælter dem, der ikke er grundfæstet og rodfæstet. (Se Ef. 3:17, Kol. 1:23, 1 Pet. 5:10). Men de, som „er kommet til den tro og erkendelse" (Joh. 6:69) om Jesu guddommelighed, bliver ikke panikslagne ved f.eks. nedslaget af en salve brændende pile; de løfter blot højt troens slukkende skjold.

Således er blot nogle få af Jesu dybtgående spørgsmål.

Må jeg tilføje nogle meget mindre spørgsmål af mine egne? Nogle er henvendt til alle, og nogle til medlemmer, når

Ældsterne David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell og Russell M. Nelson fra De Tolvs Kvorum.

vi følger en gammel profets råd om at „lægge mærke til, hvorledes det går eder!" (Hagg. 1:7).

Hvorfor er vores livsstil til tider sløret og ude af fokus, når vi klart har fået at vide, hvad „slags mænd" og kvinder vi bør være? (3 Ne. 27:27; se også 2 Pet. 3:11). Selvfølgelig kan vi som enkeltpersoner vælge frit! Men forkerte valg vil gøre os mindre frie. Der ud over gør de nedbrydende fejl vores personlighed gradvist mindre og mindre. Gud og hans profeter vil spare os for den formindskelse.

Hvorfor er nogle få medlemmer, der lidt minder om de gamle athenere, så ivrige efter at lytte til nye tvivl eller kritik? (Se Ap.G. 17:21). Ligesom enkelte svage medlemmer smutter over statsgrænsen for at spille, er der nogle få som ulejliger sig ekstra for at få kildret deres tvivl. I stedet for at nære deres tro, spiller de med deres skrøbelige tro „uden fast grund under fødderne". Til spørgsmålet „Vil I også gå bort?", vil disse få svare: „Åh, nej, vi ønsker blot tilladelse til at holde fri en weekend, for at tage til kritikernes kasino eller en klub for medløbere." Sådanne let forledte medlemmer er ikke disciple, men halvhjertede tilhængere.

I stedet beskrives virkelige disciple rigtigt som standhaftige og urokkelige, stræbende fremad med „et fuldkomment klart håb." (2 Ne. 31:20; se også L&P 49:23).

Hvorfor modsætter vi os og har noget imod livets udviklende prøver og lydighedsprøver? Ved at sige: „Jeg vil gå mine egne veje, og gøre det der er rigtigt i mine øjne," afviser vi pensummet i den jordiske skole, som vi uigenkaldeligt er indskrevet i. (Se Dom. 21:25, L&P 1:16). Der er kun en udgang, der fører til evigt liv. Ulykkeligvis er det kun nogle få som finder den – men ikke fordi Gud er udvælgende, men fordi de udelukker Gud fra deres liv. Selv Gud kan ikke gennemføre noget med kun en deltager.

Hvorfor tror nogle, at hor og lignende synder er tilladelige, så længe alt andet de gør er prisværdigt? Herren koncentrerer sig ikke om den ene ting vi gør godt, men i stedet på det ene eller det andet vi stadig mangler for at få evigt liv. (Se Mark. 10:21, 2 Pet. 1:9). At komponere en symfoni, vinde et slag eller redde et firma – hver ting kan være et prisværdigt og værdigt notat i livets bog, men disse kompenserer ikke fuldstændigt for at bryde det syvende bud. I Himlens aritmetik udligner flere prisværdige ting ikke en utilgivelig! Jesu tydelige befaling er at nægte os selv umoralitet og „daglig tage sit kors op," ikke at give os frit løb og nu og da tage korset op! (Luk. 9:23, se også 3 Ne. 12:30). Det Gamle Testamente fortæller: „Større at styre sit sind end at tage en stad." (Ordsp. 16:32).

Hvorfor risikerer nogle af vore unge, at involvere sig i rituel ødselhed, med den hensigt at tilbringe en tid med at gøre oprør og leve livet i Babylon og give efter for det djævelsk demokratiske „alle gør det"? Grupper kan ikke gøre det rigtigt, som Gud har erklæret forkert. Selv om de planlægger at vende tilbage senere, opdager mange sådanne omstrejfere, at alkohol, narkotika og pornografi ikke så let giver slip. Babylon giver ikke udgangstilladelse frivilligt. Det er en ironisk virkeliggørelse af det gamle praleri: „Ikke en eneste sjæl skal fortabes." (Moses 4:1).

Den rituelle ødselheds filosofi er „æd, drik og vær lystig . . . (og) Gud vil slå os med nogle få slag." Dette er et kynisk og hult syn på Gud, os selv og livet. Gud kan aldrig retfærdiggøre os i at „begå en lille synd." (2 Ne. 28:8). Han er universets Gud, ikke en sagsbehandler som man kan diskutere med eller slå en handel af med!

Selvfølgelig er Gud tilgivende! Men han kender vort hjertes ønsker. Han ved også hvad godt vi kunne have gjort, mens vi var udeblevet fra tjenesten. I alle tilfælde, hvad andre gør er ingen undskyldning for disciplen af hvem der kræves meget. (Se Al. 39:4). Desuden er der på den lige og snævre sti ganske enkelt ingen hjørner, som kræver genveje. (Se L&P 82:3).

Hvorfor knuser nogle deres ægtefællers og børns hjerter ved ufølsomhed og endda utroskab? Ude af stand til at bevare varige forhold, råber de faktisk: „Jeg er min egen, jeg bestemmer!", og trækker sig tilbage som kujoner fra deres virkelige ansvar. (Se Jak. bog 2:35). I sådanne ynkværdige mænd og kvinder er konkurrencen mellem selvmedlidenhed og eftergivenhed for sig selv så stærk, at begge disse drifter kommer på andenpladsen! Ydermere, ligesom kønnet ikke havde nogen frelsende betydning i gadarenernes svins selvødelæggende stormløb ud i søen, har det, det heller ikke i dag.

Guds værk består i at finde, hjælpe og forene – ikke i at rejse, forråde og desertere. Den forrådte Urias, ladt i stikken i kampen, repræsenterer mange. (Se 2 Sam. 11:15).

Som afslutning vil disse næste betragtninger understrege både majestæten og ydmygheden hos ham, som ganske enkelt sagde: „Svar mig."

Selv om han kortvarigt blev korsfæstet

Ældsterne Boyd K. Packer, James E. Faust og Neal A. Maxwell fra De Tolvs Kvorum hilser på præsident Gordon B. Hinckley fra Det Første Præsidentskab.

mellem to røvere, sidder Jesus nu for evigt ved Guds højre hånd! (Se Luk. 22:69, 1 Pet. 3:22). Han er Herren til det skabte univers, og dog var han blot kendt som „tømmermandens søn." (Matt. 13:55).

Han skabte verdener uden tal, gav os en astrofysisk æresfrygt, når vi ser „blot den mindste af dem." (L&P 88:47). Og dog for at hjælpe blot en blind mand – med dynd lavet af spyt, „rensede han synsstrålen for tykke belægninger, og på det blinde øjenæble strømmede dagslyset." (Alexander Pope, i Frederic W. Farrar, *The Life of Christ*, New York: E. P. Dutton and Co., 1893, s. 394; se Joh. 9:6).

Jesus var træt, men kedede sig aldrig. Han belærte konstant, men aldrig nedladende. Hans lærdomme er som funklende diamanter med mange dimensioner, fremvisende deres sandhed og skønhed, facet for facet, afhængig af den skuendes tro og forberedelse.

Jesus havde adgang til umådelig magt, men brugte den aldrig upassende. Han nægtede at lave en forestilling for den tegnsøgende Herodes. (Se Luk. 23:8). Legioner af beskyttende engle ventede på Kristi befaling, en befaling som aldrig kom. (Se Matt. 27:42).

Jesus blev tit misforstået og afvist. Men han følte sig mest forladt og alene på Golgata – netop som den sidste del af forsoningen indhyldede menneskeheden i hans evige kærlighed. Ironisk nok var han kun ledsaget af nogle få trofaste i de øjeblikke, hvor han i lidelser begunstigede milliarder og milliarder af dødelige.

Hans uendelige forsoning påvirkede enhver tidsalder, enhver uddeling og enhver person. (Se 2 Ne. 9:7, 25:16). Heraf den passende symbolik, hvor han blødte fra hver pore – ikke kun nogle – for, „ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus." (1 Kor. 15:22).

Der vil ingen ende være på opstandelsens udbredelse, som et resultat af den uendelige forsoning. Der vil heller ikke være nogen ende på efterkommerne af dem, som modtager evigt liv – med tiden flere efterkommere end himmelens stjerner. (Se 1 Mos. 26:3–4). Sandelig, hvor uendeligt!

Disse betragtninger beskriver kun i begrænset omfang ham, som sagde: „Svar mig," og minder os om, fra hvem den opfordring er kommet. Må vi, brødre og søstre, svare ham med vort hele liv og oprigtigt synge „med jubel og fryd vi dig lyder." (*Sange*, nr. 184). Må vi være taknemmelige for alle Guds profeter i alle uddelinger, præsident Benson medregnet, det beder jeg om i navnet på Herren til alle profeterne, selve Jesus Kristus. Amen. ☐

Præstedømmets møde
den 1. oktober 1988

Guds præstedømme

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum

„Præstedømmet opløfter os og gør os i stand til at udføre ting langt udover vores egne selvstændige evner, hvis vi er værdige til at bruge det."

Mine elskede brødre i præstedømmet, jeg er æret og dog ydmyg ved opgaven at tale til jer i aften. Jeg kender den stor præstedømmemagt som I trofaste brødre bærer, og det ufortalte gode I gør for at fremme Herrens værk.

Jeg var glad i dag ved at løfte min hånd, da jeg opretholdt ældste Richard G. Scott som medlem af De Tolv Apostles Kvorum, og jeg vil have privilegiet at sidde til venstre for ham i mange år.

I de sidste to år siden mit kald som medlem af De Tolv Apostles Kvorum, har jeg udviklet mit syn på kirken og dens plads i verden. Jeg har udviklet en større taknemmelighed for evangeliet, en bredere kærlighed til og beundring for medlemmerne og en større påskønnelse af den kærlighed vor himmelske Fader og hans elskede Søn, Jesus Kristus, har for hver enkelt. De har både vist os vejen til at have fred med os selv og vejen til at gå fremad og udvikle sig.

Jeg har værdsat privilegiet regelmæssigt at være sammen med brødrene i Det Første Præsidentskab, de Tolvs Kvorum og andre generalautoriteter. Disse store ledere, som Herren har kaldet til at lede sit værk, har en ren kærlighed til folk. De er barmhjertige og opmærksomme, især over for dem, der er syge, svage eller mindre begunstiget. De har en drivende kraft til at opbygge Guds rige, og de helliger fuldstændigt deres tid og energi til dette værk. Deres bønner, som virkelig er udtryk for taknemmelighed og hellige bønner om vejledning, er en kilde til inspiration for mig. Jeg vidner for jer, at Herrens Ånd er tilstede ved vores møder og vejleder os i vores overvejelser.

At være medlemmer af kirken er virkeligt et privilegium og en ære. Vi må være som apostlen Paulus og aldrig skamme os ved Jesu Kristi evangelium (se Rom. 1:16) eller føle os truet, når kirken, dens ledere, dens medlemmer eller dens lære kritiseres eller bagtales. Tværtimod bør vi være frimodige og sikre på os selv ved at forkynde evangeliet. Vi bør være taknemmelig ved at deltage i denne store sidste dages bevægelse.

Jeg ønsker først at tale til de unge mænd, som bærer det Aronske Præstedømme. Jeg ønsker I forstår, at vi har tillid til jer. Vi forstår, at fra jeres rækker komme den næste generation af kirkeledere, lærere og ledere i samfundet. Men vigtigst, er at I vil blive fædre og patriarker i jeres egne familier. Jeres opgave til den tid vil være at undervise og forberede generationen, der følger jer. Mit råd til jer er meget enkelt. Med Herrens ord er det: „Bered jer for det, som skal komme." (L&P 1:12).

Den bedste kilde til instruktion, vejledning og råd, som de fleste af I unge mænd har, er jeres forældre. I vor himmelske Faders visdom er hver enkelt født hos forældre, som ankom til denne jord nogle få år forud for jer. De har gjort de erfaringer, I unge mænd gør nu. De har lært, hvad

der fører til succes og lykke og hvad der fører til elendighed og sorg. Søg deres råd, lyt til dem og lær af dem. I vil også lære af jeres egne erfaringer, men I behøver ikke at gøre enhver fejltagelse selv. I vores samfund ser unge mennesker tit deres forældre som fortiden og deres venner som fremtiden. Blade, film og musik lavet for teenagere lægger tit vægt på at gå egne veje og affærdiger forældre som naive. Undgå den måde at tænke på; den er falsk. Jeres forældre er kloge. De har en modenhed, som kun kommer ved erfaring. Herren har givet dem den grundlæggende opgave, at undervise, vejlede og tage sig af jer og hjælpe jer med at forberede jer på de udfordringer, som er nødvendige for jeres vækst og fremskridt. (Se Mos. 4:14–15; L&P 68:25–28, 93:40–50; Ordsp. 22:6).

Da jeg var dreng, så jeg op til mine præstedømmeledere. De var bl.a. Charles E. Forsberg, min biskop da jeg var fem år gammel. Hans engelsk var lidt gebrokkent, men han kendte mit navn. Det var vigtigt for mig, selv i den alder. Andre af mine præstedømmeledere var min far, som også blev min biskop, og Marion G. Romney, som efterfulgte min far, som vores wards biskop. Disse ledere gjorde en stor forskel i mit liv; jeres ledere vil gøre det samme for jer, hvis I holder jer nær til dem.

Før eller senere må enhver ung mand bestemme sit livs retning – om han vil vælge det gode eller det onde, lykke eller elendighed. Det gudgivne princip om frihed til at vælge giver retten til et valg i en verden fyldt med smukke, himmelske skabninger på den ene side og med Satans, Guds fjende, onde planer på den anden. Hav altid mod til at træffe det rigtige valg. I kan gøre det, fordi „jer er det givet at dømme, så I kan skelne det gode fra det onde." (Moro. 7:15). Vi lærer det i Mormons Bog. Herren har givet jer denne dømmekraft. Husk, „Gud . . . vil ikke tillade, at I fristes over evne." (1 Kor. 10:13).

Vær altid opmærksom på privilegiet I har modtaget ved at bære Guds præstedømme. Det er en enestående gave til verden. At bære præstedømmet er en ære og en mulighed, forbundet med en hellig forpligtelse til at forstørre enhver præstedømmekaldelse. Se enhver opgave som en velsignelse, uanset hvor lille eller rutinepræget den virker. Udfør hver eneste så godt I kan, altid stræbende efter at gøre mere end der kræves eller forventes. Forstå at I handler for Herren med myndighed, som I har modtaget fra ham, hver gang I indsamler fasteoffer, velsigner eller omdeler nadveren, døber og besøger tildelte familier som hjemmelærere. Jeres evne til at acceptere større opgaver vil afhænge af, hvor godt I klarer de mindre opgaver.

Enhver af I unge mænd bør være ved at forberede jer på missionærtjeneste. Gør jer selv værdige til at modtage en missionskaldelse ved at lære og efterleve evangeliets principper, især ved at leve rene, ubesmittede liv. De, som bærer præstedømmet, må aldrig besmitte det eller bringe skam over Herrens kirke. Forbered jer også ved at studere de guddommelige principper i evangeliet, så I kan undervise dem, der venter på sandheden, i dem. Til sidst, forbered jer selv finansielt. Verden har brug for evangeliets budskab; I har brug for at bidrage til at forkynde det.

I disse sidste dage, hvor overholdelse af Guds befalinger er uvæsentligt for mange, har I unge mænd en større udfordring til at ære præstedømmet end nogen anden, som har båret præstedømmet på noget andet tidspunkt.. Dette er sandt, fordi Lucifer lusker omkring. Han ved, at hans dage er talte. Han har lært hvordan mennesker ødelægges, især de unge. Han søger at finde enhver revne i hver persons rustning. Han kender vore svagheder, og ved hvordan de skal udnyttes, hvis vi tillader ham at gøre det. Vi kan kun forsvare os imod hans angreb og fordrejninger ved at forstå befalingerne og ved at befæste os selv hver dag ved at bede, studere i skrifterne og følge rådene fra Herrens salvede.

Jeg minder jer brødre, som bærer det Melkisedekske Præstedømme, om, at nutidens såsæd er fremtidens høst. Jeg tilskynder jer, som fædre og præstedømmeledere, til at fokusere mere på at undervise, vejlede og lede disse unge mænd, især ved eksemplet. Herren har givet jer denne forpligtelse. Husk, at lam kun har en lille chance for at følge den rigtige sti, hvis hyrden farer vild.

Det Melkisedekske Præstedømme er blevet overdraget relativt få af vor himmelske Faders børn. I har modtaget det, for at forstørre jeres kaldelser ved at udføre Herrens værk. I skal bruge præstedømmet til at fastsætte den åndelige tone og bygge en åndelige grundvold i jeres familier. I brødre har en højtidelig pligt til at velsigne jeres hustruer, børn og andre familiemedlemmer med præstedømmets magt og myndighed.

Jeg håber at I ugifte voksne brødre vil følge vores profets opfordring til at gifte jer på det passende tidspunkt og ikke vil udsætte jeres mulighed for at blive ægtemand og far. Dette er evangeliets orden. Præsident Benson mente det han sagde, da han erklærede: „Forstå at tempelægteskabet er nødvendigt for at blive frelst og ophøjet." (*Stjernen*, juli 1988, s. 47). Jeg vil tilføje: bedre sent end aldrig. Mange dejlige, trofaste kvinder venter på dette privilegium. Skuf ikke dem, Herren eller jer selv. Frygt ikke de øgede ansvar, som følger med ægteskabet.

Jeg tror, at en ædel præstedømmebærer bør have balance i sit liv. Jeg har bemærket, at nogle fædre bruger for meget tid på at se sport i fjernsynet. Denne skik er næsten blevet en vane i verden i dag. Den bør aldrig få os til at forsømme pligter i familien og kirken. Fjernsyn har fået overhånd i nogle hjem; det er sjældent slukket, uanset programmet. Nogle programmer er beskidte og onde og forgifter Guds børns sind i dag. På samme måde er mange film og videobånd groft fordærvede og onde, og gør deres seere ufølsomme for Åndens tilskyndelser. (Se Hel. 4:24). Satan har gjort fjernsyn og film til nogle af sine mest effektive redskaber til at ødelægge sind og sjæle.

Et godt eksempel på den djævelske indflydelse findes i fjernsynsreklamerne for alkoholiske drikke. Deres skjulte budskab ser ud til at være, at livets eneste formål er at have det sjovt. Denne såkaldt sjove tilværelse får de, der drikker et bestemt mærke af alkoholiske drikke, siger de. Brødre, dette reklamebudskab er falsk; det er en fuldkommen løgn frembragt af løgnens fader. Særlig lumske i mine øjne er reklamen for coolers (blanding af vin/øl og sodavand o.a.), som falsk præsenteres som blot en lille smule mere end en dejlig sodavand med frugtsmag. Øldrikning angives som det man bør gøre, for at have det sjovt. At drikke alkoholiske drikke fører ikke livets goder med sig. Beviserne hober sig op for hver dag, beviser der påviser den skadelige, endda katastrofale effekt disse stoffer har på det menneskelige legeme og på samfundet. Visdomsordet

Ældsterne Richard G. Scott, Joseph B. Wirthlin og M. Russell Ballard fra De Tolvs Kvorum.

gjaldt, da det blev givet i 1833. Igennem årene er der nogen, som ikke har accepteret det, men videnskabelige opdagelser i vore dage har underbygget denne betydningsfulde åbenbaring.

På trods af de bekymringer jeg har givet udtryk for, er der mange opløftende og inspirerende programmer billigt eller gratis til rådighed på fjernsynet, film og video. Jeg taler for visdom og balance ved at acceptere det gode og afvise det dårlige.

Må jeg komme med nogle ord om de moralske følger af at spille. Som tidligere er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige modstandere af at spille, herunder offentlige lotterier.

Offentlige lotterier fremhæves som et middel til at lette skattebyrden. Men det er blevet vist tydeligt, at lotterier alt for tit øger problemerne for de økonomisk svage ved at tage penge fra dem, og ikke give dem noget af værdi til gengæld.

I flere stater i USA vil spørgsmålet om lotterier være på stemmesedlen i næste måned, og borgere i de stater vil kunne stemme om lovforslaget.

Vi tilskynder medlemmer af kirken til at slutte sig sammen med andre med lignende bekymringer, som modstandere af lovliggørelse af lotterier og offentlig støtte til samme.

Jeg beder om, at vi, som bærere af præstedømmet, vil følge Peters eksempel, apostlen som Frelseren valgte til at lede sin kirke. Da Peter og Johannes var på vej ind i templet, bad en mand, som havde været lam fra fødslen og var anbragt ved en port ind til templet, dem om hjælp. Tilsyneladende forventede han at få penge. „Men Peter sagde: ‚Sølv og guld har jeg ikke, men hvad jeg har, det giver jeg dig: i Jesu Kristi, nazaræerens, navn stå op og gå.' Og han greb ham ved den højre hånd og rejste ham op." (Ap.G. 3:6–7).

Vendingen „rejste ham op" er for mig et nøglepunkt i dette mirakel. Det er hvad præstedømmet gør. At blive rejst op betyder i denne forstand, at være „kaldet af Gud ved profeti og håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil, for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger." (5. trosartikel). I brødre kan føre jeres præstedømmemyndighed direkte tilbage til Frelseren. Præstedømmet opløfter os og gør os i stand til at udføre ting langt udover vores egne selvstændige evner, hvis vi er værdige til at bruge det. Det giver os også magt og myndighed til at opløfte andre. Det giver os faktisk en forpligtelse til at opløfte alle, som kommer under vores indflydelse, ligesom Peter oprejste den hjemsøgte mand.

Herren har oprejst sine profeter, både i gamle dage og i nutiden. De sidste dages profeter, fra Joseph Smith til præsident Ezra Taft Benson, er Herrens repræsentanter. Verden anerkender dem måske ikke, men Gud taler gennem dem. Kirkens lære fastsættes ved åbenbaringer fra Gud, ikke ved råd ude i verden.

For nogle uger siden besøgte vi den hellige lund nær Palmyra, New York. Oplevelsen var meget inspirerende, mens jeg vandrede på den hellige grund. Helligånden bekræftede igen for mig, at den første åbenbaring fandt sted, og sagt med profeten Joseph Smiths ord: „Jeg så to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Søn. Hør ham!*" (Joseph Smiths skrivelser 2:17).

I brødre har ret til at påkalde Herren om vejledning, ligesom Joseph Smith gjorde i sit femtende år. I bør have den samme søgen efter sandheden og det samme ønske om at vide, hvad I bør gøre og hvordan I bør handle. Husk, han gik ind i lunden og bad om vejledning om, hvordan han selv kunne vide hvilken kirke, der var den rette og hvordan han kunne vide det. (Se Joseph Smiths skrivelser 2:10–13).

Brødre, kirkens mission er meget mere end et svævende ideal udtænkt i kirkens hovedsæde. Det bør være en del af hvert medlems personlige mission. Enhver af os bør indbygge i vort liv vanen med at opfordre alle til at komme til Kristus ved „at forkynde evangeliet, fuldkommengøre de hellige og forløse de døde." (Ezra Taft Benson, *Stjernen*, juli 1988, s. 76). Vi må ikke lade verdens krav aflede os fra denne hellige mission.

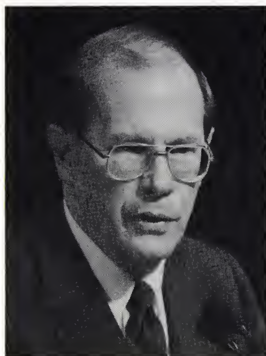
Nøgleudtalelser af sidste dages profeter er ikke banale klicheer. De er vitale råd til os fra Herren gennem hans profeter. Vi bør overveje og handle efter sådanne udtalelser som „Ingen succes andre steder kan erstatte fiasko i hjemmet," af præsident David O. McKay (aprilkonferencen 1964); „Det største værk I brødre nogensinde vil komme til at udfører for Herren, vil blive som fædre indenfor jeres hjems fire vægge" af præsident Harold B. Lee (aprilkonferencen 1973) og „Kirken er nået til et punkt i sin vækst og udvikling, hvor vi endelig er parate til i større omfang at gå fremad. . . Længe nok har vi holdt hvil på nogle plateauer. Lad os genoptage vores rejse fremad og opad" af præsident Spencer W. Kimball. (aprilkonferencen 1979).

Jeg bærer mit vidnesbyrd, at Jesus er Kristus, Guds Søn. Dette er hans kirke; han leder den gennem sine profeter. Joseph Smith er gengivelsens profet. Præsident Ezra Taft Benson er Guds nuværende profet. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Opfordre andre til „at komme til Kristus"

Ældste Gene R. Cook
De Halvfjerds' Første Kvorum

„Må jeg komme med syv påbud fra skriften, der, hvis de anvendes ydmygt, straks vil indbyde Ånden både i jeres hjerte og i andres."

Kære brødre i præstedømmet, jeg hilser jer denne aften i Herren Jesu Kristi navn med den hellige formaning: „Kom til Kristus." (Moro. 10:32).

Et guddommelig hverv at føre sjæle til Gud

Jeg vidner om, at Herren forventer, at vi fører sjæle til ham ved at opfordre alle mennesker til at komme til Kristus, og ved at gøre det vil vi selv finde ham. Det er virkelig „det, der vil være til størst gavn for dig." (L&P 15:6). I virkeligheden er selve jeres ordination, at „prædike tro, omvendelse og syndernes forladelse i overensstemmelse med mit ord" (L&P 53:3), „så du kan bringe sjæle til (ham)." Det er det største offer, som mennesket kan give til Gud. (L&P 15:6; se L&P 29:7; Al. 17:11, 29:9). Faktisk „modtog (I jeres) første belæringer i åndernes verden og forberedtes til at . . . arbejde . . . for menneskesjælenes frelse." (L&P 138:56). Det kan ikke mislykkes. Det råd gælder også for jer unge mænd.

Måske er vi på det tidspunkt i vores tjenestegerning, hvor vi, som forberedelse på Herrens andet komme, med fornyet vægt, *i kærlighed,* må kalde mennesker til omvendelse. (Se L&P 6:9, 11:9, 18:14). Vi må opfordre dem til at „komme til Kristus" ved at vidne frimodigt i hans navn, for at tilvejebringe den „store forandring" i vort folks hjerte. (Se Mos. 5:2; Al. 5:14).

Formålet med besøg i hjemmene

Som brødre i det Aronske Præstedømme og det Melkisedekske Præstedømme, er vi givet et hverv med et formål, „at besøge medlemmerne i hjemmene" (L&P 20:47) for at:

– „formane dem til at bede lydeligt og i løndom" (L&P 20:47);

– „erindre dem om" Gud (Al. 4:19) og

– „af hele hjertet omvende (dem) til Herren" (Mos. 7:33).

Vi besøger ikke kun de aktive for at „besøge", eller de mindre aktive kun for at få dem i kirke, selvom det måske er en del af det der sker. Egentlig besøger vi, for at hjælpe hjemmets overhoved, mand eller kvinde, med at blive åndelige ledere i deres hjem, at lede deres familier til Kristus, at bede, at faste og at læse i skrifterne sammen. Hvis det sker med vores besøg, så vil alt andet ordne sig af sig selv.

En forberedelse til at høre ordet

Hvordan kan vi udføre sådanne besøg med kraft og myndighed, som beskrevet i skrifterne, især hos de mindre aktive? Det vigtigste element i vores forberedelse er af al magt være ydmyg for Herren. Vi må være troende. (Se L&P 90:24, Morm. 9:27). Vi må ikke tvivle eller frygte. (Se L&P 6:36).

Vi må bede inderligt gennem hele vores besøg, at vi kan „udtale de tanker, som (Herren) indgiver jer i hjertet, så skal I ikke blive beskæmmet for menneskene. Thi det skal blive givet jer . . . i samme øjeblik, hvad I skal sige." Tilmed „den del, der skal udmåles til hver." (L&P 100:5–6, 84:85).

Resultaterne ved den slags besøg taler for sig selv. F.eks.:

– Ved et første besøg holdt en mand op med at ryge efter 25 år, og beder til Gud, for at få det næste skridt at vide.

– En mindre aktiv mand siger: „Jeg har ventet på jer."

– En hustru fortæller om sin mindre aktive mands drøm om, at „budbringere ville blive sendt" og siger: „Vi vil tro alt hvad I fortæller os."

– En ikke planlagt telefonopringning kommer i et kritisk øjeblik, og rører en kvinde, som var ved at blive uaktiv.

Nogen har sagt: „Tilfælde som disse er Guds små mirakler, hvori han ønsker at forblive anonym."

Besøgene – Forslag til at forberede menneskers hjerte

Husk, at ikke kun læreren, men også eleven må have Herrens Ånd. Du, som lærer, må gøre alt hvad der står i din magt til at *forberede menneskers hjerte,* så Ånden kan undervise. Må jeg komme med syv påbud (Al. 31:10) fra skriften, der, hvis de anvendes ydmygt, straks vil indbyde Ånden i jeres hjerte og i andres hjerte. Måske vil I gerne skrive dem ned.

1. *Bøn.* Bed om Ånden. Bed dem I underviser om at bede for jer og for sig selv, mens I underviser. Bed om at kunne skelne, for at forstå behovene hos dem I besøger. (Se 3 Ne. 17:2–3; 20:1; L&P 136:29, 32). F.eks.:

– Under et besøg beder to præstedømmeledere, på knæ, om at en vildfaren datter vil blive velsignet. Hendes forældre er rørte over bønnen og omvender sig samme aften. De begynder at komme i kirken og til et tempelforberedelseskursus, og er nu blevet beseglet som en familie.

– En syv-årig reagerer på sin mindre aktive far, som siger, at han ikke vil bede, med: „Bed, far. Tag mor og mig med til templet." Den familie er siden blevet beseglet.

2. *Brug skrifterne.* De er Herrens ord til os, og Herrens Ånd vil tale gennem dem til alle, både gamle og unge. (Se 2 Ne. 32:3, Al. 31:5, L&P 32:4). F.eks.:

– Ved et af besøgene bæres et vidnesbyrd om et vers, der handler om dåb. En undersøger siger: „Jeg tror virkelig, at Gud sendte jer. Jeg vil døbes."

– Et skriftsted læses ved et andet besøg om, at formere sig og opfylde jorden. Et

Orgelpiber i Tabernaklet i Salt Lake City.

ungt par med et barn bekender ydmygt deres uretfærdige beslutning om ikke at få flere børn.

3. *Vidne.* Hvis du følger Herrens indskydelser, vil han lede dig til at vidne ofte ved alle disse besøg. Vidn om at Herren har sendt jer. Når I gør dette, „overfører (Helligånden) det til menneskehjertet." (2 Ne. 33:1; se også Al. 5:44–47). Lad mig igen illustrere:

– I sit vidnesbyrd citerer en præstedømmeleder, uden at vide det, ordret en sætning fra en søsters patriarkalske velsignelse.

– Et andet besøg: et medlem vidner ud fra skrifterne over for et par om liv efter døden, for senere at finde ud af, at de for nyligt har mistet et lille barn.

4. *Brug musik.* At afspille optagne salmer eller synge Zions sange med eller for de hellige i deres hjem, efter indskydelser, vil altid medføre Herrens Ånd. (Se L&P 25:12; Matt. 26:30; Kol. 3:16; 1 Sam. 16:23). F.eks.:

– En præstedømmeleder sagde med et smil: „Jeg har aldrig kunnet synge, jeg har en forfærdelig stemme. Men vi blev tilskyndet til at gøre det. Min stemme var som en engels stemme." Den mindre aktive mand græd og vendte tilbage til kirken.

– En hjemmelærer sagde: „Jeg sang med hans børn. Den vrantne gamle fyr græd og ydmygede sig for første gang i årevis."

5. *Udtryk kærlighed og taknemmelighed til Gud og mennesker.* Udtryk åbenlyst kærlighed til Gud og hans børn, og Ånden vil kunne mærkes mærkbart. (Se Joh. 13:34–35; 1 Ne. 11:21–23; Moro. 7:47–48). Lad mig illustrere:

– Rørt af ånden ved et besøg, udtrykte en mindre aktiv teenager kærlighed til sine forældre, ved hvis kærlighed hans hjerte vendes til Gud.

– En præstedømmeleder udtrykker kærlighed til en afvigergruppe af mindre aktive medlemmer, og tyve vender tilbage til nadvermødet samme dag.

6. *Fortæl om åndelige oplevelser.* Åndelige oplevelser har stor indflydelse på menneskers sjæle. Fortæl dem som Ånden tilskynder. (Se L&P 50:21–22; Luk. 10:25–37; Ap.G. 26:1–32). F.eks.:

– En mindre aktiv mand fortæller to præstedømmeledere om sidste nats drøm. Han omvender sig samme aften, mens han beretter om oplevelsen.

– To præstedømmeledere fortæller en inspirerende missionærhistorie. Som et resultat tjener to mindre aktive sønner nu på mission.

7. *Udfør præstedømmeordinanser.* „Derfor åbenbares gudfrygtighedens kraft i dets forordninger." (L&P 84:20). Velsign de hellige. Velsign de syge. Velsign de helliges hjem. Tilskynd andre til at søge præstedømmets velsignelser. (Se 3 Ne. 20:2–9). F.eks.:

– Ved et ikke planlagt besøg af en institutlærer, fik en pige, der studerede på universitetet og var faldet i overtrædelser, en velsignelse. Hun kommer til at mindes Gud og vender tilbage til instituttet.

– En anden mand oprejses direkte fra sygesengen.

– En datter modtager en præstedømmevelsignelse og finder den fred, som hun ikke har kunnet finde siden sin fars død.

Brødre disse syv forslag – ét eller flere efter behov – vil altid medbringe Herrens Ånd ved jeres besøg. Er disse ikke nogle af de *åndelige gaver*, som Kristus gav, der forberedte vejen for at Helligånden kunne vidne og *forandre menneskers hjerte?* Giv åndeligt af jer selv, og jeres besøg vil så ikke være en rutine, men I vil erkende de helliges behov. I vil forpligte dem med Ånden til at handle. De vil omvende sig og komme til Kristus.

Ja, det er sandt, der er nogle få får, som

til at føre sjæle til Kristus. Måske er det den største gave en mand kan give en anden.

2. Vi må endnu bedre *lære igen*, hvordan Herrens Ånd indbydes til en sådan bestræbelse, endda ydmyge jer „til støvet." (L&P 138:56; Al. 34:38).

3. Processen beskriver arbejde for alle mennesker, unge og gamle, som er egnede med „tro, håb, barmhjertighed og kærlighed og med øjet alene henvendt på Guds ære." (L&P 4:5). I unge mænd, tilskynd jeres fædre og kammerater til at foretage sådanne besøg. I har en ret til at blive vist hvordan, og også til at motivere og undervise os.

4. Husk disse forslag har ikke til hensigt at ændre fremgangsmåden ved hjemmelærer-, besøgslærerinde- eller hjælpeorganisationsbesøg, men er foreslåede måder at bringe Ånden ind i alle sådanne besøg.

5. Den beskrevne metode til at indbyde Ånden virker på samme måde med:
– et oprørsk barn hjemme,
– en modløs person,
– en kollega og
– endda dig selv,
– såvel som ved besøg i hjemmene.

6. Lad os forpligte os, som en leder gjorde: „Der vil ikke være ét mindre aktivt medlem, som har vendt sig fra Gud i mit kvorum eller klasse. Jeg vil gøre alt i min magt, for at se den store forandring komme i hans hjerte."

Må jeg afsluttende minde hver enkelt om, at vor motivation ikke må være kun af pligt over for kirken eller som resultat af en kaldelse vi har, men vores *guddommelige motivation* må være af kærlighed til Gud. Så vil der ske mirakuløse resultater.

Jeg vidner fra Mormons Bog, at *af vores arbejde* vil vi:
– „blive stærke i Ånden" . . .;
– „undervise med kraft og myndighed fra Gud;"
– „få Guds nåde" (Mos. 18:26); og
– modtage den nåde vi engang havde. (Se Mos. 18:26; Hel. 12:24). Og derefter
– med den nåde eller bemyndigende kraft fra Gud, kan vi opnå kærlighed (se Eth. 12:36, 34) „som er Kristi rene kærlighed" (Moro. 7:47).

Må denne gave, selve kærligheden, være vores. Må vi give af os selv de åndelige gaver, som Kristus gav, til de åndeligt trængende. Jeg kender ingen større glæde mennesker kan få, end „den sjæl, der omvender sig!" (Se L&P 18:13–16). Må Herren velsigne os med at lære, hvordan man fører mennesker til Kristus, og i processen, *finde ham selv,* beder jeg ydmygt om, i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Ældste Monte J. Brough, nyligt kaldet til De Halvfjerds' Første Kvorum, hilser på ældste Robert L. Backman, medlem af samme kvorum.

ikke vil reagere på deres Mesters stemme, som ikke er villige på dette tidspunkt – og jeg gentager, *på dette tidspunkt* – til at reagere, fordi Jesus lærte, at han kun kunne „*føre* alle *mennesker* til sig på *betingelse af at de ville omvende sig.*" (L&P 18:12; fremhævelse tilføjet).

De sjæle bliver vi bare ved med at elske og prøver igen senere, når de måske har et mere omvendt hjerte og vil reagere på Ånden. (Se 3 Ne. 18:32).

En søsters besøg

Må jeg berette om min hustrus egen oplevelse. Mens hun deltog i en stavskonference sammen med mig, ledsagede hun en hjælpeforeningspræsidentinde på et sådant besøg. Som hyrder og Herrens tjenere havde de fantastisk succes.

Så omkring et år efter, mens jeg underviste nogle præstedømmebrødre i hvordan sådanne besøg udføres, fortalte en 35-årig mand mig om min hustrus besøg for et år forinden og sagde: „Må jeg fortælle dig en hemmelighed? Hele min familie havde den dag besluttet, før din hustru kom på besøg, at vi ville forlade kirken fornærmede og aldrig vende tilbage.

Jeg vidner for dig om, at vi mærkede at Herren talte gennem hende, mens hun fik os til at huske Gud og vore ordinanser. Jeg er nu medlem af et biskopråd. Jeg ville ikke være her i dag, hvis det ikke var for hende."

Derpå smilede han og sagde: „Hvor jeg ønsker nu, at jeg nøjere havde set hende indbyde Ånden hos mig og min familie, da det nu er mig, som skal gå ud i aften på mit første hjemmebesøg."

Ja, brødre, søstrene kan også bidrage i dette værk.

Sammenfatning:
Den guddommelige motivation

Må jeg nu sammenfatte:

1. Vi skal være redskaber i Herrens hånd

Et villigt hjerte

Ældste Monte J. Brough
De Halvfjerds' Første Kvorum

„Jeg er villig til at gøre hvad som helst, og alt hvad jeg kan for at bidrage i denne store sag."

Jeg kan nu fortælle jer, efter omkring 100 minutters erfaring, at disse store røde stole ikke er så behagelige, som de ser ud til.

Torsdag eftermiddag fejrede min familie og jeg mit barns fødselsdag ved et ret højrøstet og støjende sammenkomst i vores hjem, da telefonen kimede. En kvindesstemme sagde: „Bror Monte Brough, vil du lige vente et øjeblik? Præsident Hinckley vil gerne tale med dig."

Jeg sagde: „Præsident Hinckley!" for at få noget opmærksomhed fra min ret voldsomme familie. De blev ret hurtigt stille kan jeg fortælle.

Præsident Hinckley kom til telefonen og sagde: „Bror Brough, vil det passe dig at komme og hilse på mig?"

På en ret stiv måde besvarede jeg i et øjeblik eller to nogle spørgsmål, og sagde så: „Præsident Hinckley, dette er en ret skræmmende opringning."

Han sagde: „Oh, tænk ikke på det. Vi vil bare give dig en ny kost, og lade dig feje trinene foran kontorbygningen."

Præsident Hinckley, jeg ønsker, at du og disse brødre skal vide, at jeg er beæret over at tage den kost og feje de trin, hvor du har gået, hvor præsident Benson har gået og hvor alle disse mænd, som jeg beundrer og elsker af hele mit hjerte, har gået.

For nogle år siden mens jeg præsiderede over missionen i Minneapolis, Minnesota skete der noget interessant. Jeg vil gerne bruge den oplevelse til at bære mit vidnesbyrd. En ret slem tornado ramte området. Den var slem nok til at den fangede opmærksomheden i den sene nyhedsudsendelse på de nationale tv-kæder i Californien, Arizona, Utah og Idaho. Inden længe begyndte telefonerne at ringe på vores kontor i missionshjemmet. Det fortsatte i to eller tre timer: forældre ringede fra mange steder og spurgte til deres Johnny eller Richard.

Jeg kan huske, jeg gik over parkeringspladsen fra missionskontoret til missionshjemmet og sagde til mig selv: „Disse mormonmødre. De kan ikke tage forklædet af. De vil ikke slippe deres drenge." Da jeg kom ind i missionshjemmet kimede telefonen igen. Jeg løftede røret og gæt hvem? Min mor! Hun spekulerede over hvordan hendes missionær klarede sig under disse forhold.

Jeg lærte en stor og god lektie. En mors kærlighed og bekymring ophører aldrig – og burde heller ikke.

Jeg kan ikke huske min far. Jeg voksede ikke op i et hjem, hvor præstedømmet var stærkt. En biskop i Randolp, Utah og senere missionspræsidenter er ansvarlige for, at jeg er her i aften.

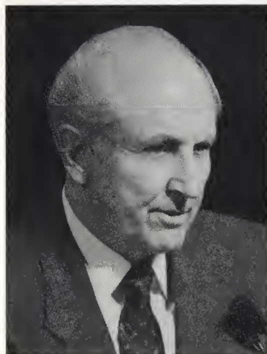
Med henvisning til ældste Marvin J. Ashtons tale, jeg skal arbejde med mit hjerte, men én ting jeg har er et villigt hjerte. Jeg er villig til at gøre hvad som helst og alt hvad jeg kan for at bidrage i denne store sag. Jeg vidner om, at jeg ved dette er Guds værk. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Vælg kirken

Ældste Albert Choules jun.
De Halvfjerds' Første Kvorum

„Min far sagde: ‚Hvis du nogensinde må vælge mellem mig og kirken, så vælg kirken.' "

Jeg kan huske, jeg sad i denne sal for mange år siden og lyttede til ældste Hartman Rector jun. der gav sin første tale ved en generalkonference. Hans første ord var: „Dette er en chokerende oplevelse for en omvendt til kirken." Ældste Rector, det er heller ikke en ubetydelig oplevelse for en, der er født og opvokset i kirken. Jeg er taknemmelig for den opvækst. I onsdags var jeg i Idaho og ringede til Phoenix, hvor jeg hørte at præsident Hinckley prøvede at få fat i mig. Jeg ringede til ham den morgen og traf en aftale om at mødes med ham torsdag eftermiddag. Onsdag eftermiddag deltog jeg sammen med andre familiemedlemmer i min mors begravelse. Hun var gået bort her i Salt Lake City sidste søndag i en alder af 95. Hun tilsluttede sig min far, som var gået forud for hende for 22 år siden, og min hustru, som havde sluttet sig til ham for fire år siden.

Jeg er taknemmelige for dem. Jeg har siden torsdag eftermiddag bedt om, at en venlig og kærlig himmelske Fader vil lade dem, som har betydet så meget for at føre mig til denne position, det vide. Det er jeg sikker på, at de gør. Jeg husker som dreng, at lige før jeg modtog præstedømmet, kaldte min far mig til sig og sagde: „Albert, hvis du nogensinde må vælge mellem mig og kirken, så vælg kirken." Gud ske lov har jeg aldrig måttet træffe et sådant valg. Da mine egne sønner nåede samme alder, gav jeg den samme instruks.

Jeg lovede præsident Hinckley torsdag eftermiddag, og nu i aften vil jeg gøre det igen over for Det Første Præsidentskab, De Tolvs Kvorum og disse andre brødre, at jeg ønsker at hellige mig fuldstændigt og tjene i alt, hvad jeg bliver bedt om.

For fire år siden begyndte jeg at tjene som besegler i templet i Mesa, Arizona. I løbet af disse år har jeg haft mulighed for at få en større påskønnelse af, forståelse af og vidnesbyrd om præstedømmets ophøjende ordinanser. Den tjenestegerning, efter en dejlig 3–årig missionsoplevelse i New York City, har lært mig vigtigheden af præstedømmet, dets ordinanser og deres evige natur.

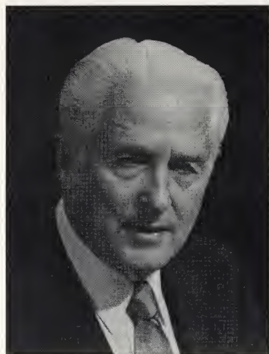
Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at jeg ved, at Gud lever, og at Jesus er Kristus, at dette er Jesu Kristi Kirke. Min nuværende hustru, min brud i 15 måneder, har lovet, at når hun, sammen med Rosemary, min første hustru, der støtter mig på den anden side af sløret, vil støtte mig på denne side, vil det lykkes for mig. Jeg ved, at det med Herrens hjælp vil lykkes for mig. Til ham lover jeg at give alt, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Vi har et værk at udføre

Ældste Lloyd P. George
De Halvfjerds' Første Kvorum

„Vi har et stort ansvar. Vi har en stor opgave. Vi er alle blevet kaldet."

Ved en række lejligheder udtalte præsident Harold B. Lee, at der ikke er be hov for nogen ny organisation, til at tage sig af de helliges behov. Alt hvad vi behøver at gøre er, at lade Herrens præstedømme begynde at arbejde.

Brødre i præstedømmet, vi har et stort ansvar. Vi har en stor opgave. Vi er alle blevet kaldet. Men er vi blevet udvalgte? Hvis vi ikke føler det, er vi sikkert ikke blevet udvalgt. Herren har været meget præcis i sin vejledning til os, om at forberede os selv. I Johannes' Åbenbaring siger han: „Alle dem, jeg har kær, dem revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig!

Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig." (Åb. 3:19–20).

Det er vejledningen, mine brødre i præstedømmet.

To af vore missionærer bankede en dag på en dør. Den blev åbnet af en mand i halvfjerdserne. Han sagde: „Nej, jeg tror ikke jeg er interesseret, men lad mig spørge min søster og min mor. De vil måske tale med jer." Han var i halvfjerdserne, hans søster var i firserne og deres mor var 99.

Missionærerne underviste dem, og en dåbsdato blev fastsat. Moderen blev så begejstret og lykkelig, at hun endte på hospitalet. Så en anden dåbsdato blev aftalt. Nu, dette er det vigtige.

I vidnesbyrdmødet efter moderen var blevet døbt, sagde hun: „Jeg har ventet 80 år på dette. Da jeg var 20 år gammel underviste missionærerne mig, men de opfordrede mig ikke til at gå i dåbens vande. Hvor er jeg lykkelig for denne dag." Hun havde nået sin 100–års fødselsdag, da hun blev døbt.

Jeg er så ydmyg og så taknemmelig for den kaldelse, der er kommet til mig og for den kærlighed og respekt, som jeg kan mærke fra alle vor himmelske Faders udvalgte apostle og profeter. Jeg kan mærke en broderskabets ånd og stor kærlighed til hver af disse brødre, som sidder på forhøjningen i dag. Jeg støtter og opretholder denne profet og de, der er tilknyttet ham, og beder ydmygt om, at Herren vil lede mig og velsigne mig i de ting, som er gavnlige og nødvendige, for at jeg kan forstørre min kaldelse i præstedømmet.

Må vi alle have ønsket om at gøre dette, så der ikke vil være nogen, der er i stand til at sige, som der står i Salmerne: „Jeg skuer til højre og spejder, men ingen vil kendes ved mig, afskåret er mig hver tilflugt, ingen bryder sig om min sjæl." (Sl. 142:5). I Jesu Kristi navn. Amen. □

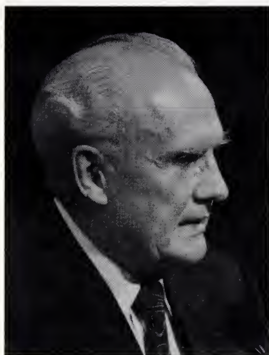

Ældste Boyd K. Packer, til venstre, fra De Tolvs Kvorum hilser på ældste James E. Faust, samme kvorum.

„Hvorfor gik I ud . . . for at se?"

Ældste Gerald E. Melchin
De Halvfjerds' Første Kvorum

„Jeg har holdt øje med alle profeterne, som har påvirket mit liv, og jeg har set, at de har udfyldt rollen, som Mesteren beskrev."

Når man får en opringning fra Det Første Præsidentskabs kontor eller fra en af rådgiverne i Det Første Præsidentskab, drejer hele ens liv rundt. Jeg kan ikke finde ord, som udtrykker de tanker, der har været i mit sind og i mit hjerte, siden jeg talte med præsident Monson i fredags. Mens jeg tænkte på at tale til jer i aften, har jeg følt mig så ydmyg og alligevel så beæret, så privilegeret ved at kunne bære mit vidnesbyrd om Frelseren til præstedømmet i kirken over hele verden. Hvilken ære det er.

Jeg skylder Herren så meget, fordi han har velsignet mig så meget. Jeg beder om, at jeg kan støtte brødrene i de kaldelser, som jeg vil få, at jeg vil kunne fungere på en måde, så jeg måske delvist kan tilbagebetale Herren for disse dejlige velsignelser. Han har sørget for, at jeg har de velsignelser, som er de vigtigste i livet. Jeg har en udsøgt ægtefælle, sammen med hvem jeg har en særlig kærlighed. Hun har støttet mig i alt, hvad jeg har gjort, ligesom jeg har prøvet at støtte hende. Jeg tror, at hendes sind er lige så forvirret som mit, mens vi prøver at foretage de tilpasninger, som vil komme i vores liv. Jeg har været velsignet med en familie, som jeg er stolt af, og som tjener Herren. Jeg ved ikke hvad andet man kan spørge Herren om, som er af så stor værdi. Jeg ved også, at de må foretage nogle ændringer, når vi ikke vil bo så tæt ved hinanden, som vi har gjort, men jeg ved, at de vil opretholde mig i kaldelsen og foretage de tilpasninger, som er nødvendige.

Jeg tænker på to missionærer, som kom til min bedstefar i 1920erne i Kitchener, Ontario. Der var ingen sidste dages hellige i byen. De var blevet modløse, og da de passerede hans dør, hørte de en sang spillet, som var blevet spillet ved deres afsked. De gik hen til døren og lyttede, og han så dem. De præsenterede evangeliet for hans hjerte. Han tilsluttede sig kirken, og derfor har jeg hele mit liv været så velsignet, at vide at evangeliet er sandt, og at vi har en profet, som vejleder og leder os.

Jeg tænker på Mesterens ord til folkeskaren om Johannes Døbers profetiske kaldelse. Han sagde: „Hvorfor gik I ud i ørkenen? for at se et rør, som svajer hid og did for vinden? . . . et menneske klædt i bløde klæder?" Så erklærede han, at Johannes var en profet, „endog mere end en profet," for „thi alle profeterne og loven har profeteret indtil Johannes." (Matt. 11:7–13).

Ved en anden lejlighed spurgte han de skriftkloge og farisæerne, som havde udspurgt ham: „Johannes' dåb, var den fra Himmelen eller fra mennesker?" (Mark. 11:30). Selvfølgelig var Johannes' gerninger, som alle profeters, fra Himmelen.

Når jeg har læst skrifterne, har jeg holdt øje med alle profeterne, som har påvirket mit liv, og jeg har set, at de har udfyldt rollen, som Mesteren beskrev. Jeg har været privilegeret ved at have præsident Benson i mit hjem, som en af os. Jeg har knælet sammen med ham, da vi, ved profeti, kaldte en stavspræsident. Jeg har mærket hans guddommelige kald, når han leder denne kirke gennem åbenbaringens ånd. Og jeg bærer det vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

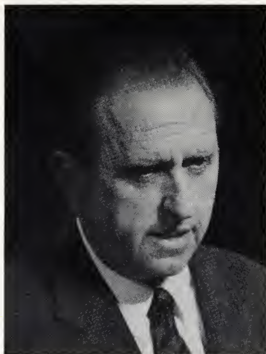

Præsident Ezra Taft Benson og præsident Thomas S. Monson hilser på ældste Richard G. Scott, nyt medlem af De Tolvs Kvorum.

Et mål ud over sejr

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

„Lad os tage de nødvendige skridt til at genoplive den gode sportsånd, at lægge vægt på deltagelse og stræbe efter udviklingen af en kristuslignende karakter i hver enkeltperson."

For mange år siden deltog mange af os, som deltagere eller tilskuere i kirkens basketballturneringer og senere i softballturneringer. Den mest efterstræbte pris var ikke at blive tilkendt førstepladsen, men snarere at modtage belønningen for god sportsånd. Tilskuernes klapsalver var højere og længere, smilene bredere og mere udbredte. Et mål ud over sejr var blevet vundet.

På det sidste har vi i Det Første Præsidentskabs kontor modtaget breve, som fortæller om alvorlige skænderier på sportsbanerne, forældre der skælder ud, ukvemsord efter dommere og alt hvad der kendetegner dårlig sportsånd. Vi kan forbedre os brødre, og vi skal forbedre os.

I det videobånd, som kirken har produceret og kaldt *The Church Sports Official* fortælles denne sandhed af Det Første Præsidentskab: „Kirkens sportsaktiviteter har et enestående, centralt formål meget højere end udviklingen af fysisk overlegenhed, eller endda selve sejren. Det er at styrke troen, opbygge ærlighed og udvikle i hver deltager hans Skabers egenskaber."

Brødre, det er svært at opnå dette mål, hvis sejr er vigtigere end deltagelse. Aktivitetssalene i vore mange bygninger er bygget for kirkens medlemmers tiende. Det er kun rimeligt, at alle værdige unge mænd og unge piger har lejlighed til at spille, lære, udvikle og præstere noget.

Det er ikke vores mål, at lave kopier af Larry Bird eller Magic Johnson – eller endda John Wooden eller Pat Riley (berømte amerikanske sportstjerner o.a.) *Når en spiller er klædt om, så brug ham*. Basketball begynder snart. Lad vores hold med unge mænd og unge piger blive passende rådgivet. Og et par ord til tilskuerne og trænerne vil ikke være af vejen.

Hvis jeg må tilføje en personlig vinkel, vil jeg fortælle jer om en pinlig oplevelse, en kamp som blev tabt og en lektie i ikke at tage os selv for højtideligt.

For det første i en basketballkamp, hvor udfaldet var tvivlsomt, sendte træneren mig på banen lige efter anden halvlegs begyndelse. Jeg modtog bolden, driblede op mod kurven og lod bolden flyve. Lige som bolden forlod mine fingerspidser, forstod jeg hvorfor modspillerne ikke forsøgte at standse mit skud: Jeg skød mod den forkerte kurv! Jeg bad en stille bøn: „Fader, lad ikke den bold ramme." Bolden trillede rundt i ringen og faldt ud.

Fra den billige langside kom råbet: „Vi vil ha' Monson, vi vil ha' Monson, vi vil ha' Monson – ud!" Træneren bøjede sig.

Jeg klarede mig meget bedre i softball (som baseball med en blød bold, minder om rundbold o.a.). Min mest mindeværdige oplevelse i softball var en kamp med 13 runder, hvor jeg kastede bolden i Salt Lake City på en varm Memorial Day (mindedag i USA for de faldne i krige, sidst i maj o.a.) Kampen var berammet til syv runder, men den uafgjorte score kunne ikke ændres. Sidst i trettende runde, med to ude og en på tredje base, ramte en spiller en høj blød bold ud til venstre. Den blev helt sikkert grebet, tænkte jeg. Og alligevel faldt bolden gennem hænderne på modtageren. I 38 år har jeg drillet min ven, som tabte bolden. Jeg har lovet mig selv, at jeg aldrig gør det mere. Jeg vil ikke engang nævne hans navn. Trods alt, husker han det også. Det var kun leg.

Ved en anden lejlighed, da jeg kastede bolden i en kamp i Pioneer Park, blev jeg helt målløs ved at se det andet hold havde placeret en spiller med kun en arm som den næste. Hvordan kaster man bolden til sådan en modstander? Jeg brugte et blødt underhåndskast. Til min forbavselse ramte han hårdt og bolden gik lige over hovedet på en spiller ved 2. base. Mit temperament flammede. Den næste, som skulle slå, var en hjemvendt missionær fra Mexico, Homer Proctor, 185 cm og 95 kg. Jeg kastede hårdt, højt og indvendigt. På det første forsøg løftede han bolden helt ud af parken. Jeg vil aldrig glemme smilet hos den enarmede løber, Bernell Hales, da han passerede anden og tredje base og triumferende løb hjem. Jeg ønskede at græde, men endte med at grine, ligesom hver eneste spiller på begge hold. Vi havde en dejlig tid. Brødre, lad os tage de nødvendige skridt til at genoplive den gode sportsånd, at lægge vægt på deltagelse og stræbe efter udviklingen af en kristuslignende karakter i hver enkeltperson.

Nuvel, der er andre sider af Herrens værk, som alle medlemmer kan deltage i, hvor udviklingen af karakter er sikret og løftet om evigt liv er givet. En sådan bestræbelse omtales som velfærdsprogrammet. Faktisk giver kong Benjamins ord fra Mosiahs bog os en perfekt beskrivelse fra skriften, tilmed en højtidelig udfordring til hver enkelt:

„At I kan blive ved med at have forladelse for jeres synder fra dag til dag, at I kan vandre uden skyld for Gud, ønsker jeg, at I skal dele af jeres gods med de fattige, hvert menneske efter sin evne, så som at give de sultne, klæde de nøgne, besøge de syge og yde dem lindring, både åndelig og legemlig." (Mos. 4:26).

Præsident Marion G. Romney talte om finansiering af omsorg for de trængende, da han sagde: „Det har været, og er stadig, kirkens ønske og mål, at få de nødvendige midler fra fasteofferet til at møde velfærdsprogrammets kontante behov. . . For tiden klarer vi ikke dette mål. Vi kan, vi burde og vi må gøre det bedre. Hvis vi vil fordoble vores fasteoffer, vil vi øge vores egen velstand, både åndeligt og timeligt. Det har Herren lovet, og det er altid sket." („Basics of Church Welfare," tale holdt for Priesthood Board, 6. marts 1974, s. 10).

Er vi gavmilde ved betaling af fasteoffer? At vi burde være, instruerede præsident Joseph F. Smith om. Han erklærede,

at det påhviler enhver sidste dages hellig på fastedagen at give sin biskop et beløb svarende til den mad, han og hans familie ville fortære den dag og, hvis muligt, en gavmild gave, der således skulle reserveres og gives til de fattige. (Se *Improvement Era*, december 1902, s. 148).

Præsident Spencer W. Kimball foreslog, at vi i vores gavmildhed gik udover et minimumsbeløb. Han tilskyndede til, at vi „giver, i stedet for det beløb sparet ved at faste to måltider, måske meget mere – ti gange mere, hvor vi har mulighed for at gøre det." (aprilkonferencen 1974).

De sidste dages helliges gavmilde reaktion i krisetider er legendarisk. Mange vil huske nødhjælpen givet til de trængende hellige i Europa efter 2. verdenskrig. Præsident Ezra Taft Benson ledede den indsats.

For nyligt har denne gavmildhed bidraget til at afhjælpe hungersnød i Afrika. Overrislingsprojekter, brøndgravning og forbedrede landbrugsmetoder er alt sammen en del af en virkeliggjort drøm. På samme måde var medlemmernes reaktion på nødråbet overvældende ved katastrofen med Tetondæmningen i Idaho.

I dag, i lande langt herfra og lige her i Salt Lake City, er der nogen, der lider sult, som kender nød og er bekendt med fattigdom. Det er vores mulighed og hellige privilegium at afhjælpe denne sult og denne nød, at fjerne denne fattigdom.

Herren viste vejen, da han erklærede: „Forrådshuset skal vedligeholdes gennem kirkens frivillige gaver, og der skal sørges for enker og faderløse og ligeledes for de fattige." (L&P 83:6) Og så påmindelsen: „Dog skal det ske på min egen måde." (L&P 104:16).

I nærheden af hvor jeg engang boede og tjente, drev vi et fjerkræprojekt. For det meste af tiden blev det drevet effektivt, og leverede tusinder af æg og hundredvis af renset fjerkræ. Men ved nogle få lejligheder gav oplevelsen med at være frivillig bybonde ikke kun vabler på hænderne, men også fortvivlelse i hjertet og sindet.

F.eks. vil jeg aldrig glemme dengang vi samlede de unge mænd i det Aronske Præstedømme sammen, for virkelig at give projektet en rigtig forårsrengøring. Vores begejstrede og energiske flok samledes og på en hurtig måde rev vi op, samlede og afbrændte store mængder ukrudt og affald. Ved de glødende båls lys spiste vi hotdogs og lykønskede os selv med et veludført stykke arbejde. Området var nu nydeligt og pænt. Men der var bare opstået et katastrofalt problem: Larmen og bålene havde forstyrret den sarte og temperamentsfulde bestand på 5000 læggehøns, at de fleste af dem tabte deres fjer og holdt op med at lægge æg. Derefter fandt vi os i lidt ukrudt, så vi kunne producere flere æg.

Intet medlem af kirken, som har kommet ærter på dåse, hakket roer, læsset hø eller vandet majs for sådan en sag glemmer eller fortryder nogensinde oplevelsen af at være med til at sørge for de trængende.

At dele det vi har med andre er ikke noget nyt i vores tid. Vi kan blot slå op på beretningen i 1 Kongebog for igen at værdsætte princippet, at når vi følger Herrens råd, når vi tager os af de trængende vil resultatet gavne alle. Der læser vi at en meget slem tørke havde ramt landet. Hungersnød fulgte. Profeten Elias fik fra Herren, hvad der for ham må have været en forbløffende instruktion: „Begiv dig til Zarepta . . . se, jeg har pålagt en enke der at sørge for føde til dig." (17:9). Da han havde fundet enken, sagde Elias: „'Hent mig lidt vand i et kar, for at jeg kan drikke!'

Og da hun gik bort for at hente det, råbte han efter hende: ,Tag også et stykke brød med til mig!'" (Vers 10–11).

Hendes svar beskriver hendes ynkværdige situation, da hun forklarede, at hun var ved at forberede det sidste og sparsomme måltid til sin søn og sig selv, og så ville de dø. (Se vers 12).

Hvor usandsynligt må Elias' svar have været for hende:

„,Frygt ikke! Gå hjem og gør, som du siger; men lav først et lille brød deraf til mig og bring mig det; siden kan du lave noget til dig selv og din søn!

Thi så siger Herren, Israels Gud: Melkrukken skal ikke blive tom, og olien i dunken skal ikke slippe op, før den dag Herren sender regn over jorden!'

Da gik hun og gjorde, som Elias sagde; og både hun og han og hendes søn havde noget at spise en tid lang.

Melkrukken blev ikke tom, og oliene i dunken slap ikke op." (Vers 13–16). Det er den tro, som altid har motiveret og inspireret Herrens velfærdsplan.

Flid, sparsommelighed, uafhængighed vedbliver som de ledende principper i denne indsats. Som et folk bør vi undgå urimelig gæld. I et budskab, som ældste Ezra Taft Benson fremlagde ved en generalkonference for mere end 30 år siden, instruerede han: „I Kongebøgerne læser vi om en kvinde, som kom grædende til . . . (Herrens) profet. Hendes mand var død, og hun havde en gæld, som hun ikke kunne betale; og kreditoren var på vej for at tage hendes to sønner og sælge dem som slaver.

Ved et mirakel gjorde (profeten) Elisa hende i stand til at få en stor mængde olie. Og han sagde til hende:

,Gå hen og sælg olien og betal din gæld, og lev.'" (aprilkonferencen 1957).

„betal din gæld, og lev." (2 Kong. 4:7). Hvilket klogt råd til os i dag! Husk, Guds visdom virker måske tåbeligt for mennesker, men den største enkelte lektie vi kan lære her på jorden er, at når Gud taler og et menneske adlyder, vil det menneske altid have ret.

Vi bør huske, at det bedste forrådshussystem ville være, at hver familie har et års

Præsident Ezra Taft Benson og præsident Thomas S. Monson hilser på nogle af Brødrene.

Præsident Ezra Taft Benson og præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

forråd af nødvendig mad, tøj og hvor muligt livets andre nødvendigheder. I den tidlige kirke skrev Paulus til Timoteus: „Hvis nogen ikke sørger for sine slægtninge, især da for sine husfæller, har han fornægtet troen, ja, er værre end en vantro." (1 Tim. 5:8).

Det er vores hellige pligt, at sørge for vores familier. Tit ser vi det, det kan kaldes „forældreforsømmelse". Alt for ofte har børn ikke sørget for de følelsesmæssige, sociale og i nogle tilfælde endda de materielle nødvendigheder i livet for deres gamle forældre. Dette er ikke velbehageligt for Herren.

Herrens forrådshus består bl.a. af trofaste kirkemedlemmers tid, talenter, færdigheder, medfølelse, indviede materialer og finansielle midler. Disse ressourcer er til rådighed for biskoppen til at hjælpe de trængende. Vore biskopper har ansvaret for at lære hvordan disse ressourcer bruges passende.

Må jeg sammenfattende foreslå fem grundlæggende retningslinier:

1. En biskop skal finde frem til de fattige, sådan som Herren har befalet, og tage sig af deres behov.

2. I omsorgen for de trængende benytter en biskop evnen til at skelne, sund dømmekraft, balance og medfølelse. Kirkens ressourcer er hellige, betroede midler.

3. De der modtager velfærdshjælp skal arbejde i forhold til deres evne, for det som modtages.

4. Hjælpen givet af biskoppen er midlertidig, snarere end vedvarende.

5. Biskoppen hjælper med grundlæggende livsbevarende goder og tjenester. Han opretholder liv snarere end levestandarder.

Lad mig illustrere med en hellig oplevelse, som førte disse retningslinier sammen for at velsigne de trængendes liv.

Mens jeg tjente som biskop, besøgte jeg en kold vinterdag et ældre ægtepar, som boede i en to værelses lejlighed. Det beskedne hjem blev opvarmet af et lille kulfyr. Da jeg kom til hjemmet, mødte jeg den 82–årige mand, hans gamle legeme stod foroverbøjet i den fygende sne, mens han samlede nogle få stykker kul fra sit udækkede brændselslager. Jeg hjalp ham med hans byrde, men lovede højtideligt mig selv, at gøre noget ved det.

Jeg bad og overvejede og søgte en løsning. Trin for trin kom inspirationen. I wardet var der en arbejdsløs tømrer. Han havde ingen brændsel til sin ovn, men var for stolt til at modtage det kulstøv han behøvede, for at holde sit hus varmt. Jeg foreslog tømreren en måde han kunne arbejde for den hjælp han fik. Ville han bygge et kulskur for et trængende ægtepar? „Selvfølgelig," svarede han.

Hvor skulle vi nu få materialer fra? Jeg henvendte mig til ejerne af en lokal tømmerhandel, hvorfra vi ofte købte materialer. Jeg kan huske, jeg sagde til mændene: „Hvad ville I to sige til at gøre lidt godt for jeres sjæl på denne vinterdag?" Uden præcis at vide hvad jeg mente, samtykkede de villigt. De blev opfordret til at bidrage med tømmer og isenkram til kulskuret.

Indenfor få dage blev projektet afsluttet. Jeg blev inviteret til at inspicere resultatet. Kulskuret var ganske enkelt smukt med et glat lag af koksgrå maling. Tømreren, som var højpræst, bevidnede, at han faktisk havde følt sig inspireret, mens han arbejdede på dette beskedne skur.

Min ældre ven, med tydelig påskønnelse, strøg siden af den solide konstruktion. Han pegede på den brede dør, de skinnende hængsler og åbnede så jeg kunne se lageret af tørt kul, som fyldte skuret. Med bevæget stemme sagde han med ord, som jeg altid vil skatte: „Biskop, se engang på det fineste kulskur en mand nogensinde har haft." Dets skønhed blev kun overgået af stoltheden i håndværkerens hjerte. Og den ældre modtager arbejdede hver dag i wardets bygning, støvede bænke af, støvsugede tæpperne, ordnede sangbøgerne. Han arbejdede også, for det han havde modtaget.

Endnu en gang, Herrens velfærdsplan har velsignet hans børns liv.

Må vor himmelske Fader vejlede præstedømmet i denne kirke, at vi må være lydige over for den af Herrens åbenbaringer til profeten Joseph, hvor vi får til opgave, at „komme i alle ting de fattige, trængende, syge og lidende i hu; thi den, der ikke gør det, er ikke min discipel." (L&P 52:40).

Vi vil være egnede som hans disciple, når vi lytter til og følger rådet fra Esajas, som beskriver en sand faste, ånden og løftet ved indsatsen i velfærdsprogrammet:

„At bryde dit brød til de sultne, bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne, du ser, ej nægter at hjælpe dine landsmænd.

Som morgenrøden bryder dit lys da frem, da læges hastigt dit sår, foran dig vandrer din retfærd, Herrens herlighed slutter toget.

Da svarer Herren, når du kalder; på dit råb er hans svar: ‚Her er jeg!' . . .

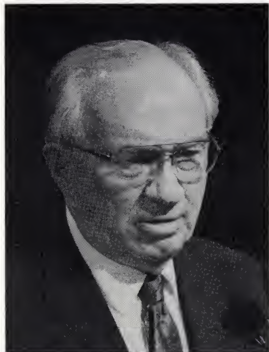
Herren skal altid lede dig, mætte din sjæl, hvor der er goldt . . . du bliver som en vandrig have, som rindende væld, hvor vandet aldrig svigter." (Es. 58:7–9, 11).

Må dette være vores velsignelse er min bøn, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Til kirkens biskopper

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

„I er blevet kaldet, ordineret og indsat som hyrder for flokken. I er blevet begavet med skarpsindighed, dømmekraft og kærlighed til at velsigne deres liv. I løbet af processen vil I velsigne jeres eget."

Vi har lige lyttet til præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. Præsident Benson, som denne morgen kom med et dejligt budskab, da han indledte konferencen, har tilkendegivet, at han ikke vil tale i aften. Vi er beærede ved hans tilstedeværelse, og udtrykker over for ham vores store kærlighed og loyalitet som brødre i præstedømmet. Han har bedt om, at jeg taler til jer på dette tidspunkt. Mine elskede brødre i præstedømmet, jeg ser på jeres mange tusinde ansigter, som er samlede her i Tabernaklet på tempelpladsen i Salt Lake City. Denne storslåede gamle bygning er fyldt til sidste plads. Desuden ved jeg, at der er titusinder som jer, som mødes i forskellige kirkesale tværs over kontinentet og i andre dele af verden. Jeg fornemmer den store styrke, som kan komme af vores enhed. Der er ikke meget vi ikke kan gøre, hvis vi vil gå fremad og gøre det med forenede hjerter.

Jeg fornemmer styrken af de hjem, hvor I brødre præsiderer som værdige ægtemænd og fædre, og hvor I drenge bor som sønner velsignede med det Aronske Præstedømme. Jeg er taknemmelig for jeres tro og bønner, for jeres loyalitet og kærlighed, for jeres standhaftighed og hengivenhed. I bliver et mægtigt vidne for sandheden og gyldigheden af dette værk. Der findes intet som det på hele jorden – hundredtusinder af mænd, som taler forskellige sprog, men som alle er ordineret til Guds præstedømme med myndighed til at tale i hans hellige navn.

Jeg kan huske, da præsident J. Reuben Clark jun., som rådgiver i Det Første Præsidentskab, stod på denne talerstol og indtrængende bad om enhed blandt præstedømmet. Jeg mener ikke, at han bad os om at opgive vores personlighed og blive som robotter støbt i samme form. Jeg er sikker på, at han ikke bad os om at holde op med at tænke, meditere og overveje som enkeltpersoner. Jeg mener, at han fortalte os, at hvis vi skulle bidrage til Guds værks fremgang, må vi i vore hjerter have en forenet overbevisning om vor tros grundlæggende elementer, deriblandt sandheden og gyldigheden af det første syn, som beretningen om denne enestående begivenhed står i Joseph Smiths historie; om sandheden og gyldigheden af Mormons Bog, som en røst fra støvet der vidner om Jesus Kristus, en gammel optegnelse skrevet af inspirerede profeter og tilvejebragt i denne tidernes fyldes uddeling ved Guds gave og kraft; om virkeligheden og magten i præstedømmet, som blev gengivet ved deres hænder, som besad det i gammel tid – Johannes Døber med det Aronske Præstedømme, og Peter, Jakob og Johannes med det Melkisedekske Præstedømme. Hvis vi skal bidrage til at fremme Guds værk, må vi i vores hjerter have en forenet overbevisning om, at dette værks ordinanser og pagter er af evig og evigtvarende rækkevidde; at dette rige blev etableret på jorden gennem profeten Joseph Smiths virke og at enhver mand, som har efterfulgt ham i embedet som præsident, har været og er den levende Guds profet; og at der påhviler enhver af os en forpligtelse til at efterleve og belære om evangeliet, således som det udlægges og belæres af profeten i vor tid. Hvis vi vil være forenede i disse grundlæggende og fundamentale elementer, vil dette værk blive ved med at vokse i kraft og styrke, og positivt påvirke hele verden. Om dette er jeg overbevist og bærer højtideligt vidnesbyrd.

Nu, denne aften ønsker jeg at tale med jer om kirkens biskopper, hvoraf mange er tilstede.

En ung mand spurgte mig en dag: „Hører du til et ward og har en biskop?" Jeg svarede: „Selvfølgelig gør jeg det." Han spurgte videre: „Kommer du til tiendeopgørelse hos din lokale biskop i wardet?" Jeg svarede, at det gjorde jeg, at jeg, selv om jeg tjente i kirkens præsidentskab, havde et ansvar over for min lokale biskop i wardet, ligesom enhver anden mand eller kvinde i denne kirke er ansvarlige enten over for en biskop eller en grenspræsident.

Han var noget forbløffet. Jeg var overrasket over, at han overhovedet stillede sådanne spørgsmål. Jeg tænkte på det geniale ved Herrens værk og visdommen i hans kirkes organisation. Jeg har hørt præsident Benson tale med påskønnelse om sin biskop. Jeg føler mig knyttet til min biskop. Jeg håber, at hver af jer føler tilsvarende.

Vi har mere end 11.000 biskopper i kirken. Hver eneste er en mand, som er blevet kaldet ved profetiens og åbenbaringens ånd og indsat og ordineret ved håndspålæggelse. Enhver af dem har præsidentskabets nøgler i sit ward. Hver eneste er en højpræst, den præsiderende højpræst i sit ward. Hver eneste bærer kolossale ansvar i sin forvaltning. Hver eneste står som en far for sit folk.

Ingen modtager penge for sin tjeneste. Ingen biskop i et ward får kompensation af kirken for sit arbejde som biskop.

Kravene til en biskop i dag er de samme som på Paulus' dage, der skrev til Timoteus:

„En tilsynsmand bør derfor være uangribelig, én kvindes mand, ædruelig, sindig, værdig, gæstfri, dygtig til at lære fra sig;

ikke drikfældig eller voldsom [dvs. ikke en bølle eller en voldelig person] . . . ikke stridbar, ikke pengekær;

en mand, som styrer sit hus godt, og som på fuldt værdig måde holder sine børn til lydighed;

(dersom en mand ikke forstår at styre sit eget hus, hvordan skulle han da kunne sørge for Guds menighed?)

han må ikke være nyomvendt, for at han ikke skal blive opblæst og falde ind

under Djævelens dom." (1 Tim. 3:2–6).

I sit brev til Titus tilføjer Paulus, at en biskop „bør som en Guds husholder være en mand, der ikke er noget at klage på, . . .

han skal holde fast ved det troværdige ord i overensstemmelse med læren, for at han kan være dygtig til både at formane med den sunde lære og at overbevise dem, som siger imod." (Tit. 1:7, 9).

Disse ord beskriver rammende en biskop i dag i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Jeg så alle disse elementer i biskoppens liv i det ward, som jeg voksede op i. Han virkede i et kvart århundrede. Wardet han præsiderede over havde mere en 1.100 medlemmer, men han syntes at kende og elske os alle. Han var vores ven, vores rådgiver, vores præsiderende leder, vores fortrolige, vores lærer. Han kendte os drenge ved vores fornavne og tiltalte os med dem. Vi tiltalte ham respektfuldt som „biskop". Han var ingen tyran, som herskede over os med hård hånd. Han kunne le med os. Han kunne sympatisere med os. Han forstod os, og vi vidste det. Vi vidste også, at han elskede os.

Siden da har jeg haft en række biskopper. De har været mænd, som kom fra forskellig baggrund, forskellige i deres natur og personlighed, men hver eneste har været en dejlig mand, trofast over for sin gerning og over for folk i sit ward.

Lad mig nu tale direkte til de tusinder af biskopper, som er tilstede i aften. Lad mig først sige, at jeg elsker jer for jeres integritet og godhed. I *skal* være mænd med integritet. I må være eksempler for menigheden, som I præsiderer over. I må stå på et højere niveau, så I kan løfte andre. I må være fuldstændig ærlige, for I varetager Herrens midler, folkets tiende, offerydelser som kommer af deres faste og bidragene som de giver af deres egne anstrengte

ressourcer. Hvor stort er ikke jeres tillidshverv, som vogter af Herrens pung!

Jeres godhed må være som et banner for jeres folk. Jeres moral må være uplettet. Djævelens rænker kan være spundet foran dig, fordi han ved, at hvis han kan ødelægge dig, kan han skade et helt ward. Du må være klog med inspireret visdom i alle dine handlinger, for at ingen i dine observerede handlinger kan tillægge dig en plet af moralsk synd. Du kan ikke give efter for fristelsen til at læse pornografisk litteratur, se pornografiske film, selv ikke i dit lønkammer se pornografiske videofilm. Din moralske styrke må være sådan, at hvis du nogensinde bliver nødt til at dømme om andres tvivlsomme moral, kan du gøre det uden personlig kompromis eller forlegenhed.

Du kan ikke bruge dit embede som biskop til at fremme dine egne forretningsinteresser, for at ingen efterfølgende beskyldninger om finansielle uheld kan bringes op imod dig af dem, der gav efter for dine overtalelsesevner.

I kan ikke kompromittere jeres kvalifikationer til at sidde som en almindelig dommer i Israel. Det er et foruroligende og formidabelt ansvar at stå som dommer for folket. I skal være deres dommer i nogle tilfælde, som værdighed til at være medlem af kirken, værdighed til at træde ind i Herrens hus, værdighed til at blive døbt, værdighed til at modtage præstedømmet, værdighed til at undervise og tjene som leder i organisationerne. I skal bedømme folkets berettigelse til i dårlige tider at modtage hjælp fra folkets fasteoffer og varer fra Herrens forrådshus. Ingen, som I er ansvarlige for, må gå sultne eller uden tøj eller husly, selv om de måske tøver med at spørge. I må kende noget til forholdene hos alle i flokken, som I præsiderer over.

I skal være deres rådgiver, deres trøster, deres anker og styrke i tider med sorg og nød. I skal være stærke med den styrke som kommer fra Herren. I skal være kloge med den visdom som kommer fra Herren. Jeres dør skal være åben for at høre deres råb, jeres ryg stærk til at bære deres byrder, jeres hjerte følsomt for at bedømme deres behov, jeres gudfrygtige kærlighed bred og stærk nok til at omfatte selv synderen og kritikeren. I skal være tålmodige mænd, villige til at lytte selv om det tager timer. I er den eneste ene som nogle kan vende sig til. I skal være der, når alle andre udveje er mislykkede. Tillad mig at læse for jer nogle få linier fra et brev sendt til en biskop.

„Kære biskop,

Det er næsten to år siden jeg desperat ringede til dig og bad om hjælp. På det tidspunkt var jeg parat til at slå mig selv ihjel. Jeg havde ingen andre at vende mig til – ingen penge, intet arbejde, ingen venner. Mit hus var solgt på tvangsauktion, og jeg havde intet sted at bo. Kirken var mit sidste håb.

Som du ved havde jeg forladt kirken som syttenårig og brudt næsten enhver regel eller befaling som findes, i min søgen efter lykke og tilfredsstillelse. I stedet for lykke var mit liv fyldt med elendighed, sjælekvaler og fortvivlelse. Der var intet håb eller nogen fremtid for mig. Jeg bad tilmed Gud om at lade mig dø, at fjerne mig fra min elendighed. Selv ikke han ønskede mig. Jeg følte, at han også havde afvist mig.

Det var derfor, at jeg henvendte mig til dig og kirken. . .

Du lyttede med forståelse, du rådgav, du vejledte, du hjalp.

Jeg begyndte at vokse og udvikle mig i forståelse og viden om evangeliet. Jeg fandt, at jeg måtte gennemføre visse grundlæggende forandringer i mit liv, som var forfærdelig vanskelige, men det inden i mig var det værd og havde styrken til at gøre det.

Jeg lærte, at når jeg efterlevede evangeliet og omvendte mig, forsvandt min frygt. Jeg blev fyldt med en indre fred. Skyerne af sjælekvaler og fortvivlelse var væk. På grund af forsoningen blev mine svagheder og synder tilgivet gennem Jesus Kristus og hans kærlighed til mig.

Han har velsignet og styrket mig. Han har åbnet veje for mig, vejledt mig og holdt mig fra ulykker. Jeg har opdaget, at når jeg overvandt enhver forhindring, begyndte min forretning at vokse, hvilket gavnede min familie og fik mig til at føle, at jeg havde udrettet noget.

Biskop, du har givet mig forståelse og støtte igennem disse to sidste år. Jeg ville aldrig have nået dette punkt uden din kærlighed og tålmodighed. Tak for at være det du er, som Herrens tjener, for at hjælpe mig, hans vildfarne barn."

Du står som vogter på tårnet over det ward du præsiderer over. Der er mange lærere i det ward. Men du må være den største lærer blandt dem. Du må sørge for, at der ikke sniger sig falsk lære ind blandt folket. Du må sørge for, at de udvikler sig i tro og vidnesbyrd, i integritet, retfærdighed og følelse af pligt til at tjene. Du må sørge for, at deres kærlighed til Herren styrkes og udtrykker sig selv ved større kærlighed til hinanden.

Du må være den de kan bekende sig til, medvider i deres dybeste hemmeligheder, og anse for fuldstændig ukrænkelige det de betror dig. Jeres er en fortrolig sam-

tale, som må beskyttes og respekteres over for alle ubudne gæster. Der er måske fristelser til at fortælle. Du kan ikke give efter.

Du som enkeltperson præsiderer over det Aronske Præstedømme i wardet. Du er deres leder, deres lærer, deres eksempel, hvad enten du ønsker det eller ej. Du er den præsiderende højpræst, wardsfamiliens far, som kan tilkaldes som mægler ved uenigheder, som den anklagedes forsvarer.

Du præsiderer ved møder, hvor der undervises i læren. Du er ansvarlig for disse møders åndelige natur og for omdelingen af nadveren til medlemmerne, at alle kan blive mindet om de hellige pagter og forpligtelser, som påhviler dem, der har påtaget sig Herrens navn.

Du må stå som enkens og den faderløses stærke ven, den svage og den betrængte, den angrebne og den hjælpeløse.

Din højlydte forkyndelse må være bestemt og utvetydig. I dit ward står du som leder af Herrens hær, og fører dem frem mod sejr i kampen mod synd, ligegyldighed og frafald.

Jeg ved at arbejdet til tider er hårdt. Der er aldrig timer nok til at færdiggøre det. Opfordringerne er for mange og for hyppige. Du har andre ting at gøre. Det er sandt. Du må ikke bedrage din arbejdsgiver for tid og energi, der retmæssigt er hans. Du må ikke bedrage din familie for tid, som tilhører dem. Men som de fleste finder ud af, når du søger om guddommelig vejledning, velsignes du med visdom ud over din egen og med styrke og evner, som du ikke vidste du havde. Det er muligt at planlægge din tid, så at du hverken forsømmer din arbejdsgiver, din familie eller din flok.

Må Gud velsigne biskopperne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Lejlighedsvis har du måske en tendens til at beklage dig over dit embedes byrde. Men du kender også glæderne ved din tjenestegerning. Byrden kan være tung, men du ved, at dette er det dejligste, det mest belønnende og det vigtigste du nogensinde har gjort. Du ved, at du har magt til at forme unges liv, du har retten til at anbefale til missioner, du har myndighed til at åbne templets døre for dit folk, du har kaldet at bespise de sultne, klæde de nøgne og betjene de nødstedte, du har forpligtelsen til at undervise, lede og inspirere, du har fuldmagt til at dømme med retfærdighed og sandhed og udmåle med kærlighed og forståelse, med barmhjertighed og tro.

Jeg takker Herren for jer. Jeg takker Herren for gode biskopper i denne kirke over hele verden. Jeg beder for jer, alle 11.000 af jer. Jeg bønfalder jer om at være stærke. Jeg bønfalder jer om at være tro. Jeg bønfalder jer om at være kompromisløse i jeres eget liv og i målene I fastsætter for andre. Om jeres dage kan være lange og trættende, må jeres hvile være sød og må I i jeres hjerte kende den fred, som alene kommer fra Gud til dem, som tjener ham ved at tjene hans børn.

Jeg ser igen tilbage til min barndoms biskop. Han var der, da jeg fik et navn og en velsignelse af min gode far. Det var ham, der interviewede mig og fandt mig værdig til at blive døbt ind i Herrens kirken. Det var ham, der interviewede mig og fandt mig værdig til at blive ordineret til diakon. Han kaldte mig til mit første ansvar i kirken, som medlem af diakonernes kvorumspræsidentskab. Det var ham, som præsiderede over det kvorum af præster, som jeg engang tilhørte. Det var ham, som anbefalede mig til stavspræsidenten som værdig til at modtage det Melkisedekske Præstedømme. Det var ham, der anbefalede mig til kirkens præsident som én, der var værdig til at tjene som missionær. Det var ham, der bød mig velkommen hjem og som efterfølgende underskrev min anbefaling som én, der var værdig til at blive gift i Herrens hus.

Han blev gammel i tjenesten og døde, og det var min ære at tale ved hans begravelse. En stor skare fyldte kirken, hvor han havde præsideret så længe. Jeg talte af hjertet som en dreng han havde gjort sig til venner med og hjulpet, af hjertet som en ung han havde vejledt og rådgivet, af erfaring som en voksen, hvis liv han havde velsignet på mange måder.

Jeg bærer vidnesbyrd om styrken og godheden hos denne kirkes biskopper. Jeg priser rådgivere, som hjælper dem, og alle, som tjener under deres ledelse i kraft af de kaldelser, de kommer med. Jeg nedbeder Herrens velsignelser på jer gode mænd, at I må besidde styrke og vitalitet til at bære dagens byrder, at I må få visdom fra Gud i de ømtålelige og følsomme situationer, som I må klare, at I må have gavmilde hjerter, når I imødekommer de fattiges behov, at I må dømme, ikke som mennesker dømmer, men med den visdom som kommer fra oven, og at som årene går, at der må komme den behagelige tilfredshed i jeres hjerter af at vide, at I har tjent jeres Fader godt gennem at tjene hans børn.

En dag vil I blive afløst. Det vil være en trist tid for jer. Men der vil være trøst, når jeres medlemmer takker jer. De vil heller ikke glemme jer. De vil huske jer og tale med påskønnelse om jer gennem de kommende år, for blandt alle kirkens ledere er I de nærmeste. I er blevet kaldet, ordineret og indsat som hyrder for flokken. I er blevet begavet med skarpsindighed, dømmekraft og kærlighed til at velsigne deres liv. I løbet af processen vil I velsigne jeres eget.

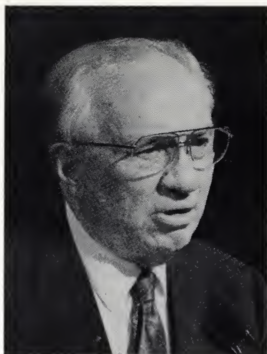
Jeg bærer vidnesbyrd om den guddommelige natur af jeres kaldelse og og den storslåede måde, hvorpå I udfylder den. Må I, jeres rådgivere, jeres hustruer, jeres børn blive velsignet, mens I betjener Herrens børn, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Mødet søndag morgen
den 2. oktober 1988

Kristi helbredende kraft

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

„Vi medlemmer af Jesu Kristi Kirke har en helbredende mission, med pligt til at forbinde sårene og lette smerten hos dem, der lider."

Mine brødre og søstre, lad mig fortælle jer om en nylig oplevelse. Vi var i byen Bacolod, på øen Negros Occidente, på Filippinerne. Der mødte jeg til min store overraskelse en mand, som jeg ikke havde set i årevis.

Vejret var meget varmt og fugtigt, som det altid er i Bacolod, centrum for den tidligere driftige sukkerindustri på Filippinerne. Min ven var i en kortærmet skjorte og mørke bukser, hans sko skinnede. Hans smukke hustru, Marva, stod ved siden af ham. Jeg sagde: „Victor Jex, hvad laver du her?"

Han smilede og svarede: „Vi udfører Herrens arbejde. Vi hjælper folk. Vi er missionærer."

„Hvor bor I?"

„I et lille hus i Ilo Ilo på øen Panay. Vi kom med færgen til konferencen."

Jeg tænkte på, hvornår jeg sidst havde set dem. Det var for et par år siden. Dengang boede de i et smukt hjem i Scarsdale, New York. Han var en almindeligt anerkendt og anset kemiker, med en doktorgrad i kemi. Han arbejdede for en af de store multinationale selskaber med hovedsæde i New York. Han havde fået æren af at sammensætte indholdet i et kemisk produkt, som nu sælges over hele verden. Et kendt navn for millioner af mennesker, og hans selskab har tjent mange millioner dollars.

Han var godt betalt og højt respekteret.

Han var også præsident for Yorktownstaven i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Under sin ledelse havde han et korps af medarbejdere i kirken, som tjente trofast i deres lokale ward. Mange af dem rejste hver dag til og fra New York City, hvor de havde høje og ansvarsfulde stillinger i nogle af Amerikas store virksomheder. Han var deres kirkeleder.

Nu var han pensioneret. Han og hans hustru havde solgt deres smukke hus, havde givet deres børn de møbler de ønskede, og foræret resten til andre. De havde skilt sig af med deres biler og alt, bortset fra deres tøj, deres familiebilleder og deres slægtshistoriske optegnelser. De havde stillet sig til rådighed for Herren og hans kirke, parat til at rejse hvor de end måtte blive sendt, for egen regning. De var nu i Bacolod-missionen på Filippinerne, og arbejdede blandt de dejlige, venlige, brune mennesker i området. Arbejdsløsheden er høj i dette område, og der er megen elendighed. Men hvor som helst ældste og søster Jex kommer, øvede de en god indflydelse på dem de tjener iblandt.

De er der for at helbrede lidende mennesker, for at undervise i Kristi evangelium, for at komme med opmuntring, styrke, håb og tro. De er der for at hele sår, der er opstået ved misforståelser og stridigheder. De er der for at velsigne de syge og hjælpe dem med svage legemer og forvirrede sind. Deres smil er smittende, deres latter en fryd at høre. De lever beskedent blandt de fattige, på folkets niveau, men står ranke og høje, så de kan løfte med stærke hænder.

Denne tidligere direktør i New York og hans charmerende ægtefælle er i Frelserens tjeneste. De giver al deres tid, deres ressourcer og deres kærlighed, for at velsigne og helbrede de mange, som er modløse og behøver hjælp. Her er en pensioneret New Yorker, en lærd mand og anerkendt kapacitet, som bor i et hus med få bekvemmeligheder, et lille enkelt hjem, som kunne være i stuen i hans tidligere hus.

Han og hans hustru er der, sammen med andre af samme slags. De er et par af en flok usædvanlige og trofaste ældre missionærpar, som betjener folkets behov på mange forskellige områder. De modtager ingen økonomisk kompensation. De betaler for sig selv. Denne verdens gods betyder kun lidt for dem. Som jeg sagde, de solgte alt, hvad de havde, da de rejste til Filippinerne. De vil blive der lige så længe, som kirken anmoder dem om. Derefter ønsker de at tage på en anden mission. De er helbredere blandt folket, og tjener Mesterhelbrederens sag.

Jeg har siden reflekteret meget over Kristi magt til at helbrede og velsigne. Det var ham, som sagde: „Jeg er kommen, for at de skal have liv og have overflod." (Joh. 10:10). I en verden med sygdom og sorg, med spændinger, jalousi og begær, må der være megen helbredelse, hvis der skal være overflod.

Profeten Malakias erklærede: „Men for eder, som frygter mit navn, skal retfærds sol opgå med lægedom under sine vinger." (Mal. 4:2).

Malakias' profeti blev opfyldt. Jesus, Guds Søn, kom til jorden med magt over liv og død. Han helbredte de syge, åbnede de blindes øjne, fik den lamme til at gå og den døde til at opstå. Han var miraklernes mand, som „drog omkring og gjorde vel." (Ap.G. 10:38).

„Han kom nu atter til Kana i Galilæa . . . Og i Kapernaum var der en kongelig embedsmand, hvis søn lå syg.

Da han hørte, at Jesus var komme fra Judæa til Galilæa, drog han hen til ham og bad om, at han ville komme ned og helbrede hans søn; thi han lå for døden . . .

Jesus siger til ham: ,Gå hjem! din søn lever.' Manden troede det ord, Jesus sagde til ham, og gik.

Og allerede medens han var på hjemvejen, mødte han sine tjenere, som sagde, at hans dreng levede." (Joh. 4:46–47, 50–51).

Dette, det andet mirakel, udført af Mesteren, blev efterfulgt af andre helbredende mirakler.

Kristus helbredte ved Guds kraft, som var i ham. Den kraft gav han til sine ud-

Statuen af Moroni øverst på templet i Salt Lake City.

valgte disciple og sagde: „Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler." (Matt. 16:19).

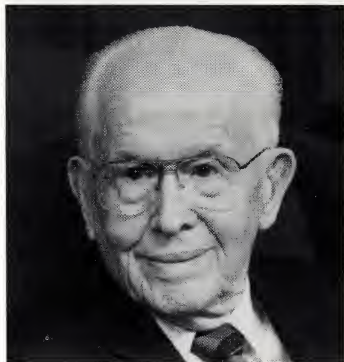
Den samme kraft er blevet gengivet i denne generation. Den blev givet ved håndspålæggelse af Peter, Jakob og Johannes, som modtog den af Herren selv. Den blev overdraget Joseph Smith, denne uddelings profet. Den er til stede iblandt os. Mange af jer, som er fortrolige med kirkens historie, kender beretningen, fortalt af Wilford Woodruff om begivenhederne den 22. juli 1839. Den er værd at gentage. Nauvoo var på det tidspunkt et usundt og sumpet område. Der var megen sygdom. Joseph var blandt dem, der blev syge. Men fyldt af Ånden rejste han sig fra sin seng og gik ud blandt de syge, helbredte dem og oprejste dem. Han tog over floden til bebyggelsen i Montrose, Iowa. Jeg læser nu fra ældste Woodruffs beretning:

„I det første hus, han besøgte, boede ældste Brigham Young, præsidenten for de Tolvs Kvorum. Han var også syg og Joseph helbredte ham. Derpå rejste Brigham Young sig og ledsagede profeten på hans besøg hos andre, som var i samme tilstand. De besøgte ældste W. Woodruff, og ligeledes ældsterne Orson Pratt og John Taylor, som alle boede i Montrose. De ledsagde også profeten. Den næste de besøgte var Elijah Fordham, som ansås for næsten at trække sit sidste åndedrag. Da selskabet kom ind i værelset, gik Guds profet hen til den døende mand, tog fat om hans højre hånd og talte til ham; men bror Fordman var ikke i stand til at tale, hans øjne var glasagtige, og han opfattede tilsyneladende slet ikke noget omkring sig. Joseph holdt hans hånd og så tavs ind i hans øjne et stykke tid. Alle tilstedeværende bemærkede snart en forandring i bror Fordhams ansigtsudtryk. Han fik sit syn tilbage, og da Joseph spurgte, om han kendte ham, svarede bror Fordham med en lav hvisken: ‚Ja.' Joseph spurgte ham, om han havde tro til at blive helbredt. Han svarede: ‚Jeg er bange for, at det er for sent; hvis du var kommet før, tror jeg, at jeg var blevet helbredt.' Profeten sagde:

‚Tror du på Jesus Kristus?' Bror Fordham svarede med en svag stemme: ‚Det gør jeg.' Joseph stod oprejst, holdt stadig hans hånd i flere minutter; så talte han med en meget høj stemme: ‚Bror Fordham, jeg befaler dig i Jesu Kristi navn at rejse dig fra denne seng og være helbredt.' Profetens stemme var som Guds røst, og ikke som et menneskes. Det syntes som om, huset rystede i sin grundvold. Bror Fordham rejste sig af sin seng og var straks helbredt.

Hans fødder var indsvøbt i grødomslag, som han sparkede af. Han tog så sit tøj på, spiste en tallerkenfuld brød og mælk, og fulgte profeten ud på gaden." (Som citeret i Joseph Fielding Smith, *Essentials in Church History*, revideret udg., Salt Lake City: Deseret Book., 1979, s. 223–24).

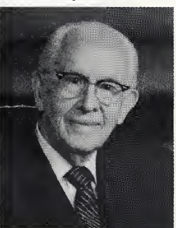

Generalautoriteterne
i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Generalautoriteter oktober 1988

Det øverste præsidentskab

Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver

Ezra Taft Benson
Præsident

Thomas S. Monson
Andenrådgiver

De tolvs Råd

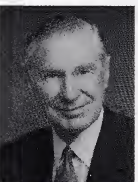

Howard W. Hunter

Boyd K. Packer

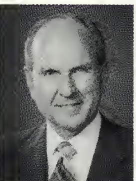

Marvin J. Ashton

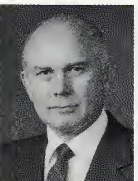

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

De halvfjerds' Præsidium

Dean L. Larsen

Marion D. Hanks

Wm. Grant Bangerter

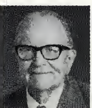

Robert L. Backman

Hugh W. Pinnock

James M. Paramore

J. Richard Clarke

De halvfjerds' første Kvorum

Theodore M. Burton

Paul H. Dunn

Hartman Rector, Jr.

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Pinegar

J. Thomas Fyans

Adney Y. Komatsu

Gene R. Cook

Charles Didier

William R. Bradford

George P. Lee

Carlos E. Asay

John H. Groberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Royden G. Derrick

Robert E. Wells

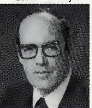

F. Enzio Busche

Yoshihiko Kikuchi

Ronald E. Poelman

Derek A. Cuthbert

Rex C. Reeve

F. Burton Howard

Ted E. Brewerton

Jack H. Goaslind

Angel Abrea

John K. Carmack

Russell C. Taylor

Robert B. Harbertson

Devere Harris

Spencer H. Osborn

Philip T. Sonntag

John Sonnenberg

F. Arthur Kay

Keith W. Wilcox

Victor L. Brown

H. Burke Peterson

Hans B. Ringger

Waldo P. Call

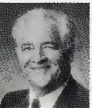

Helio R. Camargo

H. Verlan Andersen

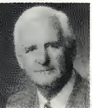

George I. Cannon

Francis M. Gibbons

Gardner H. Russell

George R. Hill III

John R. Lasater

Douglas J. Martin

Alexander B. Morrison

L. Aldin Porter

Glen L. Rudd

Douglas H. Smith

Lynn A. Sorensen

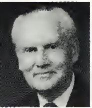

Robert E. Sackley

L. Lionel Kendrick

Monte J. Brough

Albert Choules, Jr.

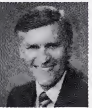

Lloyd P. George

Gerald E. Melchin

Det præsiderende Biskopråd

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Robert D. Hales
Præsiderende biskop

Glenn L. Pace
Andenrådgiver

Emeritus generalautoriteter

Medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum

Eldred G. Smith
Patriark

Sterling W. Sill

Bernard P. Brockbank

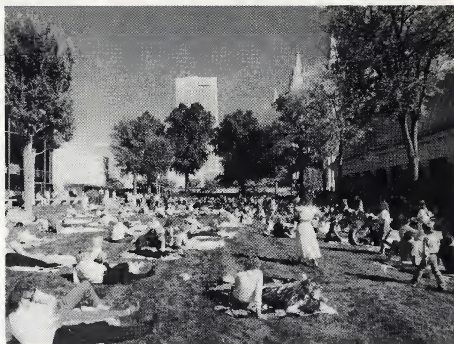

Joseph Anderson

John H. Vandenberg

Jakob erklærede: „Er nogen iblandt jer syg, skal han kalde menighedens ældste til sig, og de skal bede over ham, efter at de i Herrens navn har salvet ham med olie.

Så vil troens bøn frelse den syge, og Herren skal rejse ham fra sygelejet, og har han begået synder, skal det tilgives ham." (Jak. brev 5:14–15).

Denne kraft til at helbrede de syge er stadig blandt os. Det er Guds præstedømmes kraft. Det er myndigheden, som ældsterne i denne kirke besidder.

Vi byder de forunderlige metoder i moderne medicin velkommen. Vi bruger dem og sætter stor pris på alt, hvad de har gjort for at mildne lidelser og forlænge menneskers liv. Vi er alle i gæld til de dygtige mænd og kvinder indenfor videnskab og medicin, som har besejret så megen sygdom, som har mildnet så megen smerte, som har udsat dødens komme. Jeg kan ikke udtrykke tilstrækkelig taknemmelighed for dem.

Alligevel er de de første til at indrømme begrænsningen af deres viden og deres ufuldkomne færdigheder i alt, hvad der har med liv og død at gøre. Den mægtige Skaber af himlene og jorden og alt på dem har givet sine tjenere en guddommelig kraft, der sommetider overgår hele menneskehedens kræfter og viden. Jeg vover at sige, at der næppe er en trofast ældste indenfor rækkevidden af min stemme, som ikke kan berette om tilfælde, hvor denne helbredende kraft er blevet tilkendegivet til fordel for de syge. Det er Kristi helbredende kraft.

Men der er megen sygdom blandt os ud over legemets.

Der er syndens sygdom. Et af vores landsdækkende blade havde en omfattende anmeldelse af en ugudelig film, der vises i biograferne over hele verden. Breve strømmede ind til redaktøren. Jeg citerer fra et af dem. Brevskriveren sagde: „Jeg er tidligere alkoholiker og ægteskabsbryder, frigjort ved kraften fra den levende Jesus Kristus." (*Time*, 5. september, 1988, s. 7).

Utallige er de, som har vidnet om Kristi helbredende kraft til at løfte dem fra syndens trøstesløshed til højere og ædlere levevis.

Der er meget af en anden kategori sygdom iblandt os. Jeg taler om konflikter, skænderier, diskussioner, som er en svækkende sygdom, der især rammer familier. Hvis der er sådanne problemer i hjemmet hos nogen indenfor min stemmes rækkevidde, tilskynder jeg jer til at indbyde Kristi helbredende kraft. Til dem, som han talte til på Bjerget, sagde Jesus: „I har hørt, at der er sagt: ,Øje for øje, og tand for tand.'

Men jeg siger jer, at I må ikke sætte jer mod den, der tilføjer jer ondt, men hvis nogen giver dig et slag på den højre kind, så vend også den anden til . . .

Og hvis nogen tvinger dig til at følge ham én mil på vej, så gå to mil med ham!" (Matt. 5:38–41).

Anvendelsen af dette princip, som er svært at efterleve, men vidunderligt i dets helbredende kraft, vil have en mirakuløs effekt på vores problemfyldte hjem. Det er egoisme, som er skyld i det meste af vores elendighed. Den er som en kræftsygdom. Kristi helbredende kraft, som findes i læren om at gå den anden mil, vil udføre undere ved at standse diskussioner og beskyldninger, søgen fejl og dårlig omtale af andre.

Den samme helbredende ånd vil udføre undere for det syge i vores samfund. Herren har erklæret, at det er vores pligt, som de der er velsignet med Mesterens helbredende kraft, at „styrk(e) de svage, støt(te) de nedhængende hænder og styrk(e) de matte knæ." (L&P 81:5).

Mægtig er den helbredende evne hos dem, der følger Jakobs formaning: „En ren og ubesmittet gudsdyrkelse for Gud, vor Fader, er dette: at besøge faderløse og enker i deres trængsel og bevare sig selv uplettet af verden." (Jak. brev 1:27).

Vi lever i omgivelser, hvor der er mange retssager og konflikter, sagsanlæg og modforanstaltninger. Selv her kan helbredende kræfter påkaldes. Som ung mand arbejdede jeg sammen med ældste Stephen L. Richards, på det tidspunkt i De Tolvs Råd. Da han kom i kirkens Første Præsidentskab, bad han mig om, at hjælpe ham med en meget delikat og ømfindtlig sag. Den var fuld af dystre og alvorlige konsekvenser. Efter jeg havde hørt ham fremstille den, sagde jeg: „Præsident Richards, du har ikke brug for mig; du har brug for en sagfører." Han svarede: „Jeg er selv sagfører. Jeg ønsker ikke at føre en retssag om dette. Jeg ønsker at bilægge den."

Vi tilrettelagde vores arbejde efter dette, med vidunderlige resultater til følge. Penge blev sparet, mange penge. Det blev undgået at nogen kom i forlegenhed. Værket blev ført fremad uden fanfare eller overskrifter. Sår lægtes. Mesterens helbredende kræfter, principperne i Jesu Kristi evangelium, blev anvendt i en delikat og vanskelig situation til at bilægge det, som ellers kunne være blevet en katastrofe.

Det er ikke altid let at leve efter disse lærdomme, når selve vores natur driver os til at slå igen. F.eks. er der dem, som har gjort det til deres mission i livet, at prøve at ødelægge dette, Guds værk. Således har det været fra kirkens begyndelse, og netop nu, ser vi flere ondsindede beskyldninger, løgne og hentydninger, som har til hensigt at hæmme dette værk og dets ledere. Det er naturligt at slå igen, at udfordre disse løgne og sagsøge gerningsmændene. Men når disse indstillinger gør sig bemærkede, kommer også Mesterhelbrederens ord:

„I har hørt, at der er sagt: ,Du skal elske din næste og hade din fjende.'

Men jeg siger jer: Elsk jeres fjender, velsign dem, som forbander jer, gør godt imod dem, der hader jer, og bed for dem, som forfølger jer." (Matt. 5:43–44).

De fleste af os har ikke nået dette trin af barmhjertighed, kærlighed og tilgivelse. Det er ikke let. Det kræver selvdisciplin, næsten større end vi kan mobilisere. Men når vi prøver, finder vi ud af, at der er en kilde til helbredelse, at der er en mægtig helbredende kraft i Kristus, og hvis vi skal være hans tro tjenere, må vi ikke blot anvende denne helbredende kraft til fordel for andre, men måske vigtigere, inden i os selv.

Jeg ville ønske, at Kristi helbredende kraft kunne spredes over jorden, gennemtrænge vores samfund og komme ind i vores hjem, så den kunne helbrede menneskers hjerter for onde og uønskede elementer, såsom begær, had og konflikter. Jeg tror, det kunne ske. Jeg tror, det vil ske. Hvis lammet skal ligge sammen med løven, må fred overvinde konflikter, helbredelse må hele skader.

Jesus af Nazaret helbredte de syge, som han gik iblandt. Hans fornyende kraft er hos os i dag, for at blive tilkaldt gennem hans hellige præstedømme. Hans guddommelige lærdomme, hans uforlignelige eksempel og liv, hans altomfattende offer vil bringe helbredelse til knuste hjerter, forene de som skændes og råber, endda bringe fred til nationer i krig, hvis det søges med ydmyghed, tilgivelse og kærlighed.

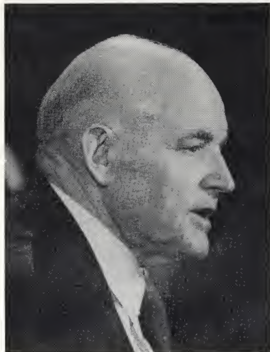
Vi medlemmer af Jesu Kristi Kirke har en helbredende mission, med pligt til at forbinde sårene og lette smerten hos dem, der lider. Jeg nedbeder Kristi helbredende kraft over en verden ramt af begær og stridighed, familier som er ulykkelige på grund af skænderier og egoisme, på enkeltpersoner nedbøjet af synd, vanskeligheder og sorg, og vidner om dets virkning og under.

Jeg vidner om ham, der er den store kilde til helbredelse. Han er Guds Søn, verdens Forløser, „Retfærds Sol", som kommer „med lægedom i sine vinger." Om dette vidner jeg ydmygt i Herren Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Velsignet fra det høje

Præsident Howard W. Hunter
Præsident for de Tolv Apostles Kvorum

„Måske er intet løfte i livet mere beroligende, end løftet om guddommelig hjælp og åndelig vejledning i tider med nød. Det er en gave, frit givet, fra Himlen."

Vi oplever alle tidspunkter i vores liv, hvor vi, på en særlig og øjeblikkelig måde, har brug for himmelsk hjælp. Vi har alle øjeblikke, hvor vi er overvældet af omstændighederne og forvirret af råd, vi får fra andre, og vi føler et stort behov for at modtage åndelig vejledning, et stort behov for at finde den rigtige vej og gøre det rette. I skriftens forord til denne sidste dages uddeling, har Herren lovet, at hvis vi vil være ydmyge i sådanne tider med nød og henvende os til ham efter hjælp, vil vi „blive styrket og velsignet fra det høje og få vejledning fra tid til anden." (L&P 1:28). Denne hjælp er vores, hvis vi blot søger den, stoler på den og følger det kong Benjamin, i Mormons Bog kaldte „den Helligånds ledelse." (Mos. 3:19).

Måske er intet løfte i livet mere beroligende, end løftet om guddommelig hjælp og åndelig vejledning i tider med nød. Det er en gave, frit givet, fra Himlen, en gave, som vi behøver fra vores første ungdom til de sidste dage i vores liv.

Tillad mig denne morgen at bruge tre eksempler på sådanne åndelige oplevelser, eksempler, som fremkalder uro hos de meget unge så vel som muligheden af fortsat åndelig udvikling hos dem, der ikke er helt så unge.

Mit første eksempel er den velkendte og højt elskede beretning om den unge profet, Joseph Smith, da han søgte at kende Herrens sind og vilje på et tidspunkt med forvirring og bekymring i hans liv. Som enhver sidste dages hellig ved, var der i området nær Palmyra, New York, „en usædvanlig religiøs vækkelse" i Josephs drengeår. Hele egnen syntes for ham at være påvirket af det, og mange, skrev han, „tilsluttede sig forskellige kirker, hvad der fremkaldte ikke så lidt røre og splittelse" blandt befolkningen. (Se Joseph Smiths skrivelser 2:5).

For Joseph, der knap var fyldt 14 år, blev hans søgen efter sandheden gjort endnu vanskeligere og forvirrende, ved at familien Smiths medlemmer, på det tidspunkt, foretrak forskellige trosretninger.

Nu, med denne kendte baggrund for øje, opfordrer jeg jer til at overveje disse ret bemærkelsesværdige tanker og følelser hos en dreng i så ung en alder. Han skrev:

„I denne alvorlige tid stemtes mit sind til alvorlige betragtninger og fyldtes med stor uro; men selv om mine følelser var dybe og ofte knugende, holdt jeg mig dog på afstand af alle disse partier, . . . men så stor var striden og uenigheden mellem de forskellige trosretninger, at det var umuligt for en person, så ung og med mennesker og ting så ukendt som jeg, at danne sig et sikkert begreb om, hvem der havde ret og hvem uret.

Mit sind var fra tid til anden stærkt oprørt, thi striden og tumulten var så stor og uophørligt. . .

Midt i denne ordstrid og meningsudveksling sagde jeg ofte til mig selv: Hvad kan man gøre? Hvilket af alle disse samfund er det rigtige, eller er de allesammen forkerte? Om et af dem er rigtigt, hvilket er det da? Og hvorledes kan jeg finde ud af det?

Medens jeg kæmpede med overordentlige vanskeligheder, som var en følge af striden mellem de forskellige religionspartier, læste jeg en dag følgende i Jakobs brev, 1. kapitel, 5. vers: *Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelse, og så vil den blive ham givet.'*

Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på noget menneskes hjerte, end dette dengang gjorde på mig. Det syntes med stor kræft at trænge ind i hvert af mit hjertes følelser. Jeg overvejede det atter og atter, da jeg bestemt vidste, at dersom noget menneske trængte til visdom fra Gud, var det mig; thi jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre, og medmindre jeg kunne få mere visdom, end jeg da havde, ville jeg aldrig få det at vide." (Joseph Smiths skrivelser 2:8–12).

Naturligvis ændrede det næste der skete menneskehedens historie. Besluttet på at adspørge Gud, trak den unge Joseph sig tilbage til en lund nær hans landlige hjem. Der viste Gud, den evige Fader og hans Søn, Jesus Kristus, sig for Joseph og rådgav ham, som svar på hans inderlige bøn. Den store tilkendegivelse, som jeg ydmygt vidner om, besvarede mange flere spørgsmål for vores uddeling end blot, hvilken kirke den unge Joseph skulle tilslutte sig eller ikke.

Men mit formål denne morgen er ikke at skitsere de første øjeblikke af evangeliets gengivelse, selv om det er en af de helligste beretninger i skrifterne. Jeg ønsker snarere, ganske enkelt, at understrege den imponerende grad af åndelig følsomhed, denne meget unge og uskolede dreng viste.

Hvor mange af os, kunne som 14–årig eller i en anden alder, holde hovedet koldt og vores forstand klar, hvis så mange kræfter trak og rykkede i os, især om så vigtigt et emne, som vores evige frelse? Hvor mange af os kunne modstå den følelsesmæssige konflikt, der kan komme, når forældre har forskellig religiøs overbevisning? Hvor mange af os ville som 24–årig, eller 50–årig, ransage i vores sjæl og søge i den hellige skrift, for at finde svar på det apostlen Paulus kaldte „Guds dybder"? (1 Kor. 2:10).

Hvor bemærkelsesværdigt – det syntes i det mindste bemærkelsesværdigt for os i dag – at denne knægt fuldstændigt vendte sig til skriften og derefter bad en personlig bøn, muligvis de to største kilder til åndelig indsigt og åndelig påvirkning, som generelt er til rådighed for menneskeheden. Han blev bestemt splittet af afvigende meninger, men han var besluttet på at gøre det rette og besluttet på at finde den rette

Ældsterne Richard G. Scott, Joseph B. Wirthlin og M. Russell Ballard fra De Tolvs Kvorum.

vej. Han troede, som du og jeg må tro, at han kunne blive undervist og velsignet fra det høje, hvilket han blev.

Men vi siger måske, at Joseph Smith var en meget særlig ånd og hans tilfælde usædvanligt. Hvad med resten af os, som måske nu er ældre – i det mindste mere end 14 år – og som ikke er udset til at åbne en af evangeliets uddelinger? Vi må også træffe beslutninger og udrede forvirring og skære igennem ordstridigheder om en hel mængde emner, som påvirker vores liv. Verden er fuld af sådanne vanskelige beslutninger, og når vi møder dem, mærker vi til tider vores alder eller vores svagheder.

Til tider kan vi føle, at vores åndelige knivsæg er blevet sløv. På anstrengende dage føler vi måske endda, at Gud har glemt os, har efterladt os alene med vores forvirring og bekymring. Men den følelse er ikke retfærdigere for de gamle iblandt os, end den er for de yngre og mindre erfarne. Gud kender og elsker os alle. Vi er, hver eneste en af os, hans døtre og hans sønner, og ligegyldigt hvad livets lektier har bragt os, gælder løftet stadig: „Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet." (Jak. brev 1:5).

Som mit andet eksempel må jeg henvise til én, der ikke er nær så ung som Joseph Smith var. Lyt til disse linier skrevet af Elizabeth Lloyd Howell, da hun overvejede, hvordan den store digter John Milton måtte have haft det, da han sidst i livet blev blind.

Jeg er gammel og blind!
Mennesker peger på mig,
som er jeg ramt af Guds vrede:
Hjemsøgt og forladt af mine egne,
alligevel er jeg ikke nedslået.
Jeg er svag, alligevel stærk;
jeg beklager mig ikke over,
at jeg ikke længere kan se;
Fattig, gammel og hjælpeløs,
jo mere tilhører jeg,
allerhøjeste Fader, dig! . . .

Dit herlige ansigt
vender sig mod mig; og dets hellige lys
skinner på min ensomme bolig, –
og der er ej nat mere.

På mine bøjede knæ
genkender jeg din klare hensigt:
Mit syn har du svækket,
så jeg kan se dig, kun dig.

(„Milton's Prayer for Patience", i *The World's Great Religious Poetry*, red. Caroline Miles Hill, New York: The MacMillan Company, 1954, s. 19).

„Mit syn har du svækket, så jeg kan se/dig, kun dig." Det er en vidunderlig, trøstende tanke, for gamle og unge, som må se indad og opad, når den udvendige verden omkring os er så forvirrende, ustabil og barsk. Joseph Smiths mening om, hvad der skulle gøres, var bestemt svag, indtil han fandt lyset gennem skriften og søgelyset i bøn.

Naturligvis var det vigtigt for Guds hensigter, at den unge Joseph *ikke* kunne se for klart midt i forvirringen forårsaget af mennesker, for at skumringslyset ikke skulle afholde ham fra at søge og skue kilden til al lys og sandhed. Som fru Howells henvisning til Milton, den blinde digter, kan vi alle „på bøjede knæ" genkende Guds „klare hensigt", hvis vi har tillid til åndelige hjælpemidler, og lader vores alder og erfaring – ja, og endda vores svagheder – føre os endnu nærmere Gud. Der kan være så meget, som vor Fader i Himlen gerne vil give os – unge, gamle eller midaldrende – hvis blot vi ville søge hans nærhed regelmæssigt, gennem sådanne metoder som studium af skriften og oprigtig bøn. Selvfølgelig er det ingen let sag, at udvikle åndelighed og indstille sig på de højeste guddommelige påvirkninger. Det tager tid og indebærer ofte kamp.

Lad mig slutte med et tredje eksempel, som netop viser en sådan kamp, der blev udkæmpet i fællesskab af en ung og en ældre mand.

Elisa, en profet, seer og åbenbarer, havde rådgivet Israels konge om, hvordan og hvor han skulle forsvare sig imod de angribende aramæere. Arams konge ønskede naturligvis, at slippe for Elisas profetiske indgriben i hans krig. Optegnelsen lyder:

„Han sendte heste og vogne og en stor hærstyrke derhen; og de kom ved nattetide og omringede byen . . .

Byen var omringet af en hær og heste og vogne" (se 2 Kong. 6:14–15).

Chancerne var minimale. Det var en gammel mand og en dreng, imod noget der lignede hele verden. Elisas unge ledsager var bange og sagde: „Ak, herre, hvad skal vi dog gribe til?" Og Elisas svar? „Frygt ikke, thi de, der er med os, er flere end de, der er med dem!" Men der var ingen andre sammen med den gamle mand og hans unge ledsager. Hvorfra skulle deres hjælp overhovedet komme?

Så vendte Elisa sine øjne mod himlen og sagde: „Herre, luk hans øjne op, så han kan se!" Og vi læser: „Da lukkede Herren tjenerens øjne op, og han så, at bjerget var fuldt af ildheste og ildvogne rundt om Elisa." (2 Kong. 6:15–17).

I Jesu Kristi evangelium har vi hjælp fra det høje. „Vær dog ved godt mod," siger Herren, „thi jeg vil lede jer frem." (L&P 78:18). „Jeg vil give dig af min Ånd, som kan oplyse din forstand og opfylde din sjæl med glæde." (L&P 11:13).

Jeg vidner om Jesu Kristi guddommelighed. Gud lever virkelig og giver os af hans Ånd. Må vi da alle gøre krav på denne gave fra Gud, vor Fader, når vi står overfor livets problemer og møder livets opgaver, og finde åndelig glæde. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Kærlighedens kongelige lov

Ældste Marion D. Hanks
De Halvfjerds' Præsidium

„Det er trist at tænke på, at nogle i en glædesløs udgave af evangeliet måske mister de særlige velsignelser, som venter på den vej Frelseren fastlagde, og som fører til den højeste *glæde gennem kristen tjeneste og opofrelse."*

Ved en stavskonference for nogle dage siden hørte jeg en sød historie om en ældre mand, som havde sendt sin bil fra årgang 1974 til et værksted til reparation. Det ønskede arbejde var dyrere end han og den samvittighedsfulde mekaniker havde anslået, og værkstedets ejer overvejede om den ældre mand virkelig ønskede at bruge så meget på en så gammel bil.

Bilejeren sagde: „Tager I imod et kreditkort, som ikke er mit?"

„Hvem tilhører det?" spurgte ejeren af værkstedet.

„Det er min datters," sagde manden. „Hun ønsker, at min bil er i en god og sikker stand. Den er det eneste jeg har."

Som søn af en far, som jeg ikke kan huske, og som en far til kærlige børn, græder jeg over det. Der er trods alt ingen næste, som er nærmere end dem i vores egne familier.

Uden at kende flere detaljer, får man i denne hændelse ikke indtryk af en tilfældig check trukket på rigelige midler, men af en kærlig datter, som højst sandsynlig ofrer, for at bevare en højt elsket fars selvtillid og skrøbelige uafhængighed.

I samme weekend lyttede jeg til en stavspræsidents beretning for så mange, som villigt og uselvisk tilkendegiver dette princip i måden de lever på.

Jeg taler om det andet bud, som Herren Jesus Kristus sammenkædede uadskilleligt med „det største og første bud," som virkelig „er dette ligt . . . På disse to bud hviler hele loven og profeterne," sagde han. (Matt. 22:36–40).

Apostlen Jakob kaldte det andet bud den „kongelige lov". (Jak. brev 2:8). Paulus skrev til galaterne, at „hele loven er opfyldt i et eneste bud, nemlig dette: ‚Du skal elske din næste som dig selv.'" (Gal. 5:14).

Kristi tjenestegerning og hans lærdomme efterlader ingen tvivl om, med hvilken alvor vi må acceptere og anvende denne hellige instruktion. Da Jesus underviste i kærlighedens lov, blev han spurgt:

„Hvem er så min næste?" (Luk. 10:29). Som svar fortalte han historien om en mand, der rejste fra Jerusalem mod Jeriko, som faldt i hænderne på røvere, blev udplyndret og såret og efterladt halvdød ved vejsiden. En præst og en levit kom forbi og „så ham, men gik lige forbi". (Luk. 10:31–32).

Derefter kom en samaritaner forbi, en mand, hvis folk og byer de Tolv ikke måtte besøge (se Matt. 10:5–6). Han standsede op, gav den nødstedte mand førstehjælp og sørgede for ham bagefter. Jesus sagde: „Hvem af de tre synes du nu har vist sig at være den mands næste, der faldt iblandt røvere?

Han svarede: ‚Den, som øvede barmhjertighed imod ham.' Da sagde Jesus til ham: ‚Gå du hen og gør ligeså!" (Luk. 10:36–37).

Kan der være nogen tvivl om meningen med den historie?

Det vil være svært at finde nogen, som i princippet er imod dyden, at hjælpe andre. Alligevel er der måske nogle, der ikke forstår hvilken fundamental betydning Jesus gav det i vor tros grundlæggende principper. For ham var det, i hans liv og lærdomme, ikke en valgmulighed. Han erklærede tilmed, at uden den kunne man ikke kvalificere til den største af de evige velsignelser – evigt liv. (Matt. 25:31–46). Skrifterne lærer konsekvent dette – kristne tjenestegerninger er udtryk for kristen kærlighed. Mine observationer og min erfaring bekræfter denne sandhed for mig.

Religion kan ikke adskilles fra livet. Principper og ordinanser eller missionering eller lederskab er ikke et mål i sig selv. Religion viser sig ved hvad slags mennesker vi er, i vores forhold til vor himmelske Fader og hans Søn og alle befalingerne, i hvilken grad vores egen samvittighed, vejledt af Ånden, kan godkende os og i den måde vi behandler andre mennesker.

Det er et stadigt under for mig, hvor godt og med hvilken ynde og uselvisk godhed så mange efterlever denne hellige befaling. Og det er trist at tænke på, at nogle i en glædesløs udgave af evangeliet måske mister de særlige velsignelser, som venter på den vej Frelseren fastlagde, og som fører til den *højeste* glæde gennem kristen tjeneste og opofrelse. Jeg kommer til at tænke på en gammel rabbinsk aforisme: „Gud vil holde os ansvarlige for alt det vidunderlige på jorden, som vi nægtede at nyde."

Modgang findes overalt omkring os og blandt os. Det er en uundgåelig del af livet på jorden, og i den sidste ende får vi alle del i den. Men vores religion, som centrerer sig om Herren Jesu Kristi liv og mission, hjælper os til at forstå det. Gud og Kristus nærer en moden og fuldkommen kærlighed til os. Planen, ved hvilken de leder os, kræver jordiske redskaber for at formidle deres kærlighed. Vi har den store ære, at vi er opfordret til at være sådanne redskaber. Vi behøver dem, men de behøver også os. I kristen tjeneste finder vi årsagen til de fleste af de velsignelser, som Gud ønsker vi skal nyde.

Engang blev jeg af en forening bedt om at præsentere en anerkendelse til den person, som havde gjort mest for at hjælpe handicappede i området. Da modtageren, som selv var svært handicappet kvinde, kom til talerstolen for at modtage belønningen, gik hun mellem to stærke mænd, som hjalp hende, mens en tredje bag hende skubbede en iltbeholder på hjul, som hjalp hende med at trække vejret.

Hun gav udtryk for sin manglende værdighed, men tog imod belønningen på vegne af alle andre, som havde hjulpet handicappede. Hun fortalte, hvordan

hendes gode far havde forberedt hende til hendes første skoledag, og derefter forladt sit kontor for at komme hjem og møde hende, når hun kom tilbage. Han havde forberedt hende på, at hun måtte forvente nogle uhøflige bemærkninger fra nogle få, som ikke kunne acceptere hendes udseende – pukkelryggen og andre problemer. Disse medfødte skavanker, forsikrede han hende, var ingen skyld i – de var resultatet af endnu uløste problemer i denne ufuldkomne og til tider uretfærdige verden. „Men," sagde han, „hvis du altid vil være rimeligere og venligere overfor andre, end nogle få af dem måske til tider er overfor dig, vil du nyde hver eneste dejlig velsignelse, som livet tilbyder."

Hun sagde, at hendes eneste kvalifikation var: at hun havde prøvet at være rimeligere og venligere overfor andre, end nogle få af dem til tider havde været overfor hende.

Sødmen ved sand kristen tjeneste opleves tit i ubemærkethed – i stille lokaler, hjemme, på hospitaler og steder, hvor man er spærret inde, i militærbarakker og flygtningelejre og andre steder langt fra offentlighedens søgelys. Normalt sker det upåagtet, men det afspejler den standard, som Frelseren satte for dem, som vil „arv(e) det rige, som har være jer beredt fra verdens grundvold blev lagt." (Matt. 25:34). Det er dem, som tjener de sultne, tørstige, nøgne, hjemløse og dem, der er syge eller i fængsel, og som gør det efter Jesu eksempel og i hans ånd, som sagde: „Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig." (Matt. 25:40). Til dem, der tjener således, har han lovet evigt liv (se Matt. 25:46), mens han til dem, der ikke hjælper de trængende, har sagt: „Hvad I ikke har gjort imod en af de mindste dér, har I heller ikke gjort imod mig." (Matt. 25:45).

En inspirerende lærdom fra Mormons Bog handler om Kristi mission, om hans „store og sidste offer", „uendeligt og evigt" som tilvejebragte forsoningen og om retfærdighed, barmhjertighed og bøn. Efter en magtfuld tale om bøn og ånden i den erklærede profeten Amulek:

„Mine elskede brødre, jeg siger jer: Antag ikke, at det er alt; thi efter at I har gjort alle disse ting, og I bortviser den trængende og den nøgne og ikke besøger den syge og den bekymrede og ikke deler jeres midler – om I har nogen – med dem, som trænger dertil, siger jeg jer, at dersom I ikke gør nogen af disse ting, da er jeres bøn forgæves og gavner jer intet, og I er som hyklere, der fornægter troen." (Al. 34:28).

På et tidspunkt med voldsomme bekymringer i den udviklende kirke blev en åbenbaring modtaget, der udstedte missionærkaldelser, understregede den vitale vigtighed af ordinanser, kaldte lokale ledere i kirkerne og derefter udtalte disse ord: „Kom i alle ting de fattige, trængende, syge og lidende i hu; thi den, der ikke gør det, *er ikke min discipel.*" (L&P 52:40, fremhævelse tilføjet; se også Moses 7:33).

Gennem Ezekiel gav Herren os et bredere syn på hvor forskellige de behov er, som vi er forpligtede til at afhjælpe: „De svage . . . styrkede I ikke, de syge lægte I ikke, de sårede forbandt I ikke, de adsplittede bragte I ikke tilbage, de vildfarende opsøgte I ikke." (Ez. 34:4).

I Almas bog beskrives en gruppe mennesker, som var tvunget til at forlade deres hjem og land, for at rejse til et nyt land, hvor deres medkristne „tog imod alle de fattige . . . der kom over til dem; og de plejede dem og klædte dem og gav dem land til ejendom, og de betjente dem i forhold til deres trang." (Al. 35:9).

Denne ånd virker stadig blandt kirkens folk. I flere år har unge repræsentanter for kirken udført særlige missioner i Asiens flygtningelejre og forberedt disse udvalgte mennesker på at leve i dette land. En observatør, som har bemærket den særlige ånd, hvormed de så uselvisk arbejder, skrev: „I *behøver* ikke at tale om jeres religion. Jeres værdier er så tydelige, som et lyn fra en klar himmel."

De mennesker, som de har betjent, ser på dem med næsten samme ærbødighed, som de kunne have vist Frelseren selv. Og når de har oplevet denne rensende velsignelse – velsignelsen ved at tjene – er missionærerne vendt tilbage til deres almindelige arbejde eller deres hjem med disse højtidelige vidnesbyrd: „Det var det mest anstændige jeg nogensinde har gjort. Mit liv vil aldrig være det samme igen."

Over hele verden sker sådanne personlige engagementer i tjenestegerninger, efter Herrens eksempel og lærdomme, han, som lagde selve sit liv på alteret for andres velsignelse.

I denne by i dette øjeblik virker en ædel, uselvisk ung kvinde, som selv har lidt meget. Hun opholder sig næsten døgnet rundt ved sin alvorligt syge søsters seng i et hjem fyldt med uro. Hun har afbrudt sine egne studier, som hun sætter så højt og har kæmpet hårdt for at gennemføre, blot for at hjælpe.

En lovende ung mand er ikke vendt tilbage til et anset universitet i Amerikas østlige stater, fordi han i løbet af sin sommerferie derhjemme fandt ud af, at en ven, med hvem han en kort tid eksperimenterede med et vanedannende stof, som han selv derefter droppede og aldrig rørte igen, havde fortsat vanen og nu var afhængig. Den studerende blev hjemme for at hjælpe og sagde, at dette er det vigtigste han kan gøre.

Kærlighedens kongelige lov er af hellig betydning i Herrens plan for sit folk – et element ligeså vitalt som alt andet i evangeliet. Den er uadskillelig forbundet med evangeliet og ånden i det. Det er velkendt for os, at kirken, som vi har æren af at tilhøre, som institution er kendt for at vide, når der opstår med stor nød et sted på jorden, og handle derefter.

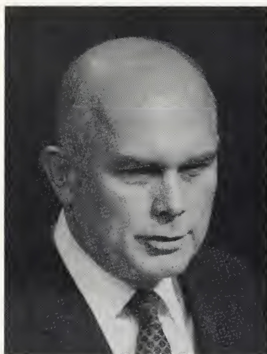
Mit formål denne formiddag har været, med disse få ord, at ære dette bud og dem, som personligt og så godt har modtaget hans opfordring til at dele „både i timelig og åndelig henseende, i forhold til trang." (Mosiah 18:29).

At vi må gøre dette, beder jeg ydmygt om, i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

„Hvad mener I om Kristus?"

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

„I en tid, hvor mange udfordrer Jesu Kristi guddommelighed eller tvivler på virkeligheden af hans forsoning og opstandelse, er budskabet fra et andet vidne, Mormons Bog, endnu mere tvingende nødvendigt end nogensinde."

Hvad mener I om Kristus?" (Matt. 22:42). Dette spørgsmål er ligeså gennemtrængende i dag, som da Jesus brugte det til at beskæmme farisæerne for næsten to tusinde år siden. Som et sværd, skarpt og mægtigt, afdækker det det skjulte, adskiller sandhed fra vildfarelse, og går lige til hjertet hos den religiøst troende.

Her er nogle svar, der gives i dag.

Nogle priser Jesus Kristus, som den største lærer, der nogensinde har levet, men benægter at han er Messias, Frelser eller Forløser. Nogle prominente teologer lærer, at vores verdsliggjorte verden behøver „en ny opfattelse af Gud", frataget alt det overnaturlige. De afviser ideen om, at en lidende Gud kan bidrage til at løse det moderne menneskes smerte og tragedie. (Se John A. Hardon, *Christianity in the Twentieth Century*, Garden City, N.Y.: Doubleday and Co., 1971, s. 356, 359).

En biskop i en kristen trosretning har erklæret, at „Jesus på enhver måde var et menneske, ligesom vi er." („One Clergyman's Views on the ‚Death of God'", *U.S. News & World Report*, 18. april 1966, s. 57).

Under påvirkning af sådanne lærdomme er manges religion som humanisterne, der tror og erklærer, at „ingen guddom vil frelse os; vi må frelse os selv." (*The Encyclopedia of American Religions: Religious Creeds*, 1. udg., red. J. Gordon Melton, Detroit: Gale Research Co., 1973, s. 641).

En anden kirke, som hævder at have rødder i „kristendommen", fremfører at Jesu korsfæstelse ikke var fuldførelsen af hans mission, men tegn på dens fiasko. De lærer, at han ikke rensede menneskene for den oprindelige synd, men at en anden messias må komme, for at fuldende vores frelse og etablere Himmerige på jorden. (Holy Spirit Association for the Unification of World Christianity, *Outline of the Principle, Level 4*, 1980, s. 79–83, 238–39, 247–48, 252, 298–99).

For mange år siden tilmeldte en ung sidste dages hellig sig ved et universitet i det midtvestlige USA og ansøgte om et legat, som kun kunne tildeles kristne. Både ansøgeren og universitetets ledere var usikre på om en mormon var berettiget. Efter at have konsulteret et panel af teologer konkluderede de, at denne mormon ikke var en kristen.

Da jeg for over 30 år siden første gang hørte om den begivenhed, blev jeg chokeret over, at nogen, især et medlem af vores kirke, kunne være i tvivl om, at vi er kristne. Jeg er nået til en større forståelse af denne forvirring. Jeg tror, at vi tankeløst sommetider giver andre grund til at undre sig. Hvordan sker det?

I mange år underviste jeg i jura. En almindelig undervisningsmetode i denne disciplin er at koncentrere undervisningen om de svære områder – de uklare og tvivlsomme områder, som ligger ude i hjørnerne af lærdom.

Nogle lærere i jura mener, at de enkle generelle regler, som besvarer de fleste retslige spørgsmål, er så oplagte, at eleverne kan lære dem ved selvstændigt studium. Som et resultat heraf, bruger disse lærere kun lidt tid på at undervise i det grundlæggende.

Jeg tror, at nogle af os sommetider gør det samme i undervisning i evangeliet. Vi forsømmer at undervise i og vidne om nogle enkle, grundlæggende sandheder af alt overskyggende vigtighed. Denne undladelse muliggør, at nogle medlemmer og ikke-medlemmer får de forkerte ideer om vores tro og overbevisning.

Hvad mener medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige om Kristus?

Jesus Kristus er Guds Enbårne Søn, Søn af den evige Fader. Han er vores Skaber. Han er vores Lærer. Han er vores Frelser. Hans forsoning betalte for Adams synd og overvandt døden, samt sikrede opstandelse og udødelighed for alle mennesker.

Han er alt dette, men han er mere. Jesus Kristus er Frelseren, hvis forsonende offer åbner døren for os til at blive renset fra vores personlige synder, så vi igen kan få adgang til Guds nærhed. Han er vores Forløser.

Messias' forsonende offer er profeternes centrale budskab i alle tidsaldre. Det blev før i tiden skildret ved dyreofre, foreskrevet ved moseloven, hvis hele betydning en profet forklarede „henviser til dette store og sidste offer (af) . . . Guds Søn, ja, det skal være uendeligt og evigt." (Al. 34:14). Forsoningen blev lovet og forudset af profeterne i det Gamle Testamente. Esajas erklærede:

„Han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld; . . . vi fik lægedom ved hans sår.

Vi for alle vild som får, vi vendte os hver sin vej, men Herren lod falde på ham den skyld, der lå på os alle.
Han blev . . . som et lam, der føres hen at slagtes . . .
Han reves fra de levendes land, . . . ramtes for mit folks overtrædelse . . .
Dog bar han manges synd, og for overtrædere bad han." (Es. 53:5–8, 12).

Ved begyndelsen af Frelserens mission udbrød Johannes Døber: „Se Guds lam, som bærer verdens synd!" (Joh. 1:29).

Mod slutningen af sin mission velsignede Jesus kalken, gav den til sine disciple og sagde: „Thi dette er mit blod, pagtsblodet, som udgydes for mange til syndernes forladelse." (Matt. 26:28). Når vi sidste dages hellige modtager Herrens nadver, drikker vi til minde om hans blod, som blev udgydt for os. (Se L&P 20:79).

De, som skrev det Nye Testamente, belærer om, at vor Frelsers lidelse og hans blod sonede for vores synder.

Apostlen Paulus fortalte korinterne, at evangeliets første princip, som han prædikede for dem, var, „at Kristus døde for vo-

Ældsterne Richard G. Scott, Joseph B. Wirthlin og M. Russell Ballard fra De Tolvs Kvorum.

res synder, efter skrifterne". (1 Kor. 15:3). Og til kolossenserne skrev han: „I ham har vi forløsningen, syndernes forladelse." (Kol. 1:14; se også Hebr. 2:17; 10:10).

Peter beskrev, hvordan Kristus „bar vores synder på sit legeme op på korsets træ, for at vi, afdøde fra vores synder, skal leve for retfærdighed, han, ‚ved hvis sår I fik lægedom' ". (1 Pet. 2:24).

Johannes skrev, at „Jesu . . . blod renser os fra al synd". (1 Joh. 1:7; se også 2:2; 3:5; 4:10).

Vi agter og ærer Bibelen. Derfor synger vi og vore medtroende på Kristus disse ord fra den inspirerende salme „How Great Thou Art":

Og når jeg tænker på,
at Gud sin Søn ej spared,
sendte ham for at dø,
jeg knap det fatte kan,
at på korset han med glæde bar min byrde,
han blødte og døde for at fjerne min synd.
(*Hymns*, 1985, nr. 86; oversat fra engelsk, den danske udgave „O, store Gud" har en anden tekst. o. a.).

Selvom Bibelens forklaring om forsoning for personlige synder ikke burde kunne misforstås, er denne lære blevet misforstået af mange, som kun har Bibelen til at forklare den.

Nutidige profeter erklærer, at Mormons Bog indeholder det evige evangliums fylde mere tydeligt end noget andet helligt skrift. (Se L&P 20:8–9; 27:5). I en tid, hvor mange udfordrer Jesu Kristi guddommelighed eller tvivler på virkeligheden af hans forsoning og opstandelse, er budskabet fra det andet vidne, Mormons Bog, endnu mere tvingende nødvendigt end nogensinde.

Præsident Ezra Taft Benson har igen og igen mindet os om, at Mormons Bog „er skrevet for vor tid" og at den „er slutstenen, når vi vidner om Jesus Kristus." („Mormons Bog, vor religions slutsten", *Stjernen*, januar 1987, s. 3–4). Jeg tror, at grunden til at vor himmelske Fader har fået sin profet til at lede os til et mere intensivt studium af Mormons Bog er, at denne generation behøver dens budskab mere end nogen tidligere generation. Som præsident Benson har sagt, „giver (Mormons Bog) os . . . den mest udtømmende forklaring af læren om forsoningen", og „dens vidnesbyrd om Mesteren fremstår klart, ufortyndet og kraftfuldt." („Mormons Bog, vor religions slutsten", *Stjernen*, januar 1987, s. 4).

Som kontrast hertil lærer det, der kaldes „liberal teologi", at Jesus Kristus er betydningsfuld, ikke fordi han sonede for vores synder, men kun fordi han lærte os vejen, der fører til Gud: at fuldkommengøre os selv. Ifølge denne teologi kan mennesker forenes med Gud udelukkende ved deres egen retfærdighed. (Se O. Kendall White jun., *Mormon Neo-Orthodoxy: A Crisis Theology*, Salt Lake City: Signature Books, 1987, s. 43–44).

En anden gruppe – verdslig snarere end religiøs – tror, at Jesus ikke var Gud, at mennesket er Gud, og at man kan forme sin egen skæbne ved sine tankers kraft. (Se „Age-old Fear og New Age Concerns", *Insight*, 11. juli 1988, s. 55).

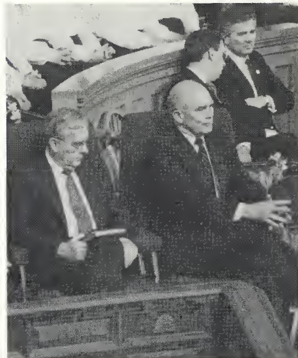
Er sidste dages hellige modtagelige for sådanne falske lærdomme? Apostlen Paulus skrev, at vi bør „arbejde på (vores) frelse med frygt og bæven." (Fil. 2:12). Betyder dette kendte skriftsted, at den totale sum af vores egen retfærdighed vil give os frelse og ophøjelse? Tror nogen af os, at vores himmelske herkomst og vores guddommelige bestemmelse giver os mulighed for at passere gennem det jordiske liv og opnå evigt liv udelukkende efter egen fortjeneste?

På baggrund af det jeg har hørt, tror jeg, at nogle af os, engang imellem, siger ting, som kan give dette indtryk. Måske glemmer vi, at overholdelse af befalingerne, som er nødvendigt, ikke er tilstrækkeligt. Som Nephi sagde, må vi arbejde flittigt for at få alle „til at tro på Kristus og blive forsonet med Gud; thi vi ved, at trods alt, hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, at vi er frelst". (2 Ne. 25:23).

I sit berømte digt „Invictus" slyngede William Ernest Henley menneskets udfordring mod skæbnen. Med hovedet „blodigt, men ubøjet", er det beslutsomme menneske uovervindeligt. Det sidste vers lyder:

Det betyder intet hvor snæver porten er,
hvor lang straffelisten er.
Jeg er min skæbnes herre.
Jeg er min sjæls kaptajn.
(*Out of the Best Books*, 5 bd., red. Bruce B. Clark og Robert K. Thomas, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1968, 4:93).

Ældste Orson F. Whitney skrev et halvt århundrede senere og svarede med disse linier:

Er du virkelig? Hvad så med ham,
som købte dig med sit blod?
Som kastede sig i det altopslugende hav,
og greb dig fra vandet?

Som bar for hele vor faldne race
hvad ingen uden han kunne bære.
Den Gud, som døde, at mennesket
kunne leve,
og få del i uendelig herlighed.

Til hvad nytte er din opblæste styrke,
ved siden af hans enorme magt?
Bed til, at hans lys må gennemtrænge
mørket,
at du kan se rigtigt.

Mennesket er som bobler på bølgen,
som blade på træet.
Du, din sjæls kaptajn, i sandhed!
Hvem gav dig denne plads?

Fri vilje er din – frihed til at handle,
at bruge til det rette eller forkerte;
men du må stå til ansvar overfor ham,
som alle sjæle tilhører.

Bøj mod støvet det „ubøjede" hoved,
blot en lille ting i livets helhed!
Og se i ham, og ham alene,
din sjæls Kaptajn.
(*Improvement Era*, maj 1926, s. 611).

Mennesket har utvivlsomt imponerende kræfter, og kan udføre store ting ved utrætteligt arbejde og ukuelig vilje. Men trods al vores lydighed og gode gerninger, kan vi ikke blive frelst fra konsekvenserne af vores synder uden den nåde, der tilbydes af Jesu Kristi forsoning.

Mormons Bog afgør det for os. Den lærer, at „frelse ikke kommer ved loven alene" (Mosiah 13:28); dvs. frelse kommer ikke alene ved at overholde budene. „Ved loven bliver intet kød retfærdiggjort." (2 Ne. 2:5). Selv de, der tjener Gud af hele deres sjæl, er unyttige tjenere. (Se Mosiah 2:21). Mennesker kan ikke selv gøre sig fortjent til sin egen frelse.

Mormons Bog lærer: „Efter at mennesket var faldet, kunne det ikke tilregne sig selv nogen fortjeneste." (Al. 22:14). „Derfor kan intet mindre end en uendelig forsoning være tilstrækkelig for verdens synder." (Al. 34:12; se også 2 Ne. 9:7, Al. 34:8–16). „Derfor kommer forløsningen i og ved den hellige Messias, . . . han hengiver sig selv som et sonoffer for synd for at fyldestgøre loven." (2 Ne. 2:6–7). Og derfor „prædiker (vi) om Kristus . . . at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder." (2 Ne. 25:26).

I Mormons Bog forklarer Frelseren evangeliet, herunder forsoningen og dens forhold til omvendelse, dåb, retfærdige gerninger og den endelige dom:

„Min Fader sendte mig, for at jeg kunne blive løftet op på korset, . . . for at de kan blive dømt efter deres gerninger. Og . . . den, der omvender sig og bliver døbt i mit navn, skal blive fyldt; og dersom han holder ud indtil enden, se, da skal jeg frikende ham for min Fader på den dag, da jeg skal stå og dømme verden." (3 Ne. 27:14–16).

I det samme kapitel formulerer Frelseren igen disse principper, på en måde som understreger vores evigtvarende afhængighed af forsoningen, udarbejdet ved udgydelsen af hans blod:

„Intet urent kan indkomme i (Faderens) rige; derfor indgår ingen til hans hvile, uden de, der har vasket deres klæder i mit blod som følge af deres tro og omvendelse fra alle deres synder samt deres trofasthed indtil enden." (3 Ne. 27:19).

Joseph Smith udtrykte også denne sammenhæng i vores tredje trosartikel: „Vi tror, at hele menneskeheden, gennem Kristi forsoning, kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger."

Hvorfor er Kristus den eneste vej? Hvordan var det muligt for ham, at påtage sig hele menneskehedens synder? Hvorfor var det nødvendigt, at han udgød sit blod? Og hvordan kan vores besudlede og syndefulde jeg blive renset ved hans blod?

Dette er mysterier jeg ikke forstår. For mig, som for præsident John Taylor, er miraklet ved Jesu Kristi forsoning „ufatteligt og uforklarligt." (*The Mediation and Atonement of Our Lord and Savior Jesus Christ*, Salt Lake City: Deseret News Company, 1882, s. 148–49). Men Helligånden har vidnet for mig om dens sandhed, og jeg fryder mig, at jeg kan tilbringe mit liv med at forkynde det.

Jeg vidner med de gamle og nutidige profeter, at der findes intet andet navn eller noget andet middel under himmelen, hvorved mennesket kan blive frelst, end Jesus Kristus. (Se Ap.G. 4:10, 12; 2 Ne. 25:20; Al. 38:9; L&P 18:23).

Jeg vidner med profeten Lehi om, at „intet kød kan bo i Guds nærværelse uden ved den hellige Messias' fortjenester, barmhjertighed og nåde." (2 Ne. 2:8).

Jeg vidner med profeten Alma om, at intet menneske kan blive frelst, med mindre enhver besmittelse er fjernet ved Jesu Kristi blod. (Se Al. 5:21). Som han forklarer: „Omvendelse kunne ikke komme til menneskene, uden at der var fastsat en straf" (Al. 42:16), og „derfor soner Gud selv for verdens synder for at iværksætte nådens plan og tilfredsstille retfærdighedens krav." (Al. 42:15).

Jeg vidner med profeterne i Mormons Bog om, at Messias, Israels Hellige, „efter kødet" (Al. 7:13) påtog sig lidelser, skrøbeligheder, sygdomme og smerter for enhver levende skabning i Adams familie. (Se 2 Ne. 9:21; Al. 7:12–13; Mosiah 14:4; L&P 18:11).

Jeg vidner om, at da Frelseren led og døde for alle mennesker, blev alle mennesker undergivet ham (se 2 Ne. 9:5) og hans befaling om, at alle må omvende sig og blive døbt i hans navn og have tro på ham, „ellers kan de ikke blive frelst i hans rige." (2 Ne. 9:23; se også Al. 11:40; Joh. 3:5; 8:24).

Gennem profeten Joseph Smith har Frelseren i vores uddeling sagt:

„Jeg er . . . Kristus, Herren; . . . verdens Forløser.

Jeg har gjort og fuldbyrdet hans vilje angående mig, og jeg er hans, nemlig Faderens; og det har jeg gjort for at underlægge mig alle ting.

Jeg har al magt, ja, endog til . . . at dømme hvert menneske efter dets værk og de gerninger, det har gjort.

Og visseligt må hvert menneske omvende sig eller også lide; thi jeg, Gud, er uendelig . . .

Derfor befaler jeg dig at omvende dig . . .

Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.

Men dersom de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg." (L&P 19:1–4, 13, 16–17).

Hvad mener vi om Kristus? Vi medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige vidner sammen med profetkongen Benjamin i Mormons Bog om, at „der ikke skal gives noget andet navn, ej heller nogen anden vej eller middel, hvorved frelse kan komme til menneskenes børn, uden i og ved Kristi, Herren, den Almægtiges, navn.

Thi se, . . . frelse var og er og skal komme i og ved Kristi, Herren, den Almægtiges, forsonende blod." (Mosiah 3:17–18).

Og når vi omvender os fra vores synder og forsøger at holde hans befalinger og vores pagter, råber vi, som kong Benjamins folk råbte: „O, vær barmhjertig og anvend Kristi forsonende blod, så at vi kan få tilgivelse for vore synder." (Mosiah 4:2).

I alt dette husker vi og stoler på Herrens sikre ord: „Hold mine bud i alt. Og dersom du holder dem og holder ud indtil enden, skal du have evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver." (L&P 14:6–7). I Jesu Kristi navn. Amen. □

Kendetegnene på et lykkeligt hjem

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

De karakteristiske træk ved et lykkeligt hjem er „mønsterværdige bønner, et bibliotek med lærdomme, en arv af kærlighed, en skatkiste med vidnesbyrd".

Lykke er formålet og hensigten med vort liv og vil blive det endelige resultat, dersom vi vandrer ad den vej, der fører dertil, og denne vej eller sti er dyd, oprigtighed, trofasthed, hellighed og efterlevelse af alle Guds bud og befalinger" (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 306).

Her beskriver profeten Joseph Smith et universelt mål. Det var relevant dengang. Det er relevant i dag. Når vi nu har dette udførlige vejkort, som vi kan følge, hvorfor er der så, så mange ulykkelige mennesker? Smilene forsvinder ofte i en rynken og glæden fordamper i fortvivlelse. Vi lever temmelig langt fra vore guddommelige muligheders stade. Nogle forvirres af materialisme, fanges ind af synd og forsvinder i den forbipasserende menneskevrimmel. Andre råber, ligesom den omvendte Filip i gamle dage: „Hvordan skulle jeg kunne (finde vej), når ingen vejleder mig?" (Apostlenes Gerninger 8:31).

Lykke består ikke af et liv i luksus, verdens opfattelse af at „have det godt". Den skal heller ikke søges fjerne steder med underlige navne. Lykke skal findes i hjemmet.

Vi husker allesammen vores barndomshjem. Det interessante er, at vi ikke husker om huset var stort eller lille, om nabolaget var fornemt eller nedslidt. Vi mindes derimod med fryd, de oplevelser vi havde sammen i familien. Hjemmet er livets laboratorium, og det, vi lærer her, vil stort set blive afgørende for, hvad vi gør, når vi forlader stedet.

Den engelsk premierminister, Margaret Thatcher, har sagt det meget filosofisk: „Familien er samfundets mursten. Det er en børnehave, en skole, et hospital, et fritidscenter, et tilflugtssted og et hvilested. Det rummer hele samfundet. Det danner vores tro, det forbereder os til resten af vort liv" (*London Times*, 26. maj 1988).

„Hjemmet er der hvor hjertet er." Det *kræver* „en masse liv at gøre et hus til et hjem" (Edgar A. Guest: „Home", *The Family Book of Best -Loved Poems*, edited by David L. George, Garden City, N. Y.: Doubleday, 1952, s. 151–52). „Hjem, hjem mit kære hjem, nej, ingen, ingen plet er så skøn som du, mit hjem" (Sange nr 214). Vi henfalder til dagdrømme over sådanne dejlige minder. Vi tænker på forældre der er døde, de voksne børn, den svundne barndom. Vi erkender langsomt, men sikkert sandheden: Det er os der har ansvaret for det hjem, som vi opbygger. Vi må bygge klogt, for rejsen gennem evigheden er ingen kort rejse. Der vil være vindstille og blæst, solskin og skygger, glæder og sorger. Men hvis vi virkelig forsøger, så kan vort hjem blive et lille stykke af Himlen her på jorden. De tanker vi tænker, de gerninger vi gør, det liv vi lever, påvirker ikke blot vor jordiske rejses succes, men de markerer vejen til vore evige mål.

Lykkelige hjem har mange forskellige kendetegn. Nogle har store familier med far, mor, brødre og søstre, der lever sammen i kærlighedens ånd. Andre har en far eller mor med et eller to børn, mens andre igen kun bebos af en enlig. Men der er visse kendetegn, som findes i ethvert lykkeligt hjem, uanset antallet af familiemedlemmer. Jeg kalder dem „kendetegn på et lykkeligt hjem." Det er:

1. Mønsterværdige bønner.
2. Et bibliotek med lærdomme.
3. En arv af kærlighed.
4. En skatkiste med vidnesbyrd.

„Bøn er et hjertes indre sang, tænkt eller sagt i ord" (Sange nr 152). Ligeså altomfattende som bønner anvendes, ligeså gode resultater giver de, og derfor vil bøn være det første tegn på et lykkeligt hjem. Når forældrene lytter, mens et barn beder, vil de komme Gud nærmere. Disse små, som for nylig har været sammen med deres himmelske Fader, har ingen hæmninger med hensyn til at give udtryk for deres følelser, ønsker og taknemmelighed.

Familiebønner er den bedste forebyggelse imod synd, og derfor også det, som bedst kan skabe glæde og lykke. Det gamle ordsprog som siger, at „den familie der beder sammen, forbliver sammen", er stadig sandt.

„Det er ikke muligt for et ægtepar at opnå lykke ved at stirre ufravendt på forskellige stjerner . . . de må danne sig et enkelt ideal, arbejde på at nå (det) . . . og holde op med at fantasere om umulige fremtidsplaner. Fremdrag det bedste af (jeres) drømme og indpas det i livet, således som det udvikler sig i hverdagen" (Temple Bailey: „The Bride Who Makes Her Dreams Come True" i *Ladies Home Journal*, 1912).

Den 7. oktober har min kone, Frances, og jeg været gift i 40 år. Vi blev viet i det hellige tempel der ligger lige her øst for os. Benjamin Bowring, der viede os, gav os dette råd: „Lad mig give jer nygifte en regel, som kan sikre jer imod, at nogen uenighed imellem jer vil vare mere end en enkelt dag. Knæl ned side om side ved jeres seng hver aften. Den ene aften beder du, bror Monson, bønnen højt på dine bøjede knæ. Den næste aften beder du, søster Monson, bønnen højt, på dine bøjede knæ. Så kan jeg forsikre jer for, at enhver misforståelse, som har udviklet sig i dagens løb, vil forsvinde under bønnen. I kan simpelthen ikke bede sammen, uden at I har de bedste følelser for hinanden."

Da jeg blev kaldet til de Tolvs Råd for nøjagtigt 25 år siden i denne uge, spurgte præsident McKay til min familie. Jeg fortalte ham om vor vejledende regel om at bede og bar mit vidnesbyrd om dets gyldighed. Han lænede sig tilbage i sin store

læderstol og svarede med et smil: „Den regel, som virker for jer, har været til velsignelse for mit familieliv i alle vort ægteskabs år."

Bøn giver adgang til åndelig magt.

Et andet kendetegn på et lykkeligt hjem ses, når hjemmet danner et bibliotek med lærdomme. En vigtig del af dette er gode bøger.

Bøger er nøglen til visdoms skatte.
Bøger er porten til glædens land.
Bøger er vejen. som fører opad.
Bøger er venner. Kom lad os læse.
(Emilie Poulsson).

Læsning hører til én af de sande glæder i livet. I vore dages massekultur, hvor så meget af det, vi får i hænde, er forkortet, tilpasset, forvansket, talentløst og nedkogt, er det en lise for sjælen og inspirerende at sætte sig ned for sig selv med en bog, man finder sig på linie med.

En kendt forfatter, James A. Michener, siger: „En nation bliver til det som dens unge mennesker læser i deres ungdom. På dette tidspunkt dannes idealerne og målene fastsættes."

Herren har givet dette råd: „Søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro" (L&P 88:118).

Standardværkerne er det bibliotek af lærdomme, som jeg taler om. Vi må passe på ikke at undervurdere vore børns evner til at læse og forstå Guds ord.

For et par måneder siden tog vi vore børnebørn med ud på en tur, hvor vi så kirkens trykkeri. Vi så allesammen hvordan missionærudgaven af Mormons Bog blev til, lige fra den første linie blev sat, til bogen blev trykt, indbundet og til den sidste afpudsning, parat til at blive læst. Jeg sagde til mit barnebarn: „Bogtrykkeren siger, at du godt må tage en Mormons Bog, og beholde den som din egen. Du kan selv vælge dig én, og det bliver så din bog."

Han tog én af de færdige bøger, knugede den ind til sig og sagde oprigtigt: „Jeg elsker Mormons Bog. Det her er *min* bog."

Jeg husker ikke ret meget mere fra den dag, men ingen af os, som var til stede, vil nogensinde glemme de ord, som kom ærligt fra et barns hjerte.

Vi forældre må ikke glemme, at vor tilværelse måske bliver den bog fra familiebiblioteket som børnene vil værdsætte mest. Er vort eksempel værd at følge? Lever vi således, at en af vore sønner eller døtre kan sige: „Jeg vil gøre som min far," eller „jeg vil gøre som min mor"? Ulig bøgerne i vores reol, hvor omskaget dækker for indholdet, kan vort liv ikke lukkes inde. Forældre, vi er faktisk som en åben bog.

Et tredie kendetegn på et lykkeligt hjem er en arv af kærlighed.

Som dreng nød jeg at besøge min bedstemor på Bueno Avenue her i Salt Lake City. Min bedstemor var altid glad for at se os, og trak os ind til sig. Vi sad på hendes skød, mens hun læste for os.

Hendes yngste søn og hans kone bor nu i mine bedsteforældres hus. Jeg besøgte dem for nylig. Brandhanen ved kantstenen forekommer mig så lille i sammenligning med hvor stor den var, da jeg klatrede op på den for disse mange år siden. På verandaen hersker stadig den samme venlige, rolige og fredfyldte atmosfære. På væggen i køkkenet hænger stadig det broderi, min tante har broderet, hvor der står: „Vælg din kærlighed, elsk dit valg." Hende, der gav dette budskab, har nu et meget skrøbeligt helbred. Hendes mand, Ray, passer hende døgnet rundt og hans kærlighed er indbegrebet af trofast og vedvarende kærlighed. Hun giver så igen på sin egen facon. De efterlever det budskab, som hun i sin tid indrammede.

Børn er tilsyneladende modtagelige for den mindste smule, de kan lære af, mens de stille og roligt antager deres forældres eksempler. Min egen far, som var trykker, arbejdede længe og hårdt, næsten hver eneste dag i sit liv. Jeg er sikker på, at han ville have nydt at være hjemme på sabbaten. Men i stedet for besøgte han ældre familiemedlemmer og bragte dem glæde i tilværelsen.

En af dem var hans onkel, der var så invalideret af gigt, at han ikke kunne gå eller klare sig selv. En søndag eftermiddag kunne min far sige til mig: „Kom med, Tommy. Lad os tage onkel Elias med ud på en lille køretur." Vi steg ind i den gamle oldsmobile, årgang 1928, og kørte afsted til 8. west, der hvor onkel Elias boede. Jeg ventede i bilen, mens min far gik ind. Det varede ikke længe før de viste sig, min far bar sin invalide onkel i sine arme, som var han en porcelænsdukke. Jeg åbnede døren og så hvor blidt og kærligt min far satte onkel Elias på forsædet, så han havde den bedste udsigt. Jeg satte mig på bagsædet.

Køreturen var ikke så lang og samtalen begrænset, men ih – det var en arv af kærlighed! Min far læste aldrig om den barmhjertige samaritaner for mig. Han tog hellere onkel Elias og mig med ud i sin gamle oldsmobile, årgang 1928, ad vejen til Jeriko.

Hvis vi har en arv af kærlighed i vort hjem, så behøver vi ikke den revselse som Jakob giver i Mormons Bog: „I har sønderknust jeres kære hustruers hjerter og mistet jeres børns tillid ved det dårlige eksempel, som I har vist, og deres hjertesuk vil stige op til Gud mod jer" (Jakobs bog 2:35).

Vi må ikke lade os slå ud af de mange avisartikler og tv-beretninger om uoverensstemmelser og somme tider grusomheder mellem ægtefæller og tro, at der ikke længere er noget der hedder dyd og at kærlighedens glød er slukket. To af mine kæreste venner ligger nu syge og hjælpeløse. De er ikke alene. Deres trofaste ægtefæller passer dem kærligt og ømt. Min ven, Pres, som sjældent forlader sin kones side, sagde om hende: „Christine er svagere, men stadig smuk. Jeg elsker hende så højt." Er det ikke en ædel hyldest til trofasthed, kærlighed og ægteskab?

En anden ægtefælle, som hedder Gertrud, gør livet behageligere for sin mand, Mark, i hans værelse. Alting i værelset er netop som han ønsker at det skal være. Hun læser for ham. Hun taler med ham om familien. Engang under en lang nattevagt sagde hun til mig: „Jeg elsker ham mere end nogensinde."

Vi behøver ikke at se længere end til præsident og søster Benson, for at finde et smukt eksempel på „et kærligt hjem". Min kone og jeg havde det privilegium at være sammen med Bensons på deres 62-års bryllupsdag for kun tre uger siden. Børn, børnebørn og oldebørn nød det, da præsidenten og hans hustru tog hinanden i hånden og førte an, mens de sang: „Hold hjemmets arne brændende", „Kærlighedens gamle sang" og „Jeg elsker dig så inderligt". Hele kirken ville gøre vel i at følge familien Bensons eksempel og studere skrifterne, gå i templet og nyde livet sammen.

Dette er skildringer af en arv af kærlighed, der kendetegner et lykkeligt hjem.

Et fjerde kendetegn på et lykkeligt hjem er en skatkiste med vidnesbyrd. „Den første og bedste mulighed, for at undervise i kirkens lære, findes i hjemmet," bemærkede præsident David O. McKay. „Et ægte mormonhjem er et hjem, hvor Kristus,

Præsident Ezra Taft Benson og præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

hvis han havde mulighed for at komme ind, ville få lyst til at blive og hvile." (*Gospel Ideals*, Salt Lake City, Improvement Era, 1953, s. 169).

Hvad gør vi, for at sikre os at vort hjem kan leve op til denne beskrivelse? Det er ikke nok, at forældrene alene har stærke vidnesbyrd. Børn kan kun følge med, så længe de kan holde i frakkeskøderne på forældrenes overbevisning.

Præsident Heber J. Grant erklærede: „Det er vores pligt at undervise vore børn, så længe de er små. Jeg ved måske at evangeliet er sandt og det gør min kone måske også, men jeg vil gerne sige jer, at vore børn ikke kan vide at evangeliet er sandt, med mindre de studerer det og selv får et vidnesbyrd."

Kærlighed til Frelseren, ærbødighed for hans navn og ægte respekt for hinanden skaber en solid grobund, hvor et vidnesbyrd kan vokse.

At undervise i evangeliet, bære vidnesbyrd for hinanden og lede en familie, er sjældent, om nogenside, nogen let opgave. På rejsen gennem livet er det almindeligt at møde huller i vejen og dønninger på havet – ikke mindst i vore urolige tider.

For nogle år siden besøgte jeg medlemmer og missionærer i Australien, og da så jeg et fantastisk eksempel på, hvordan en skatkiste af vidnesbyrd kan velsigne og helliggøre et hjem. Missionspræsidenten, Horace D. Ensign, og jeg rejste den lange vej fra Sydney til Darwin, hvor jeg skulle tage det første spadestik til en kirke i denne by. På vejen havde vi beregnet at gøre ophold i et mineområde, som hedder Mt. Isa. Da vi kom til den lille lufthavn i Mt. Isa, kom en kvinde og hendes to børn hen til os. Hun sagde: „Jeg hedder Judith Louden og er medlem af kirken. Det er mine to børn. Vi tænkte nok at I var med dette fly, så vi er kommet for at være sammen med jer den korte tid, mens I opholder jer her." Hun forklarede, at hendes mand ikke var medlem af kirken og at hun og hendes børn faktisk var de eneste medlemmer i hele området. Vi udvekslede lærdomme og bar vidnesbyrd for hinanden.

Tiden gik. Da vi forberedte os på at tage afsted igen, så søster Louden så ensom og forladt ud. Hun tryglede: „I må ikke tage afsted endnu. Jeg savner kirken så meget." Pludselig sagde de i højttaleren, at vort fly var en halv time forsinket. Søster Louden hviskede: „Min bøn er lige blevet besvaret." Så spurgte hun, hvordan hun kunne øve indflydelse på sin mand, så han kunne vise interesse for evangeliet. Vi gav hende nogle råd – blandt andet at hun skulle involvere ham i deres hjemmeprimary lektier hver uge, og være et levende vidnesbyrd om evangeliet for ham. Jeg sagde, at vi ville forære hende et abonnement på *The Children's Friend*, og en anden hjælp til at undervise sin familie i evangeliet. Vi bad hende om aldrig at give op overfor sin mand.

Vi forlod Mt. Isa – en by som jeg aldrig nogensinde kom tilbage til. Men jeg vil altid have denne søde mor og hendes prægtige børn i kær erindring, som hun stod der med tårer i øjnene, mens hun taknemmeligt og kærligt vinkede farvel.

Nogle år senere talte jeg ved præstedømmets lederskabsmøde i Brisbane, Australien, og da understregede jeg vigtigheden af at undervise i evangeliet derhjemme, efterleve evangeliet og være et eksempel for sandheden. Jeg fortalte de forsamlede om søster Louden, og hvilket indtryk hendes tro og beslutsomhed havde gjort på mig. Til slut sagde jeg: „Jeg tror aldrig jeg får at vide om søster Loudens mand nogensinde har tilsluttet sig kirken, men han kunne ikke have fået noget bedre eksempel til efterfølgelse."

Derpå rakte en af lederne hånden op, rejste sig og erklærede: „Bror Monson, jeg er Richard Louden. Kvinden du taler om er min kone. Børnene (hans stemme skælvede) er vores børn. Vi er nu en evig familie, og det skyldes især min kære hustrus udholdenhed og tålmodighed. Vi kan takke hende for det hele." Der blev musestille. Tavsheden blev brudt af en snøften rundt omkring og der var ikke et øje tørt.

Kære søskende, lad os beslutte os til, at ligegyldigt hvordan vore forhold er, at vi vil gøre vort hjem til et lykkeligt hjem. Lad os åbne vort hjertes vinduer helt op, så enhver i vores familie kan føle sig velkommen og „hjemme". Lad os også åbne døren indtil vore sjæle, så vor kære Kristus kan komme ind. Husk hans løfte: „Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døre, da vil jeg gå ind med ham" (Johannes Åbenbaring 3:20).

Hvor vil han dog føle sig velkommen, hvor vil vor tilværelse blive fyldt med glæde, hvis vi kan hilse ham med „kendetegnene på et lykkeligt hjem" – ja:

Mønsterværdige bønner.
Et bibliotek med lærdomme.
En arv af kærlighed.
En skatkiste med vidnesbyrd.

Det er min bøn, at vor kærlige himmelske Fader vil velsigne os alle i vor bøn om at få et sådant lykkeligt hjem, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet søndag eftermiddag
den 2. oktober 1988

„Væn drengen til den vej han skal følge"

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

„Hvis du løber fra dit ansvar for at undervise og oplære dine børn, og forventer at fremmede institutioner skal tage dit ansvar op og skabe en umiddelbar forandring, så forventer du noget som aldrig er sket og heller aldrig vil ske."

Ældste Scott, jeg vil tilslutte mig alle de andre, der har budt dig velkommen med at du har påtaget dig denne store stilling. Du er nu tilsluttet et enestående kvorum. Det er sammensat af meget almindelige mænd, som har fået en højst ualmindelig kaldelse. Der findes en ånd, en samhørighed og en trofasthed i denne forsamling, som du aldrig nogensinde vil opleve andre steder. Vi glæder os over at have dig i vort kvorum, du med dine store talenter og evner. Velkommen! Velkommen! Velkommen!

Jeg har taget emnet til min konferencetale fra en linie i Ordsprogenes bog: „Væn drengen til den vej, han skal følge, da viger han ikke derfra, selv gammel" (Ordsprogenes Bog 22:6).

Herren har givet meget bestemte retningslinier til forældre i vore dage. I Lære og Pagter står der:

„Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved . . .

De skal også lære dem at bede og at vandre retskaffent for Herren.

Og Zions indbyggere skal også holde sabbatsdagen hellig . . .

Jeg, Herren, er ikke helt tilfreds med Zions indbyggere, thi der findes lediggængere blandt dem, og deres børn vokser op i ugudelighed. De søger heller ikke alvorligt efter evighedens skatte; men deres øjne er fyldt med griskhed.

Det burde ikke være således og må afskaffes mellem dem" (L&P 68:28–29, 31–32).

Det taler sit tydelige sprog og der er ikke noget at tage fejl af. Ansvaret, for at opdrage børnene, påhviler først og fremmest forældrene.

For mange år siden havde jeg den store glæde at være andenrådgiver i søndagsskolepræsidentskabet, hvor jeg havde et særligt ansvar for det vi dengang kaldte juniorsøndagsskolen. Jeg så hver eneste søndag en bestemt far bringe sin søn hen til kirken. Drengen hylede og skreg og tiggede om ikke at blive overladt til læreren. Jeg så faderen tage ham med hen til klasselokalet, skubbe ham ind gennem døren og derpå holde på dørhåndtaget, så hans søn ikke kunne komme ud, før læreren havde styr på ham og havde fået ham til at sætte sig ned i klassen. Det var næsten, som om faderen sagde: „Jeg har ikke tålmodighed eller tid til at oplære denne dreng. Jeg overlader ham nu til dig, læreren, så du kan lære ham at være ærbødig i sin søndagsskoleklasse."

Jeg genoplevede næsten dette forleden dag, mens ældste Featherstone og jeg tilbragte et par timer sammen med præsidenten for Brigham Young universitetet. Vi havde bedt om en aftale, for at tale med ham om hvad præstedømmelederne kan gøre for at styrke de standarder som det kræves at studenterne overholder, når de er optaget på Brigham Young universitetet. Da vi sad sammen med lederen for denne store institution, mindedes jeg denne oplevelse i juniorsøndagsskolen for så mange år siden. Jeg fik på fornemmelsen at mange forældre bringer deres børn til BYUs dørtrin, skubber dem ind af døren, holder på dørhåndtaget og forventer at skolen skal påtage sig ansvaret for at fuldende deres børns opdragelse.

Jeg har haft den samme fornemmelse vedrørende nogle af de missionærer jeg har haft mulighed for at interviewe i missionsmarken. Nogle forældre tror sikkert, at „bare vi kan få vores børn afsted på mission, så vil det kompensere for de år, hvor vi ikke fik undervist dem i evangeliets principper".

Størstedelen af de studenter, der kommer ind på Brigham Young universitetet, og de unge mænd og piger, der kommer på mission, er naturligvis opdraget i gode hjem og er i besiddelse af evangeliets ånd, og de er gode eksempler i verden. Men der er en lille procentdel, som har problemer, og der er en tendens til at antallet stiger. Derfor vil jeg i dag gerne gentage det råd, som blev givet næsten ved tidernes begyndelse, som en advarselsrøst til forældre. Hvis du løber fra dit ansvar for at undervise og oplære dine børn, og forventer at fremmede institutioner skal tage dit ansvar op og skabe en umiddelbar forandring, så forventer du noget som aldrig er sket og heller aldrig vil ske.

Der er i dag mange problemer i vort samfund, og mange af disse problemer er symptomer på fejl i hjemmet. Præsident Benson har sagt:

„Hvis vi fortsætter i dette spor kan vi forvente at der vil komme flere følelsesmæssigt forstyrrede unge mennesker, flere skilsmisser, flere depressioner og flere selvmord.

Familien er det mest effektive sted, hvor man kan indgyde sine børn evigtvarende værdier. Disse problemer opstår i langt mindre grad der hvor familielivet står stærkt og er baseret på Jesu Kristi evangeliums principper" (Den danske Stjerne, april 1983, s. 115).

Der er tre løsninger, som jeg kunne tæn-

ke mig at henlede jeres opmærksomhed på og understrege her i dag. For det første at etablere gode, stærke hjem, som bygger på evangeliet. Præsident Kimball sagde engang: „Vor succes som enkeltmedlem og som kirke er stort set afhængig af hvor trofast vi koncentrerer os om at efterleve evangeliet i hjemmet. Kun hvis vi klart kan se den enkeltes ansvar samt familiens og hjemmenes opgave, kan vi rigtigt forstå at præstedømmets kvorummer og hjælpeorganisationer, selv i ward og stave, hovedsageligt er til for at hjælpe medlemmerne med at efterleve evangeliet i hjemmet. Så vil vi forstå at mennesker har større betydning end programmer og at kirkens programmer altid bør støtte de evangeliecentrerede familieaktiviteter og ikke det modsatte" (Den danske Stjerne, oktober 1978, s. 164).

Jeg er bange for, at alt for mange af os i vort liv har opdaget hvor svært det er at etablere fundamentale familietraditioner og vaner, når vore børn er kommet i teenage-årene. Så er det først, at vi indser hvor meget lettere det ville have været at etablere dem mens de var yngre. Hvor er det vigtigt at påbegynde undervisningen i evangeliet allerede når vi tager imod en lille ny ånd i vort hjem.

Samtidig med at vi læser eventyr for vore børn må vi opstille et konsekvent og planlagt program for at indføre evangeliets principper, ved hjælp af historier fra Bibelen og Mormons Bog, historier om nulevende profeter og om vores familie, så efterlevelsen af evangeliet kan gå i arv til vore børn. Vi må være inderligt opmærksomme på, hvad de ser i tv dagligt, for at sikre os at de ser de rigtige programmer. Vi er meget velsignet i vore dage, at vi har alternative programmer til vold og synd. Der er flere videofilm at vælge imellem, og de tilbyder programmer, som er tilpas underholdende og belærende for vore børn. Vi må sørge for at bede familiebønner, morgen- og aftenbønner, have en ugentlig familieaften og at komme regelmæssigt til søndagens møder. Vi må også give tid til en aktivitetsdag, hvor vi kan lære børnene at arbejde, lege og dyrke sport.

Det er et ansvar, som vi ikke kan løbe fra. Det påhviler ene og alene forældrene at skabe den evangeliske grundvold, som deres børn skal bygge videre på i deres liv. Der er naturligvis organisationer, som kan hjælpe til, men vi må have et ønske om at vide hvad de lærer, give os tid og have tålmodighed til at træffe vore afgørelser, omhyggeligt og på en vel tilrettelagt måde, så børnene får en solid grundvold at bygge deres liv på, under deres opvækst.

Det andet område, vedrørende børneopdragelse, går ud på ikke at lade dem blive så optaget af det verdslige. Da vi drøftede studenterproblemerne ved Brigham Young universitetet, var det interessant for mig at erfare, at studenterne fra landet, hvor de havde lært at arbejde, spare og passe på deres ting, sjældent overtrådte skolens standarder. Studenter, som var forvænte med at få mange verdslige goder af deres forældre, syntes at skabe størst problemer. Det var de studenter der ankom i dyre, smarte biler, som tilsyneladende troede at de var højt hævet over universitetets standarder.

Præsident Brigham Young sagde:

„Jeg tror godt at man må forkæle børn, hvis man gør det fornuftigt. Hvis de små piger ønsker sig dukker, skal de så have dem? Ja. Men kan man tage dem med ud, og købe nye kjoler til dem? Nej. Lad pigerne lære at klippe og sy tøj til deres dukker, og så vil de i løbet af et par år kunne sy kjoler til dem selv og andre. Lad drengene få værktøj og lad dem lave deres slæder og små vogne osv, når de så er voksne, ved de hvordan de skal bruge værktøjet og kan bygge en vogn, et hus eller hvad som helst andet" (*Discourses of Brigham Young* selected by John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1954, s. 210).

For det tredie er børn nødt til at lære glæden ved ærligt arbejde at kende og at opleve tilfredsstillelsen ved at se resultaterne af veludført arbejde. De behøver ikke at have alt mage til det, som naboens børn får.

Vi ønsker naturligvis, at de skal udvikle deres talenter, men behøver de at deltage i enhver sportslejr og ethvert kursus som tilbydes henad vejen?

Jeg chokeres, når jeg ser, at der i mange hjem er mange børn, som ikke ved hvordan de skal rede en seng, passe deres tøj, trykke ordentligt på en tube tandpasta, slukke lyset, dække et ordentligt bord, slå græsplæne eller passe en køkkenhave. Hvis de kan klare disse enkle opgaver med at gøre rent, holde orden og passe på tingene, vil det være til velsignelse for dem hver eneste dag i deres liv og forberede dem til at kunne klare sig selv, når de når en alder hvor det er nødvendigt for dem at gøre det og klare sig selv. Lær dem den fundamentale kundskab – at jorden er Herrens. Han har et forunderligt system til at opfylde og forny den, lige så længe som vi passer på den, bevarer den og ikke ødelægger den.

Brigham Young gav også dette råd:

„Mødre, vil I være missionærer? Vi kalder jer til den mission at lære jeres børn deres pligter, og at besmykke deres sind i stedet for at pynte sig med flæser og fint tøj. Lad det tøj, du giver dem på, være pænt, rent og ordentligt. Lær dem at være propre og rene på legemet, og undervis dem i frelsens principper, så vil de nyde at komme til disse møder" (*Discourses of Brigham Young*, s. 210–11).

For mange år siden holdt præsident Kimball en storslået tale ved Brigham Young universitet. Han kaldte den „Din egen stil". Han opfordrede os til ikke at tilhøre dem der, følger verdens umoralske mode, men at have mod til at klæde os på en måde, som vil vidne om at vore standarder er anderledes. Vor påklædning afspejler den måde, vi ønsker at leve på, grundlagt på vor Herre og Frelsers evangeliske principper.

Vi kan umuligt forvente at et barn, som har lært at elske tøj efter vore dages umoralske mode, skal forandre sig fra den ene dag til den anden, og gå med tøj der er helt anderledes, fordi de skal begynde på et af kirkens universiteter, eller på missionærernes træningscenter eller giftes i templet, eller måske endda når de er klædt på til

sabbatsdagen. Mådehold og anstændighed skal læres næsten fra fødslen.

Jeg kender en lille pige, som er den sidste af mange børn, hvoraf de ældste allesammen er drenge. Jeg tror at chokket, ved at være pige i denne store drengeflok, har gjort hende ekstra opmærksom på, at hun er anderledes end de andre børn.

Hendes mor har været klog nok til at lære hende at drenge går med bukser og piger med kjoler. Nu kan hun ikke få hende til at gå i andet end pæne kjoler. Jeg tror bestemt ikke at hun får noget problem med at indrette sig efter kirkens påklædningsstandarder på noget tidspunkt i sit liv, for hun får ikke brug for at ændre noget. Hun har lært det lige fra begyndelsen af sit liv. Hvor bliver det dog nemt for hende at acceptere den rette påklædningsstandard, når hun forlader barndommen og bliver en voksen ung pige.

Men før jeg får breve fra vrede kvinder, der siger at jeg har sagt at de ikke må gå i lange bukser, vil jeg spare jer frimærkerne. Det har jeg ikke sagt, skønt jeg ikke tror at det passer sig på en sabbatsdag. Det jeg siger er, at vi har fastsat en påklædningsstandard, som kræver en mådeholden og pæn mode. Og den bedste måde at sikre sig at en sådan standard er behagelig og acceptabel, når det kræves at den overholdes, er at sørge for at børn lærer den og praktisere den, mens de er små. Vores påklædning er i reglen et godt vink om hvordan vi ønsker at opføre os.

Missionshjem, kirkens universiteter, seminar- og institutskoler gør et fantastisk stykke arbejde for at fastsætte evangeliske standarder, for alle dem der benytter sig af disse muligheder. Men deres bidrag ville være endnu større, dersom studenterne eller missionærerne var forberedte til at modtage og tjene, fremfor at komme for at blive reformeret. Og endnu et råd fra Brigham Young:

„Lad os leve således at ånden i vor religion vil leve i os, så vi kan have fred, og være lykkelige og tilfredse, i en sådan grad at vi kan skabe glade og tilfredse fædre, mødre, husholdninger, nabolag, samfund og byer. Det er værd at efterleve og jeg tror nok at sidste dages hellige bør stræbe efter dette." (*Discourses of Brigham Young*, s. 204).

Må Herren velsigne os med ønsket om at lære vore børn en standard, som altid vil være forenelig med vor Herre og Frelsers evangelium. Jeg vidner for jer, at det er hans værk, vi er engageret i, og jeg beder til at vi ærligt vil lade vore børn forstå dette i hjerte og sjæl. Dette er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Ægte venner der opløfter

Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

„Hvis der er uorden i dit liv og du føler dig uværdig eller utilpas ved at bede . . . så vær ikke bekymret. Gud ved alt om det. Han venter blot på, at du skal tage det første skridt og knæle ydmygt ned."

Det er forståeligt at folk bliver bevæget og følelserne næsten kommer op til overfladen, når de modtager en kaldelse og får en betroet stilling, som helt forandrer deres liv for bestandigt.

I min kamp for at komme i gang med at forstå denne hellige opgave og alt hvad den indebærer, har jeg brugt megen tid på at udøse mit hjertes følelser for min elskede Fader i Himlen. Jeg har bønfaldt ham om at vejlede og styrke mig, så jeg kan tjene ham og hans elskede Søn så godt som jeg er i stand til.

I mit sind og hjerte er der udviklet beslutning som jeg har gjort pagt med Herren om at adlyde ham. Det betyder, at jeg skal leve værdigt til at kende Herrens vilje og leve således at jeg med hans hjælp får evner og mod til at udføre denne vilje – og ikke ønsker at gøre noget som helst andet.

Jeg forpligter mig på samme måde overfor enhver af jer i dag.

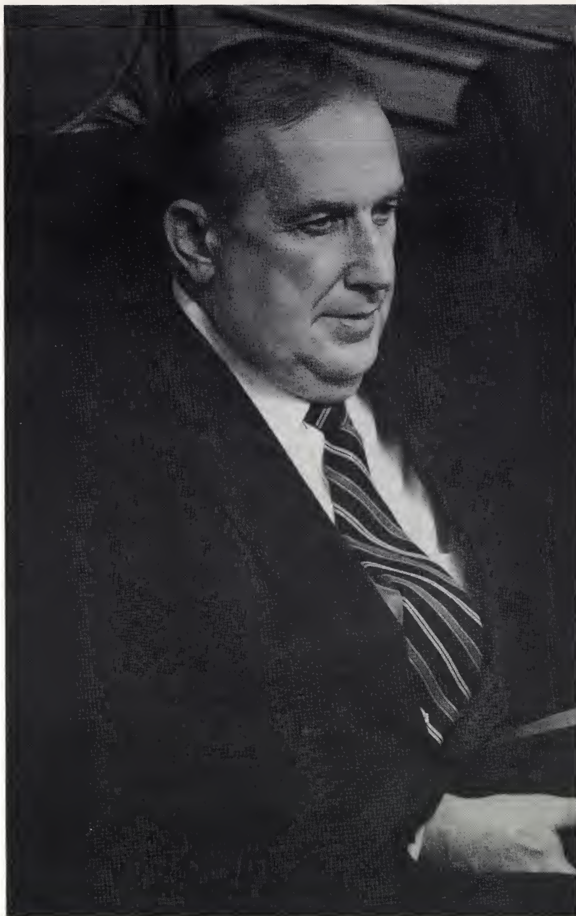
Må mine bønner nu blive besvaret, så jeg kan hjælpe jer, der kæmper med en personlig udfordring eller for at overvinde en dårlig vane eller lyst, eller er ængstelig for én af jeres kære, der er kommet på afveje. Jeg vil gerne dele nogle af mine bedste venner med jer, så de kan hjælpe jer nu og livet igennem, således som de har hjulpet mig.

Først lidt baggrundsoplysninger. Ved indvielsen af templet i Mexico City, havde jeg én af disse sjældne oplevelser som ændrer en livskurs. Det hændte under det ottende indvielsesmøde, hvor der var mange mandlige og kvindelige ledere til stede fra Mexico og Centralamerika. Jeg blev uventet bedt om at tale. Jeg prøvede at viderebringe det stærke indtryk der rørte sig i mit hjerte. Jeg talte om dem, der befinder sig bag sløret, og som en opfyldelse af profetierne har tjent Gud, lidt og ofret meget for at danne den grundvold, som betyder at vi kan indlede en ny æra for Guds værk.

Jeg gav udtryk for min fornemmelse af, at vi skulle bede til Gud for tidligere profeter, som har fremstillet og beskyttet de hellige optegnelser til Mormons Bog. Jeg fornemmede deres bedrøvelse over at se os gå fra sted til sted med en uåbnet Mormons Bog under armen, eller se den stå i hjemmene og samle støv, fordi den ikke bliver læst, eller der ikke bliver mediteret over indholdet og det ikke bliver anvendt.

Mormons Bog blev til efter guddommelige anvisninger, til velsignelse og oplysning for alle dem der der tager imod den.

Mens jeg talte, erkendte jeg i mit hjerte, at alle de anstrengelser, som jeg i seks år har gjort i et forsøg på at hjælpe disse kære ledere til at overvinde virkningerne af falske overleveringer og lære at anvende Herrens lærdomme, ville have virket bedre, dersom jeg havde opmuntret dem kraftigt til at meditere og anvende lærdommene i Mormons Bog. Mormons Bog indeholder budskaber, som Guddommen har anbragt i den, for at vise hvordan man kan korrigere indflydelsen af falske overleveringer og hvordan man kan få del i livet i dets fylde. Af den kan vi lære, hvordan man løser de problemer og klarer de udfordringer, som vi står overfor i dag, og

Ældste Richard G. Scott, nyt medlem af De Tolvs Kvorum.

som Herren forudså. Han har i denne bog vist vejen til at rette de alvorlige fejltagelser, men denne vejledning har ingen værdi, dersom den blot opbevares i en uåbnet bog.

Jeg bar vidnesbyrd om, at det ikke er nok at sætte stor pris på Mormons Bog, ej heller at vidne om at den kommer fra Gud. Vi må kende dens sandheder, indføre dem i vor levevis og fortælle andre om dem. Jeg følte en overvældende kærlighed til de mennesker og et indtrængende ønske om at alle ville fatte værdien af Mormons Bog.

Ved slutningen af mødet bad den daværende præsident for de Tolvs Kvorum, Ezra Taft Benson, mig om at mødes personligt med ham i et lokale i templet. Han bad mig sætte mig, trak sin stol tæt hen til min, så mig indtrængende ind i øjnene og vidnede så oprigtigt for mig om sin dybe overbevisning, om at ethvert medlem i kirken er nødt til at lære at benytte Mormons Bog efter Herrens hensigter, at jeg aldrig nogensinde vil glemme det.

Mens han talte, vidste jeg, at Herren havde inspireret ham til disse følelser. Jeg fik et vidnesbyrd i mit hjerte, om at det han sagde var Herrens vilje.

Den indflydelse som disse to venner – præsident Benson og Mormons Bog – har på mig, har været mig en trøst og støtte, når jeg har været under pres. Jeg ønsker, at I skal have del i dem, når I har brug for dem.

Nu er præsident Benson jo profeten – en værdig, retfærdig søn af vor himmelske Fader – som ved konsekvent at anvende sin handlefrihed rigtigt livet igennem, har opnået de dyder og den ædle karakter, som har kvalificeret ham til at være Herrens talerør for alle Guds børn på jorden.

Nu, hvor han nærmer sig 90-erne, bliver det svært for ham at efterkomme sit ønske om at rejse rundt omkring i verden, så enhver af os personligt kan hilse på ham. Men når vi læser eller lytter til hans inspirerede budskaber og forsøger at anvende dem, vil vi fornemme varmen og fællesskabet med en ægte ven, som ved hvordan han kan hjælpe os.

Jeg tilbyder jer Mormons Bog, en kostbar ven, som vi har fået af en kærlig Frelser. På siderne i denne bog kan vi finde trøst, vejledning, fred og – ja, selskab med endnu flere ægte venner. Nogle steder kan I læse om værdige eksempler som Nephi, Jakob, Enos, Benjamin, Alma, Ammon, Helaman, Mormon, Moroni og mange andre. De vil vække fornyet mod i jer og markere vejen til tro og lydighed. De vil hjælpe jer med at overvinde overtrædelsens bitterhed og angst.

Det vigtigste er, at de allesammen, uden undtagelse, vil hæve jeres syn på den fuldkomne ven – vor Frelser og Forløser, Jesus Kristus.

Jeg elsker præsident Benson. Jeg elsker Mormons Bog, Bibelen og de andre hellige skrifter. Men jeg beundrer min ven, Herren.

Jeg kan ikke fatte hans magt, majestæt og fuldkommenhed. Men jeg forstår noget om hans kærlighed, følelser og barmhjertighed.

Der findes ikke den byrde, han ikke kan lette.

Der findes ikke det hjerte, han ikke kan rense og fylde med glæde.

Der findes ikke det liv, han ikke kan lutre og genoprette -

- blot ved lydighed mod hans lærdomme.

Lad mine andre venner vejlede jer til ham, men find selv ud af hvordan, gen-

nem ydmyg, oprigtig bøn, lydighed og tro.

Der står skrevet:

„Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.

Thi Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham" (Johannes 3:16–17).

I Mormons Bog kan vi læse disse, Frelserens trøstende ord:

„Salige er de fattige i ånden, som kommer til mig, thi himmeriges rige er deres.

Salige er de, som sørger, thi de skal trøstes.

Salige er de sagtmodige, thi de skal arve jorden.

Salige er alle de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, thi de skal fyldes med den Helligånd.

Salige er de barmhjertige, thi dem skal der vises barmhjertighed.

Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud" (3 Nephi 12:3–8).

Da Jesus bad for andre til sin Fader i ydmyghed, tro og lydighed, svarede hans Fader. Da han bad om styrke og trøst, i den allerstørste nød, og påtog sig hele verdens synder og skænkede sit forsonende offer, så betød det at vi ved at omvende os kunne få del i tilgivelsens mirakel, da svarede hans Fader.

Han er jeres Fader, bed til ham. Hvis der er uorden i dit liv og du føler dig uværdig eller utilpas ved at bede, fordi du ikke er ren, så vær ikke bekymret. Gud ved alt om det. Han venter blot på at du skal tage det første skridt og knæle ydmygt ned. Bed om styrke. Bed om at andre må blive ført til at støtte, vejlede og opløfte dig. Bed om at Frelserens kærlighed må blive udøst i dit hjerte. Bed om at forsoningens mirakel vil bringe dig tilgivelse, fordi du er villig til at forandre dig. Jeg ved at sådanne bønner vil blive besvaret, for Gud elsker jer. Hans søn gav sit liv for jer. Jeg ved at de vil hjælpe jer. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Børn med fred

Søster Michaelene P. Grassli
Præsidentinde for Primarys hovedbestyrelse

„Hvis I ikke plejer at afholde familieaften eller bede familiebøn, finder i det måske svært at få begyndt. Det er helt i orden. Men gør det alligevel. Saml jeres familie, fortæl dem at I nu ønsker at begynde på det, selv om I ikke er vant til det."

Tak til præsident Hinckley. Ældste Scott, dine ord rørte mit hjerte, og vi støtter dig af vort ganske hjerte.

Den 7-årige Jamie elskede sin mor meget højt. Familien havde i et helt år vidst, at familiens hustru og mor ville dø af kræft. Faderen og de syv børn fastede og bad, de tryglede Herren om at helbrede hende. Der blev gjort alt, hvad der var muligt for moderen, men hun forlod alligevel dette liv efter tre smertefulde og svære måneder.

De første timer efter hendes død, samlede faderen den sørgende familie. Da de havde bedt, gik børnene hver til deres værelse og forberedte sig på at gå i seng. Jamie, som havde tilbragt mange timer sammen med sin mor, der stod hende meget nær, knælede ned ved sin egen seng. „Himmelske Fader," bad hun gennem sine tårer, „vi takker dig for den dejlige mor, som du gav os. Vi takker dig, fordi du hjalp os til at prøve at få hende til at få det bedre. Hjælp os til at være så gode, at vi kan være sammen med hende igen. Hjælp os til at gøre alt det vi bør gøre så vi alle kan være sammen igen." Denne lille 7-års pige fortsatte med den sødeste indstilling, uden spor bitterhed, at bede fredeligt i flere minutter, hvor hun afspejlede, at hun havde forstået og accepteret at hendes mor var død.

Jamie var et barn med fred. Hvordan fik hun denne fred? Hendes forældre havde hjulpet hende med deres åndelige forståelse. En sådan hjælp giver fred.

Jeg har valgt at tale om vore børn – om vor himmelske Faders kostbare børn over hele jorden. Jeg beder til, at mit budskab vil blive modtaget og forstået, for disse børn tilhører de tapreste ånder, som kommer til verden. Vi kan i det mindste sørge for en fredens arv til dem.

Vor himmelske Fader har lovet sine børn fred. „Alle dine børn bliver oplært af Herren, og stor bliver børnenes fred" (3 Nephi 22:13). Har de fred i Herren, kan de slippe for at tvivle på sig selv, være bange, at være bundet af deres omgivelser og slaver af vaner. Herrens fred kan hjælpe dem til at udfolde sig frit, fra de spæde knopper de er, til de modne og produktive voksne som de kan blive.

Ligesom de skrøbelige knopper indeholder alt det nødvendige for at udvikle sig til smukke planter og blomster, således har hvert enkelt barn, som kommer til os, mulighederne for hver især at opfylde og nå deres evige bestemmelse. Både planter og børn skal have næring for at trives og fuldt udvikle det, som de har i sig. Ude i naturen kræver planter lys, vand, luft og næring for at trives. Menneskets ånd lever af kærlighed, kundskab om sin oprindelse og åndelige belæringer. Det er vigtigt, at vi sørger for gode betingelser for en åndelig vækst og den fred, som hører med. Den fred, jeg taler om, kommer af en rolig forvisning, selvom man lever under pres midt i en urolig verden.

Kære søskende, børnene har brug for vores hjælp. De har brug for at vi forbereder dem. De har brug for at vi hjælper dem til at opnå Herrens fred. Det er hverken for

Primarys hovedpræsidentskab: Præsidentinde Michaelene P. Grassli i midten, søster Betty Jo Jepsen, førsterådgiver, til venstre og andenrådgiver søster Ruth Broadbent Wright.

tidligt eller for sent at begynde allerede i dag med at forberede børnene, og enhver kan gøre det. En ung nystartet familie, en familie med børn i forskellige aldre, en familie hvor der kun er far eller mor, bedsteforældre, tanter, onkler, naboer og venlige kirkeledere og lærere – vi kan allesammen undervise Herrens børn.

Vi begynder med at lære dem, hvem vi er. Børnene har brug for os. De har brug for at se, hvad de kan blive til. De har brug for at de os holde budene. *Vi* skal gå til Herren og søge evangeliets fred i vort eget liv. „Lær af mig," sagde Herren, „og lyt til mine ord. Vandre i min Ånds sagtmodighed, så skal du have fred i mig" (L&P 19:23). Når vi har fred, så kan vore børn også have fred.

En klog biskop gjorde denne iagttagelse: „Jeg har set familier, hvor forældrene er hjemme i evangeliet, hvor evangeliets principper er en kendsgerning hver eneste dag i livet, hvor forældre behandler deres børn høfligt med respekt og med fuld forståelse for, at de er Guds børn. I sådanne hjem synes børnene at have fred, fordi forældrene har givet dem et klart budskab. De ved, at de er Guds børn. De fornemmer deres værdi og kan koncentrere sig om at leve, fordi de ved at evigheden er deres mål."

Nogle synes måske, at det er umuligt at have en familie, som den biskoppen her beskriver. Ingen familier er fuldkomne – alle familier er sammensat af menneskelige væsener med jordiske svagheder, og de vil af og til fare vild. Men familiens medlemmer – også forældrene – kan begynde der hvor de stå lige nu og udvikle sig sammen.

Vi har fået løfte om, at familieaftener, familiebønner og fælles læsning i skrifterne kan styrke og vejlede ethvert medlem af en familie og knytte familien sammen. Hvis I ikke plejer at afholde familieaften eller bede familiebøn, finder i det måske svært at få begyndt. Det er helt i orden. Men gør det alligevel. Saml jeres familie, fortæl dem, at I nu ønsker at begynde på det, selv om I ikke er vant til det.

Jeg vil dog gerne advare jer om, at Satan vil forsøge at spænde ben for jer, fordi stærke familier er en trussel mod hans arbejde. Så hold ud, selv om det kræver nogle anstrengelser og noget planlægning at overvinde holdninger og forhindringer.

Når familien samles til aftenbøn, er det en god idé at fortælle hinanden om dagens hændelser, læse i skrifterne og bære vidnesbyrd for hinanden. Børn har især brug for at høre deres forældres vidnesbyrd. I én familie siger de en trosartikel hver aften i en uge, lærer et skriftsted udenad eller nævner bøgerne i Mormons Bog. En anden familie koncentrerer sig om ét barn eller én af forældrene hver dag, og lader de andre fortælle noget godt om den pågældende. Det tager kun et par minutter. Børn i alle aldre har brug for at høre noget godt, som nogen har bemærket om dem – især fra forældrene.

Lad børnene fordybe sig i historier om Jesus, så de kender ham og kan forestille sig, hvordan det må have været at leve da han gik på jorden. Fortæl dem, hvordan han tog de små børn på skødet, velsignede dem og bad for dem. Fortæl dem, hvordan folk vidste at han var Guds Søn.

Da jeg var barn, elskede jeg at høre om Frelserens indtog i Jerusalem. Der var mange mennesker, som hørte at Jesus var kommet til Jerusalem til påskefesten. De vidste, at han var Guds Søn. De gik ham i møde. Forestil jer, hvordan det må have været at være barn mellem alle disse glade

mennesker. I skriften står der, at det var en „meget stor folkeskare" (Mattæus 21:8). De har formodentlig stået og ventet langs Jerusalems smalle gader, og er blevet mere og mere spændte, mens de strakte sig for at se om han ikke snart kom. Kan I ikke høre de opmuntrende råb sætte ind, da han kommer til syne, ridende på et æsel? Folk breder deres tøj ud på vejen og lægger palmegrene, dér hvor æslet skal gå, ligesom de gjorde for konger, og de vinker med palmegrene i luften. De råber: „Hosianna Davids søn . . . Hosianna i det højeste!" (Mattæus 21:9). Ville det ikke have været skønt at være der?

Ja, fortæl dem om Frelseren, så de vil få tillid til ham, så de vil udvikle et ønske om at blive som han og være sammen med ham igen. Ja, i hjemmet kan vi forsyne børn med fred. Velsignet være I forældre.

Og velsignet være I kirkeledere, som prioriterer børnenes vel og udvikling så højt – I præstedømme og Primary ledere, som arbejder for børnene. I Primary lærer børnene om Herren. En klog primarypræsidentinde i en stav i Australien har sat sig som mål, at børnene skal fornemme Herrens ånd, når de kommer i Primary. Disse børn vil have fred.

Præsident Benson, jeg er stolt af at kunne sige, at primarybørnene i år har læst og talt om Mormons Bog. Til børnenes nadvermødeprogram talte den 9–årige Matt fra Wisconsin i sit ward for nylig, om noget han havde lært, som bragte ham fred. Han sagde:

„Da min far fortalte os, at vi skulle flytte fra Denver til Wisconsin, mindede min mor os om Lehi og hans familie. Jeg skulle ligesom dem forlade det eneste hjem jeg har kendt, alle mine venner, min skole og mit ward.

Vi var heldige, at vi kunne tage alle vores ting med os, selv om de skulle opmagasineres i tre måneder, vi havde ikke noget hus at bo i og savnede vore ‚kostbare ejendele'.

Min mor mindede os om, hvordan Nephi villigt tog imod sin udfordring, fordi han vidste, at Herren ville ‚åbne en udvej, så han kunne gøre det, som han havde fået befaling om'.

Jeg har lært, at jeg kan klare mig uden tingene, men ikke uden min familie. Mine søskende og jeg har forsøgt at ligne Nephi mere end hans brødre, der hele tiden beklagede sig. Jeg er taknemmelig for det jeg lærer gennem Mormons Bog."

Ja, når børn lærer om Herre, så overdrager vi dem en gave, en fredens arv som kan føre til evigt liv. Lad os ikke svigte dem.

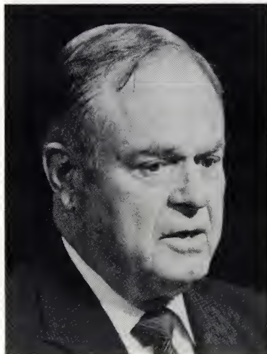
Må alle vore børn få den velsignelse at lære om Herren, så de virkelig kan blive børn med fred, det beder jeg til i Jesu Kristi navn. Amen. □

Det evige livs kvalitet

Ældste Wm. Bangerter
De halvfjerds Kvorums præsidium

„Vi forstår eller værdsætter ikke altid læren om det evige liv godt nok i kirken. Hvis vi gjorde det, ville mange flere medlemmer gøre noget ved det. Trods alt ligger kvaliteten af den evige tilværelse i vore hænder."

Nu, hvor vi nærmer os afslutningen på konferencen, fornemmer jeg, at mine ord på forhånd er anerkendt, eftersom meget af det, som jeg har planlagt at sige, allerede er nævnt af de forrige talere.

Døden er noget som optager menneskeheden meget. Der er naturligvis en almindelig tendens til at undgå døden. Fra urgamle tider har menneskene drømt om at kunne forlænge livet i det uendelige. Der er fremstillet mediciner og vidunderdrikke, som man mente kunne forhindre folk i at dø. Legender om kilder, hvis vand kunne bevare ungdommen, har fået folk til at vandre til jordens ender.

Det er ikke meget anderledes i dag. Vi har lige fra rynkecremer til vitaminer og motionsprogrammer. Lige fra kontrol med kolesterol, klimakontrol og helsecentrer, til nye metoder til at lave tøj, mad og deslige – og altsammen lover en forlænget levetid.

Medicinalindustrien er til for at redde menneskeliv, og det samme er utallige love, regler og skikke i vort samfund.

Det er rigtigt, at mange af disse anstrengelser for at bevare livet har en gavnlig virkning på livskvaliteten. Men det endelige resultat bliver dog alligevel at vi dør. Lige fra Adam til Abraham, fra Peter til Paulus og til Henrik den Ottende, George Washington og de øvrige – er alle gået bort sammen med deres generation, og det samme vil vi gøre.

Hvor gik de hen, denne enorme menneskestrøm?

Er der nogen mening i en sådan midlertidig eksistens? Nogle siger nej. Jobs store forundring slår os alle: „Om manden dog døde for atter at leve!" (Job 14:14). Selvfølgelig vil han leve! Svaret ligger i læren om evigt liv. I Jesu Kristi evangelium, den gode nyhed, det glædelige budskab.

Selv de mennesker, der ikke tror på at de vil leve igen eller ikke ønsker at leve igen, vil ikke desto mindre opstå af deres grave og leve igen. De kan ikke gøre noget for at forhindre det, eftersom livet er evigt.

En kær ven fortalte mig om sin ateistiske fars død. Da han sagde farvel til sin familie, som stod forsamlet omkring ham, udtrykte han intet håb om nogen fremtid. Han sagde: „Nej, dette er enden."

Men i hans sidste stund, åbnede han pludselig sine øjne og sagde fast og bestemt: „Mor, hvor er det dejligt at se dig! Søster, du er så smuk! Hvor er det smukt altsammen!" Og så døde han. Hvor må det have været overraskende for ham! Jeg håber at han blev glad for det.

I betragtning af den næsten universelle interesse der er for det *jordiske* livs kvalitet, og eftersom nogle mennesker virker lykkeligere end andre, så burde vi spørge til det *evige* liv: „Hvordan kan vi sikre os en lykkelig tilværelse dér?" Og husk, evigheden er en lang, lang tid. Man kunne jo lytte til dem, der ved noget om det. Ateister ved ikke noget om det. Ligegyldige, verdslige, materialistiske mennesker ved ikke noget om det, eller de er i bedste fald ikke interesseret.

Hvem ved noget? jo – Gud ved noget. Han er den evige Fader. Og Kristus ved noget. Han styrer den plan som kan bringe lykke. Og hans profeter ved noget. Og det samme gør de mennesker, som lytter til profeterne og forstår skrifterne. Vi forstår eller værdsætter ikke altid læren om det evige liv godt nok i kirken. Hvis vi gjorde det, ville mange flere medlemmer gøre noget ved det. Trods alt ligger kvaliteten af den evige tilværelse i vore hænder. I Mormons Bog siger Lehi:

„Af hvor stor vigtighed er det derfor ikke at kundgøre disse ting for jordens beboere, for at de kan vide, at intet kød kan bo i Guds nærværelse uden ved den hellige Messias's fortjeneste, barmhjertighed og nåde" (2 Nephi 2:8).

For Frelseren sagde: „Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig" (Johannes 14:6).

Den nat, hvor englen Moroni viste sig for Joseph Smith, sagde han, „at der var en bog henlagt, der var skrevet på guldplader og som indeholdt en beretning om dette kontinents tidligere indbyggere og deres oprindelse. Han sagde også at den indeholdt det evige evangelium i dets fylde, som Frelseren overgav de tidligere indbyggere" (Joseph Smiths skrivelser 2:33–34).

I tror måske, at enhver ønsker at vide hvad Frelseren sagde til de tidligere indbyggere i Amerika. Men sandheden er dog den, at mange ikke gør det. De ønsker ikke at høre om åbenbaringer og de ønsker ikke at få gengivet evangeliet.

Jeg havde en interessant oplevelse for nogle år siden, da jeg sejlede hjem fra Sydamerika. Der var tre præster med ombord, og det varede ikke længe før de hver især kom og spurgte, om der var mulighed for at vi kunne tale sammen, så de kunne få at vide hvad mormonerne tror på. Den ene var metodist, den anden presbyterianer og den tredie en Kristi discipel.

Vi aftalte at samles, og tilbragte en dejlig tid sammen, hvor de stillede spørgsmål og jeg svarede. Vi mødtes i en varm, venlig og sympatisk atmosfære. Efter de første ti minutter så de på hinanden og sagde: „Det er interessant – han kan besvare ethvert spørgsmål." Og det sagde de flere gange.

Et par dage senere standsede den metodistiske bror for at tale med mig, og han sagde: „Jeg har tænkt over hvad du sagde forleden. Jeg tror, at du ved alt for meget. Jeg spekulerer på om Gud mon ønsker at vi skal vide alting." Jeg kunne se, at han var stødt over min kundskab om åbenbaringer.

Nogle mennesker er simpelthen ikke interesseret, de er optaget af selviske interesser og deres materielle ejendele.

Ældste ElRay Christiansen fortalte om

en velhavende mand i Danmark. Han blev omvendt til evangeliet og emigrerede til Utah. Hans forpligtelse blev årsag til at han mistede det meste af sin formue, men da han havde bosat sig her, lykkedes det ham atter at samle sig rigdom, og alt imens mistede han sin tro og sit vidnesbyrd. Da brødrene forsøgte at give ham råd angående hans evige mål, ville han ikke lytte til dem. Til sidst sagde en af dem til ham: „Lars, det er ikke godt kun at tænke på penge. Du ved jo, at du ikke kan tage dem med dig."

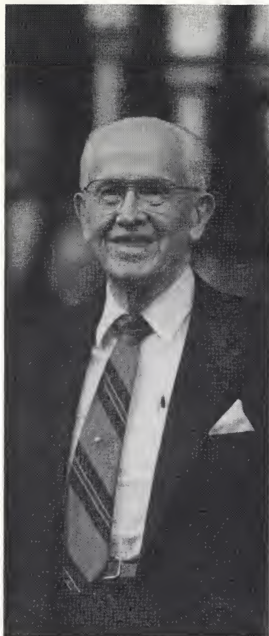
Lars svarede: „Hvad siger du?" og han fik atter at vide: „Jeg siger, at du ikke kan tage dem med dig."

Lars svarede: „Nå ja, men så vil jeg ikke gå nogen steder."

Ældste Christiansen fortalte at han alligevel måtte afsted. Og det må vi ligeledes.

Joseph Smith siger, at „lykke er formålet og hensigten med vort liv og vil blive det endelige resultat, dersom vi vandrer ad den vej, der fører dertil" (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 306).

Der er nogle flere grundlæggende sandheder som de, der stræber efter kvalitet i deres evige tilværelse, er nødt til at overveje.

Præsident Ezra Taft Benson

Det begynder med kendskab til Jesus Kristus og beslutningen om at følge ham. Peter sagde: „Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave . . .

Også med mange andre ord vidnede han for dem og formanede dem, idet han sagde: ‚Lad jer frelse fra denne vanartede slægt.'

De, som tog imod hans ord, blev døbt . . . tre tusinde sjæle" (Apostlenes Gerninger 2:38–41).

„Derfor må I stræbe fremad med standhaftighed i Kristus . . . samt holde ud til enden, se, så siger Faderen, skal I få det evige liv" (2 Nephi 31:20). Vi må påtage os Kristi navn, altid erindre ham og holde hans bud. (Se Moroni 4, 5; L&P 20:77–79). Således kan vi tilsyneladende holde vores omvendelse ajour.

Nu kommer jeg til kaldet til at tjene. Vi tjener Gud og vore medmennesker. Lignelsen om den barmhjertige samaritaner blev givet som svar til den lovkyndige på hans spørgsmål: „Hvad skal jeg gøre for at jeg kan arve evigt liv?" „Du skal elske Herren din Gud . . . og din næste som dig selv" Lukas 10:25, 27).

I skildringen af dommedagen i Mattæus 25, kaldes vi til at tjene dem der er
- sultne,
- tørstige,
- fremmede,
- nøgne,
- syge,
- og i fængsel (se vers 35–36).

De, som ikke påtager sig en sådan tjenestegerning, vil åbenbart ikke være kvalificeret. Som Herren siger: „Hvad I ikke har gjort imod en af mine mindste dér, har I heller ikke gjort imod mig.

Og disse skal gå bort til evig straf, men de retfærdige til evigt liv" (Mattæus 25:45–46).

Vi har fået præstedømmet og dets kraft, for at vi kan modtage de velsignelser, som følger med at yde sådanne tjenestegerninger. Det kaldes „det hellige præstedømme efter Guds Søns orden" (L&P 107:3). „Og uden disse forordninger og præstedømmets myndighed . . . kan intet menneske se Gud Faderens ansigt og leve" (L&P 84:21–22).

Og endvidere: „Ve alle, som ikke kommer til dette præstedømme" (L&P 84:42).

Vejen til Gud fører til templet. I de sidste otte år er antallet af templer i kirken vokset fra 17 til 41, og der er endnu 6 under opførelse. Disse helligdomme opfylder et evigt formål.

Ligesom de gamle israelitter søgte templet for at blive frelst, således vil de ærlige finde vejen til Faderen og Sønnen i templet. Dér modtager de hellige ordinanser, når de indgår pagt om at holde budene.

I frelsens lærdomme lærer vi, at vi ikke kan træde indenfor i evangeliet blot ved at bekende os til Kristus eller ved at blive døbt. Hvis vi tager sagen alvorligt, vil vi stræbe efter at få alle velsignelserne. Husk at Laman og Lemuel vendte ryggen til livets træ. De sluttede sig til verden og gik glip af løftet.

Og endelig vil en forståelse for frelsens lærdomme gøre det klart, at det er Guds plan at forløse alle sine børn, på betingelsen af at de omvender sig – selv dem, der døde uden kundskab om sandheden.

Og atter, vi kommer i templet, for at udføre ordinanserne som stedfortrædere for dem der ikke fik det privilegium at lære evangeliet at kende på jorden, i henhold til Malakias' løfte. Vi ved, at de, som nu befinder sig i åndeverdenen, får mulighed for at høre evangeliets lærdomme, for at omvende sig og gøre sig værdige til at blive døbt.

Det privilegium vi har, at vi atter og atter kan komme i templet, hjælper os til at få del i ånden i det arbejde der udføres dér. Vi udfører specielt dette arbejde for vore forfædre. Moroni citerede også Malakias' ord for Joseph Smith: „Jeg vil åbenbare jer præstedømmet ved profeten Elias' hånd" (Joseph Smiths skrivelser, 2:38). Vore hjerter, de levende børn, vil vende sig til vore forfædres hjerter – de af dem som er døde – og sørge for at de kan få de ordinanser, som er nødvendige for deres forløsning, for uden dem vil det være umuligt.

Vi vil allesammen blive udødelige eller opstå. Det er et gode, som vi ikke selv har gjort os fortjent til, men som er gjort muligt ved Kristi nåde eller gratis gave til os. Evigt liv i lykke og herlighed, sammen med dem vi elsker, er en belønning som kun gives dem, der udøver tro på Jesus Kristus ved at adlyde hans bud.

Jeg har kendt Jesus Kristus lige så længe jeg kan huske tilbage. Jeg lærte at bede til Gud i hans navn i min spæde barndom. Jeg tror ikke, at der har været en eneste dag i mit liv, hvor jeg ikke åbent har søgt hans velsignelser, hans ånd og hans beskyttelse.

Jeg ønsker et sådant evigt liv. Det er kommet til at betyde alt for mig. Jeg ved, at evangeliet er sandt, eftersom jeg har hørt Guds røst gennem hans ånd bekræfte og vidne om det for mig. I vor Herre, Jesu Kristi navn. Amen. □

En kaldelse til at tjene

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorum

„Nogle undersøgelser har vist, at 6000 ægtepar kunne udføre en mission lige nu. En tilførelse af disse mange kvalificerede, erfarne ægtepar ville medføre utallige velsignelser."

Da vi for et øjeblik siden allesammen stod og sang „Guds Ånd som en ild nu begynder at lue" (Sange nr. 85), så jeg det smukke lille tempel i Kirtland for mig. Det blev bygget af tapre hellige i deres fattigdom, mens de blev ubarmhjertigt forfulgt, men fandt støtte i deres dybe tro på Gud. Jeg så for mig templet fyldt med trofaste hellige, der ventede på indvielsesøjeblikket, og de mange der stod forsamlede udenfor, i håb om at høre deres profets inspirerede bøn, for de vidste, at „han havde myndighed fra Gud" (Matthias Cowley: *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors*, Salt Lake City: Bookcraft, 1964, s. 68). Senere kom øjeblikket, hvor deres hjerter må være blevet fyldt med glæde, da de sang den nye salme: „Guds Ånd som en ild nu begynder at lue", som bror Phelps havde nedskrevet i en hast på bagsiden af en konvolut, for ikke at miste den himmelske ånd, som han fornemmede.

Vi har sunget det samme i dag,
som de gjorde dengang:
Vi syner og gaver som fordum har fået,
og engle besøger nu atter vor jord . . .

Mer' kundskab og magt nu vor Gud
har os givet,
mens sløret for jorden ej mer' er så tæt.
Vi synge og juble med himmelens hære;
hos'anna, hos'anna for Gud og hans Søn!
(Sange nr 85 – et vers som ikke
tidligere er oversat til dansk).

Deres hjerter opfyldtes af Ånden dengang, på samme måde som vi er blevet velsignet her i eftermiddag.

Hvor er vi dog taknemmelige for den arv, som pionererne efterlod os, og for historien om, hvordan evangeliet blev åbenbaret og gengivet i renhed og sandhed. Der er kun 150 år mellem Kirtlands ofre og kampe og vore dages problemer og personlige udfordringer.

„Jeg tror, at enhver mormonmand og -kvinde fra tid til anden har vurderet sig selv i forholdet til deres pionerforfædre," skrev Laurel Thatcher Ulrich. „Er jeg lige så standhaftig? Er jeg lige så uafhængig? Er jeg lige så trofast i evangeliet? Lige så villig til at ofre?" Kunne jeg forlade min hustru og mine børn og efterlade dem uden mad eller midler til at forsørge sig selv, mens jeg sagde ja til en kaldelse om at udføre en mission langt borte, eller kunne jeg tage disse små uskyldige sjæle, som var fuldstændig afhængig af mig, med mig ud i et fjendtligt område, for at skabe et hjem og en levevej for dem? Eller kunne jeg som kvinde „knuse mit bedste porcelæn, for at få templet til at glitre, sige farvel til min missionærmand, mens jeg lå med feber i en hestevogn i bidende kulde, kunne jeg forlade alt, hvad jeg ejede og gå over sletterne til et uopdyrket område?" (*Ensign*, juni 1978, s. 54).

Nogle synes måske, at de i deres forholdsvis nemme og bekvemme tilværelse mangler det liv og den sjælsstyrke, som de, der overlevede i pionertiden, var i besiddelse af, og at de aldrig kunne leve op til det besvær, de kampe og udfordringer, som vore pionerforfædre kom ud for og sejrede over.

Alligevel er „vore udfordringer lige så betydningsfulde, som dem de havde tidligere. Vore prøvelser er lige så forfærdelige, vore bidrag kan være lige så store . . .

En vigtig egenskab hos de første pionerer var deres optimisme, evnen til at se nye muligheder i fremmede og uvante omgivelser. De havde brug for tro på Gud, for at få ørkenen til at blomstre, men de havde også brug for tro på sig selv og deres evner til at være med til at forme verden. Behovet for tro er ikke blevet mindre . . .

En pioner er ikke (nødvendigvis) en kvinde, der laver sin egen sæbe, eller en mand, som rydder jorden for salviebuske. Pionerer er mennesker, der tager deres byrder op og går fremtiden i møde. De får ørkenen til at blomster ved hjælp af deres visioner og mod, mens de stræber fremad mod nye grænseområder" (samme, s. 55).

Herren fremhævede et sådant grænseområde, da han sagde: „Rens jeres hjerter for mig og gå da ud i al verden og forkynd mit evangelium for hver skabning, som endnu ikke har modtaget det" (L&P 112:28).

En inspireret profet, David O. McKay, udvidede dette fundamentale princip i 1959, da han var i kirke i Hyde Park, London, proklamerede disse fire enkle ord: „Ethvert medlem er en missionær!"

I 1974 gik en anden profet, Spencer W. Kimball, et skridt videre, idet han opfordrede os til at arbejde flittigere ved at øge vore anstrengelser.

Vores levende profet, præsident Ezra Taft Benson, har erklæret: „Missionærgerningen – forkyndelsen af evangeliet – har været den største opgave for den sande Kristi kirke, når som helst evangeliet har været på jorden" (*Improvement Era*, juni 1970, s. 95).

Vi har hver især en hellig forpligtelse til personligt at udføre kirkens mission og forkynde vor Herre, Jesu Kristi evangelium, fuldkommengøre de hellige, så de modtager evangeliets ordinanser, og undervise i frelsens lære og templet.

„Altsammen tre sider af samme sag – at hjælpe vor Fader i Himlen og hans Søn . . . i deres store og herlige mission for at ,tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket' (Moses 1:39)" (Spencer W. Kimball, *Ensign*, maj 1981, s. 5).

I disse profetiske advarselsord ligger der et fortsat, men stigende behov for at udvide grænserne for at omvende nye medlemmer, bringe dem ind i fællesskabet og aktivisere de tabte eller fornærmede eller glemte, hvilket langt overgår vore tidligere anstrengelser.

I de sidste par måneder har vi set be-

mærkelsesværdige tegn på interesse for kirken i nationer, som før har haft restriktioner. Vi begynder at kunne se muligheder for, at modne ægtepar med erfaring, menneskeforståelse og indsigt i den gamle verdens skikke, samt med respekt for traditioner, kan begynde at så det gengivne evangeliums sæd i frugtbar jord, så den kan spire og blomstre.

Vi har i nogen tid opfordret kvalificerede, modne ægtepar til at udføre en fuldtidsmission. Præsident Kimball og præsident Benson har sagt, at det må være et mål for ethvert ægtepar og nogle kvinder, der nu er alene, og som fysisk er i stand til det, at udføre en mission. Der er et stadigt behov for det. Kravet fra missionspræsidenter om at skaffe flere – mange, mange flere, ægtepar – bliver stadig mere markant.

Mens brandfolkene for nylig kæmpede for at slukke den brølende ild i Westen, tændte *to bedstemødre* – Altha Clark, fra Texas, og Hazel Stills, fra Florida – utallige åndelige flammer, ved at skabe fornyet „interesse blandt mennesker, som havde undersøgt kirken i nogle år, men som have brug for en fast og kærlig hånd for at sige ja til at blive døbt", og ved deres omsorg bringe mindre aktive medlemmer ind i fællesskabet.

„De er ikke tilfredse med et nej," sagde andenrådgiveren i stavspræsidentskabet i Altamont i Utah, „og de (underviser) uden at fornærme nogen." De forener Ånden med hårdt arbejde.

En landmand sagde, at de to søstre „holdt os så beskæftiget, at vi ikke havde tid til at få høet ind. Vi . . . holder dem med mennesker, som de kan undervise. I denne stav giver fuldtidsmissionærerne kun meget få lektier, uden at stavsmissionærerne eller dem, der bringer medlemmerne ind i fællesskab, er med."

De to bedstemødre kører hver dag 125 og 150 km ud ad grusveje i gamle hjulspor, mens støvet flyver omkring dem.

Da disse to bemærkelsesværdige missionærer besøgte et medlem, spurgte de om hun kendte én, som de kunne undervise.

Søsteren svarede: „Ja, min mand."

Ånden vejledte dem i hvordan de skulle nærme sig denne mand, hvorpå de underviste ham i evangeliet og sammen med hans kone kunne glæde sig over hans dåb.

Fjorten familier er blevet aktive og vil tage i templet i år, på grund af de anstrengelser, som disse fuldtids bedstemor-missionærer har gjort sig i forening med stavsmissionærer, i henhold til den rette plan for at drage nye medlemmer ind i fællesskabet. Der er sket en forandring i hele staven, som har øvet indflydelse på såvel mindre aktive som ikke-medlemmer (*Church News*, 10. september 1988, s. 8, 9, 12).

Statuen af Moroni øverst på templet i Salt Lake City.

Når folk bliver undervist og derpå drages ind i fællesskabets varme, og vises fortsat interesse, indtil de er integreret i kirkens faste kærne, vil de „ihukomme og få næring gennem Guds gode ord, for at holde dem på den rette vej" (Moroni 6:4). Når stavsmissionærer og fuldtidsmissionærer arbejder sammen, kan de holde nyomvendte engageret, mens de opnår kundskab om evangeliet og får det nødvendige vidnesbyrd. På denne måde kan de også bringe mindre aktive tilbage i fællesskabet.

For at understrege behovet for modne mænd og kvinder til at udføre Herrens arbejde, har præsident Benson fortalt om sine to søstre, der er enker. Den ene havde ti børn og den anden otte. Efter at alle deres børn havde været på mission, gik de selv til deres biskop og talte om selv at komme på mission. Præsident Benson

fortæller, at han tydeligt husker den dag, for mange år siden, da de ringede til ham og sagde: „Gæt hvad der er sket? Vi har fået vores missionærkaldelse." Præsident Benson sagde: „Hvilken missionærkaldelse?" Og de svarede: „Vi skal på mission, vi skal arbejde i England." (Aprilkonferencen 1984).

De tog til England og arbejdede sammen i 20 måneder.

Tusindvis af trofaste ægtepar og enlige søstre har øvet en god indflydelse på mange menneskers tilværelse. Vi er taknemmelige for deres pligtopfyldenhed og mod, og for de ofte store personlige ofre de gør sig. Et ægtepar bemærkede på deres missionæransøgning, at de var parate til at tage afsted, så snart de havde fundet et sted til deres 80 bistader.

Det er en usædvanlig mulighed for kvalificerede enlige at kunne gøre deres yderste for at efterkomme Herrens påbud om at forkynde evangeliet til jordens ender – og ikke alene *undervise*, men også *omvende*, som Alma sagde – at „så mange, som troede på deres forkyndelse og blev omvendt til Herren, faldt aldrig fra troen". (Alma 23:6).

Herrens værk er velsignet, idet der er mere end 1100 ægtepar, der arbejder rundt omkring i verden. I Latinamerika – iberegnet Mexico, hele Mellemamerika og Sydamerika – er der nu *51* missionærægtepar. Fra Rio Grande floden i Texas til sydspidsen af Sydamerika er der 58 missioner, og kun 51 ægtepar. Det er mindre end ét ægtepar pr. mission, eller sagt på en anden måde – hvert enkelt ægtepar skal arbejde med flere mennesker end der bor i hele Utah.

Hvis der skulle være blot et enkelt ægtepar i hver stav i det kæmpe latinamerikanske område, skulle der bruges 278 ægtepar. Det ville være endnu bedre om der var et ægtepar for hvert andet eller hvert tredie ward. For at dette kan lade sig gøre, har vi brug for endnu 1.900 ægtepar – alene i Latinamerika. Tænk engang, der er 51 ægtepar der arbejder for tiden, hvor der i virkeligheden er brug for næsten 2000 ægtepar, for at det kan fungere effektivt!

Lederne i vore oversøiske områder de fleste steder i verden fortæller om lignende behov. En af vore største udfordringer er at oplære lokale ledere, så de kan være foran de nye medlemmer.

Man har regnet ud, at der i USA og Canada er mindst 100 000 ægtepar i kirken mellem 50 og 70 år. Nogle undersøgelser har vist, at 6000 ægtepar kunne udføre en mission lige nu. En tilførelse af disse mange kvalificerede, erfarne ægtepar ville medføre utallige velsignelser, ikke kun for de prægtige mennesker, som venter på at høre den himmelske indbydelse: „Kom til Kristus!" – og føle hans godhed, men også for dem, der acceptere en sådan kaldelse.

Herren befaler i Lære og Pagter: „Dersom I derfor ønsker at tjene Gud, da er I kaldet til arbejdet" (L&P 4:3). Mange af jer har utvivlsomt et ønske om det, men mangler blot en opmuntring til at tage en beslutning om at gøre det.

Jeg gav 8 ægtepar i den stav, jeg tidligere tilhørte, en udfordring til at glemme deres planer om at leve behageligt efter pensionen, og velsigne de skotske hellige med deres kundskab om evangeliet og tjene dem.

Arthur Thulin har været biskop, hans hustru, Myra, er en dygtig lærer. Arthur skrev bekymret, at han nærmede sig 70 og at han måske ville dø i Skotland. Jeg svarede: „Arthur: du skal jo dø et eller andet sted. Skotland er et udmærket sted at dø – men når du dør, så dø med støvlerne på, ikke i en magelig gyngestol." Ægteparret Thulin kom afsted, de var til velsignelse for mange mennesker, og Arthur levede adskillige år efter deres 2-årige mission.

Mange ægtepar er bekymret for at forlade deres hjem og familie, eller også forestiller de sig, at de bliver udsendt til underudviklede områder i verden, at de skal kæmpe for at lære et nyt sprog eller holde trit med de unge missionærer, der går fra dør til dør og arbejder i et normalt arbejdstempo.

Det er i reglen unødige bekymringer. Det forventes ikke, at missionærægtepar arbejder i samme tempo eller følger samme skema som de unge missionærer. Missionspræsidenterne forstår godt, at ethvert ægtepar har deres særlige behov, og de tilrettelæger arbejdet og opgaverne, så de på bedste måde kan udnytte ægteparrenes evner, erfaringer og talenter.

Ægtepar udsendes kun undtagelsesvis til uudviklede områder eller missioner, der kræver, at de skal lære et nyt sprog, med mindre de har erfaring eller er villige til at acceptere en sådan opgave.

Emma Lou og Joseph Slagowski kunne ikke tale spansk, men de blev kaldet til Lima missionen i det sydlige Peru. De deltog i tre missionærprojekter for modne ægtepar derhjemme, forud for deres mission, for at lære sprog, før de kom til MTC (missionærernes træningscenter). Søster Slagowski skriver:

„Da vores stavspræsident spurgte os (om) vi ville deltage i (et nyt) før-missions projekt . . . for at lære sprog, blev vi nervøse, men vi sagde ja." Hun sagde: „Jeg er nu 66 år og det har (aldrig været nemt) at gå i skole.

Det ville have været umuligt for mig at gennemføre uden disse før-missions spanskkurser . . . (men) før vi (ankom til) MTC var jeg helt god til at læse spansk . . . jeg kunne bede på spansk, og bære vidnesbyrd om Gud Faderen og Jesus Kristus. Det var et mirakel for mig.

Vi har planer om at tage på endnu en spansksproget mission, dersom vort helbred tillader det."

Der er ikke meget, som i den grad appellerer til Herrens velsignelser i vort og vor families liv end missionærtjenesten, det udvider vor kundskab om evangeliets principper, giver større åndelighed, stærkere tro på Herren, større forståelse for hvordan Ånden arbejder og øgede talenter, således som Frelseren lovede i lignelsen om talenterne.

Selv om I måske har været gift i mange år, kommer I aldrig til at arbejde så nært og tæt sammen i et så lønsomt arbejde. I vil få en dybere kærlighed til hinanden og I vil opdage nye, vidunderlige sider ved jeres ægtefælles indre sjæl. I vil føle jer mere som ét, og jeres forhold til Himlen vil blive styrket.

Hvis I ægtepar sammen imødekommer de personlige kvalifikationer, så vent ikke til I bliver spurgt. Gå til jeres biskop. Han venter formodentlig på jer. Fortæl ydmygt og bønsomt om jeres planer og ønsker, selv om I måske ikke er helt parat endnu. Han vil råde og vejlede jer.

Studér skrifterne hver dag, sørg for at have et godt helbred og begynd at spare op til en mission, nøjagtig som I opfordrer jeres børn og børnebørn til at gøre. I bør måske oven i købet lære et fremmed sprog.

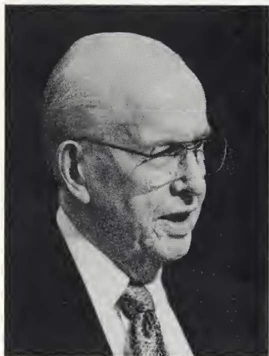
Evig retfærdighed kræver, at alle Guds børn får tilstrækkelig mulighed for at modtage evangeliets budskab. Kristus sagde: „Og dette evangelium om Riget skal prædikes over hele jorden til et vidnesbyrd for alle folkeslagene; og så skal enden komme" (Mattæus 24:14).

Kære venner, nu hvor vi nærmer os afslutningen af denne historiske konference og skal modtage råd fra vores profet, vil jeg tilføje mit vidnesbyrd om hans guddommelige kaldelse til at lede denne kirke, som Guds hellige profet på jorden idag. Vi støtter ham, og vi elsker ham meget. Vor livsfilosofi stemmer overens med livets guddommelige formål, og dersom vi efterlever den i vore gerninger, så vil det med usvigelig sikkerhed føre til evigt liv. Jeg giver jer mit vidnesbyrd og mine velsignelser til at fortsætte fremgangen i jeres forpligtelser og til at efterleve Herrens bud og befalinger. Dette værk er sandt, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Jeg vidner

Præsident Ezra Taft Benson

„Det er min pligt og mit privilegium, som et særligt vidne om Jesus Kristus og som hans ydmyge tjener, at bære rent vidnesbyrd og vidne om det, jeg ved er sandt, således som Ånden tilskynder til det."

Kære søskende, mit hjerte er fyldt og jeg er fyldt med ømhed, nu hvor vi skal slutte denne storslåede generalkonference i kirken.

Vi er blevet rigt velsignet, mens vi har lyttet til de råd og vidnesbyrd vi har fået af dem, der har talt til os.

Det er min pligt og mit privilegium, som et særligt vidne om Jesus Kristus og som hans ydmyge tjener, at bære rent vidnesbyrd og vidne om det, jeg ved er sandt, således som Ånden tilskynder til det. (Se Alma 4:19). Og det vil jeg gøre.

Jeg vidner om, at vi er børn af en kærlig Gud, vor himmelske Faders åndelige børn (se Ap.G. 17:29; 1 Nephi 17:36), og at han har en storslået frelsesplan, hvorved hans børn kan blive fuldkomne, som han selv er det, og opnå en fylde af glæde, ligesom han selv har det (se 1 Nephi 10:18; 2 Nephi 2:25; Alma 24:14; 34:9; 3 Nephi 12:48; 28:10).

Jeg vidner om, at mens vi befandt os i vor tilstand før vi kom til jorden, blev vores ældre bror i ånden, selveste Jesus Kristus, forudordineret til at være vores Frelser i Faderens frelsesplan. (Se Mosiah 4:6–7; Alma 34:9). Han står i spidsen for vor frelse og er den eneste formidling, hvorved vi kan komme tilbage til vor Fader i Himlen og opnå en fylde af glæde. (Se Hebræerne 2:10; Mosiah 3:17; Alma 38:9).

Jeg vidner om at, Lucifer (Djævelen) også var med i det store råd i Himlen. Han forsøgte at ødelægge menneskenes handlefrihed. Han gjorde oprør. (Se Moses 4:3). Der var krig i Himlen og en trediedel af Himlens hærskarer blev kastet ned på jorden og nægtet et legeme. (Se Åb. 12:7–9; L&P 29:36–37).

Jeg vidner om, at alle de, som kom til jorden, accepterede vor Faders plan. (Se Abraham 3:26). De var trofaste i deres første prøvestand i Himlen, og derfor bliver de underkastet den jordiske eksamen i deres anden prøvestand. Denne eksamen går ud på, at gøre hvad som helst Herren kræver af dem. (Se Abraham 3:25). De, som viser at de er trofaste i deres anden prøvestand, vil få udøst evig herlighed over deres hoveder i evigheden. (Se Abraham 3:26).

Jeg vidner om, at Gud åbenbarer sin vilje til alle mennesker gennem Kristi lys. (Se Moroni 7:16; L&P 93:2; Johannes 1:9). Når de er døbt, modtager de yderligere lys gennem Helligåndens gave, som de får ved håndspålæggelse af bemyndigede tjenere. (Se 4. Trosartikel; L&P 20:41).

Jeg vidner om, at Gud ned gennem tiderne har talt til sine børn gennem sine profeter. (Se Amos 3:7; Helaman 8:13–20). Først da Guds børn afviste hans profeter, blev profeterne taget ud af deres midte, og det blev årsag til tragedier. (Se 1 Nephi 3:17–18; 7:14; Helaman 13:24–27).

Jeg vidner om, at Kristus blev født på jorden af Maria, som var hans mor, og vor himmelske Fader, der var hans far. (Se 1 Nephi 11:18–21; Mosiah 3:8). Han levede et syndfrit liv, og var det fuldkomne eksempel. (Se L&P 45:4; 3 Nephi 12:48; 27:27). Han udarbejdede den storslåede forsoning, hvorved enhver sjæl, formedelst hans nåde, vil opstå, og de trofaste, vil blive ophøjet i det celestiale rige. (Se 3. Trosartikel; 2 Nephi 25:23; Mosiah 4:6–7; Alma 11:41–45; L&P 76:50–70; 132:19).

Jeg vidner om, at Kristus under sin jordiske mission etablerede sin kirke på jorden. (Se Mattæus 16:18; Ap.G. 2:47 [King James' version]; 3 Nephi 21:22). Han kaldte nogle mænd og ordinerede dem til apostle og profeter, og gav dem myndighed, således at det, som de bandt på jorden, ville være bundet i Himlen. (Se Mattæus 16:19; Johannes 15:16). De modtog åbenbaring, som blev til ny hellig skrift. (Se 2 Peter 1:20–21; L&P 68:4).

Jeg vidner om, at en verden, der var så ondskabsfuld, at den kunne dræbe Guds Søn, hurtigt begyndte at dræbe apostlene og profeterne, hvorpå den dumpede ind i en åndeligt formørket tidsalder. (Se Tess. 2:2–7). Det blev afslutningen på hellig skrift, frafaldet bredte sig og den kirke, som Kristus havde etableret under sin jordiske mission, ophørte med at eksistere. (Se 2 Nephi 27:4–5).

Jeg vidner om, at Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig for Joseph Smith i foråret 1920, og således endte den lange frafaldets nat (Joseph Smiths skrivelser 2:15–20), og om at andre væsener viste sig for Joseph Smith, blandt andet Johannes Døber, samt Peter, Jakob og Johannes, der overdrog ham myndighed til at handle i Guds navn (se Joseph Smiths skrivelser 2:68–72; L&P 27:5–13). Kirken og Guds rige blev gengivet i disse sidste dage, ja, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, med alle de samme gaver, rettigheder, magter, lærdomme, embeder og velsignelser som i den fordums kirke. (Se L&P 65; 115:3–4).

Jeg vidner om, at Gud gennem Mormons Bog har givet os et håndgribeligt bevis på, at Jesus er Kristus og at Joseph Smith er hans profet. (Se L&P 20:8–33). „Endnu et vidne om Jesus Kristus" er et standardværk med en beretning om tidligere indbyggere i Amerika. Den blev oversat af Joseph Smith ved Guds gave og kraft. (Se L&P 135:3). De, som vil læse Mormons Bog, meditere over dens indhold og spørge den evige Fader i Kristi navn, om den er sand, vil, gennem Helligåndens kraft, få at vide at den er sand, forudsat at de beder af et oprigtigt hjerte, med reelle hensigter og i tro på Kristus. (Se Moroni 10:3–5).

Jeg vidner om, at Amerika er et udvalgt land. (Se 2 Nephi 1:5). Gud har oprejst fædre, som skulle grundlægge Amerikas forenede Stater og etablere den inspirerede grundlov. (Se L&P 101:77–80). Det var en nødvendig forudsætning, for at evangeliet kunne blive gengivet. (Se 3 Nephi 21:4). Amerika vil være et velsignet land for de retfærdige til evig tid, og danner

Præsident Ezra Taft Benson, i midten, præsident Thomas S. Monson og præsident Gordon B. Hinckley hilser på Brødrene.

grundlaget for at Gud fortsat kan styre det verdensomfattende arbejde i sit rige i de sidste dage. (Se 2 Nephi 1:7).

Jeg vidner om, at der har været, nu er og fremover vil være retsmæssige efterfølgere til profeten Joseph Smith, som har nøglerne til Guds rige på jorden, nemlig præsidenten for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (Se L&P 21:1–7; 107:91–92; 112:15). Han modtager direkte åbenbaringer fra Gud til hans rige. Sammen med ham er der andre profeter, seere og åbenbarere, nemlig dem, der udgør kirkens præsiderende kvorummer, Det Første Præsidentskab og de Tolv Apostles kvorum. (Se L&P 112:30).

Jeg vidner om, at ugudeligheden vil tage til i stigende grad i enhver gren af vort samfund. (Se L&P 84:49–53; 1:14–16). Det onde er mere velorganiseret, bedre og mere snedigt forklædt, og går frem med større kraft end nogensinde før. Hemmelige sammenslutninger, som begærer magt, vinding og herlighed, florerer mere end nogensinde før. En hemmelig sammenslutning, som forsøger at omstyrte ethvert lands, enhver nations og ethvert folks frihed, øver i stigende grad sin dårlige indflydelse, for at få herredømmet over Amerika og hele verden. (Se Ether 8:18–25).

Jeg vidner om, at kirken og Guds rige vil tiltage i styrke. Medlemstallet vil stige i takt med de trofastes trofasthed. Den har aldrig været bedre organiseret eller udstyret til at udføre sin guddommelige mission.

Jeg vidner om, at samtidig med at det ondes kræfter vil tiltage under Lucifers ledelse og det godes kræfter vil tiltage under Jesu Kristi ledelse, vil der blive stadigt flere kampe mellem de to magter, indtil den endelige konfrontation. Efterhånden som sagen bliver tydeligere og klarere, vil det blive krævet, at hele menneskeheden til sidst tilslutter sig enten Guds eller Djævelens rige. Alt imens konflikterne raser, enten åbenlyst eller i hemmelighed, skal de retfærdige stå deres prøve. Guds vrede vil snart ryste jordens nationer og blive udøst i overmål over de ugudelig. (Se Joseph Smiths skrivelser 2:45; L&P 1:9). Men Gud vil give de retfærdige styrke og mulighed for at undslippe, og sejren vil være endelig. (Se 1 Nephi 22:15–23).

Jeg vidner om, at tiden er inde til at ethvert menneske bringer sit hus i orden, både timeligt og åndeligt. Tiden er inde til at de vantro lærer at dette værk er sandt, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er det rige, som Daniel profeterede om, at Gud ville oprette i de sidste dage, det rige som aldrig skulle knuses, en sten, som blev revet løs, som skulle opfylde hele jorden og bestå for evigt. (Se Daniel 2:34–45; L&P 65:2). Tiden er inde til at vi, kirkens medlemmer, vandrer på Herrens veje, gør vores indflydelse gældende, for at gøre det sunde populært og det usunde upopulært. Vi har skrifterne og profeterne, og vi har Helligåndens gave. Nu mangler vi bare øjne, der kan se, ører, der kan høre og hjerter, der vil følge Guds anvisninger. Jeg vidner om, at jorden vil blive renset om ikke så mange år. (Se L&P 76:41). Jesus Kristus vil komme igen, denne gang i magt og stor herlighed, for at besejre sine fjender og herske og regere på jorden. (Se L&P 43:26–33). Når tiden er inde, vil alle mennesker opstå og komme til at stå overfor Mesteren til den endelige dom. (Se 2 Nephi 9:15, 41). Gud vil belønne hver enkelt efter de gerninger de gjorde i kødet. (Se Alma 5:15).

Jeg vidner for jer om, at man kan kan opnå en fylde af glæde gennem Jesu Kristi forsoning, og ved at adlyde alle evangeliets love og forordninger, som de findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (Se 3. Trosartikel).

Alt dette vidner jeg ydmygt om, og bærer mit højtidelige vidnesbyrd om, at det er sandt, og jeg gør det i hans navn, som er denne kirkes overhoved, nemlig i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Kvindernes hovedmøde
(den 24. september 1988)

Et velberedt folk

Barbara W. Winder
Præsidentinde for hjælpeforeningens hovedbestyrelse

„Søstre, det er vores natur at være kærlige og godgørende. Det er ikke altid let at få disse følelser til at virke."

Gør mig til et redskab for din fred." Hvor meningsfyldte ord for kirkens kvinder!

Der er også andre, som lærer os om kvinder. I Ordsprogenes Bog læser vi: „Hvo finder en duelig hustru? Hendes værd står langt over perlers" (Ordsprogene 31:10; se vers 10–31). I Ordsprogene beskrives den dydige kvinde som en der er velforberedt. Hun er villig til at arbejde, hun udstrækker sin hånd til de fattige, ser sin families fysiske behov, søger kundskab. Hun har dyb ærbødighed for Herren. Selv om mange af hendes opgaver kan virke verdslige, så er der evige velsignelser derved.

Når vi taler om at være beredt, så tænker vi ofte først og fremmest på at være timeligt eller fysisk beredt – på mad tøj og husly.

Selv om det er vigtigt og nødvendigt at være beredt på disse områder, så dækker det ikke alt.

Der er en vigtig balance mellem det timelige og det åndelige i dette princip. Herren har sagt: „Alting er åndeligt for mig, og jeg har aldrig givet jer . . . en lov, som var timelig" (L&P 29:34).

Herren gav en meget vigtig lektie, da han besøgte sine venner, Marta og Maria. Alt imens Marta sørgede for gæstens fornødenheder, satte Maria sig ned og lyttede til Frelserens ord.

Vi læser: „Men Marta havde travlt med meget husligt arbejde, og hun kom hen og sagde: ‚Herre! bryder du dig ikke om, at min søster har ladet mig være ene om arbejdet? sig dog til hende, at hun skal hjælpe mig.'

Men Herren svarede: ‚. . . Marta! Marta! du gør dig bekymring og uro med mange ting;

men ét er nødvendigt. Maria har valgt den gode del, og den skal ikke tages fra hende" (Lukas 10:40–42).

Mon Herren henviser til noget, som Marta mangler i sine forberedelser, da han siger „men ét er nødvendigt"? Formodentligt. Det er nødvendigt med en balance. Vore fysiske forberedelser, blandt andet et rent og ordentligt hjem, gør det muligt for Ånden at være til stede. På samme måde giver Herrens ånd en fredelig og tilfreds atmosfære i det ordentlige hjem.

En søster har fortalt om sine forberedelser til at modtage en generalautoritet som gæst i sit hjem i forbindelse med en stavskonference. Alt var fuldkommen i orden. Der var gjort ekstra meget ud af rengøring og madlavning. Hendes ti børn havde fået at vide hvad de skulle gøre og hvordan de skulle opføre sig. Hun arbejdede flittigt! Da generalautoriteten ankom var hun udmattet og kunne ikke nyde besøget. Hun opdagede alt for sent, at det også var „nødvendigt" at forberede sig åndeligt.

Hun sagde: „Det er vores åndelige forberedelse, der hjælper os til at finde løsningerne på hverdagens udfordringer. Det er vore åndelige forberedelser, der hjælper os til at finde glæde ved at udholde og overvinde vore prøvelser. Det er vore åndelige forberedelser, der hjælper os til at få den største af alle glæder, et nær kontakt med vor Frelser og vor Fader i Himlen."

Hvordan skal vi så forberede os?

Vi forbereder os ved at udvikle et stærkt forhold til vor himmelske Fader gennem bøn, ved at studere skrifterne og adlyde budene. Ved at kende vor egen værdi og ved at støtte præstedømmet.

Åndelige egenskaber får vi ikke uden anstrengelser. Vi må hele tiden øve os ved at bruge dem, som vi må med alle andre talenter. En berømt pianist sagde engang:

„Hvis jeg ikke får øvet mig én dag, kan jeg mærke forskel på mit spil. Hvis jeg ikke får øvet mig i to dage, kan min familie høre forskel. Hvis jeg ikke får øvet mig i tre dage, kan hele verden høre forskel." Det samme gælder de krav der stilles for ophøjelse.

Vore nutidsprofeter har sammenlignet lignelsen om de ti jomfruer med os og vor levevis, idet de forklarede, at vi samler et forråd af olie dråbe for dråbe ved at leve retfærdigt.

Hvis vi konsekvent deltager i nadvermøderne, kommer vi olie på vore lamper. Det samme gør vi ved at faste, bede personligt og sammen med familien, være besøgslærerinder, styre vore legemlige lyster, undervise i evangeliets principper og ved at holde budene. Hver enkelt trofast og lydig handling er en dråbe olie, som kan holde vore lamper brændende. De bedste forberedelser vi kan gøre os til enhver uforudset hændelse er måske at holde budene og følge profetens ord.

For et par år siden, da vi var på mission, sagde en præst, som undersøgte kirken: „Jeg hører at I taler om fordelen ved at have en levende profet. Hvilke bekendtgørelser er han kommet med for nylig?" Vi svarede: „Profeten har lært os at vi er nødt til at være sparsommelige. Vi må afholde os fra at stifte gæld, vi skal holde vores hus i god stand og anlægge en køkkenhave, så vi kan nyde arbejdets frugter." Præsten tænkte sig om et øjeblik og sagde så: „Det er ikke netop det, jeg forestillede mig at en profet ville sige, men når jeg tænker nærmere over det, hvilket bedre råd kunne han så give?"

Ofte er de råd vi får af vore profeter så enkle og praktiske, at vi overser dem og glemmer at følge dem.

Vi lærer at vi har stor værdi i vor himmelske Faders øjne. Primarybørnene synger: „Jeg er Guds kære barn." De unge piger citerer deres tema, som begynder således: „Vi er vor himmelske Faders døtre. Han elsker os" og profeterne har erklæret

Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab: Præsidentinde Barbara B. Winder i midten, søster Joy F. Evans, førsterådgiver, til venstre, og andenrådgiver søster Joanne B. Doxey.

at „duelige kvinder er mere værd end perler".

Hør engang denne enkle anvisning som vor profet har givet kirkens unge piger, og som vi alle kunne anvende: „Lev op til jeres guddommelige muligheder. Husk på hvem I er, og jeres guddommelige arv – I er vor himmelske Faders bogstavelige, kongelige døtre" (Oktoberkonferencen 1986).

„Lad være med at stræbe efter at blive mindre end det, Herren ønsker af jer" (Oktoberkonferencen 1986).

Desværre er der mange af os, som glemmer hvad Herren ønsker, at vi skal være. En søster skrev for nylig om nogle begivenheder, som førte til, at hun indså, hvor meget hendes himmelske Fader elsker hende og velsigner hende. Hun sagde:

„Jeg havde meget lidt selvtillid og syntes ikke at jeg var ,god nok', til at have et nært forhold til (min Fader i Himlen). Derved blev jeg selvcentreret og ude af stand til at tjene så effektivt, som jeg kunne. I de sidste par måneder har jeg følt et særligt ønske, en længsel, om man vil, efter at komme min himmelske Fader nærmere. I den sidste tid har jeg fornemmet hans arm omkring mig, og at han udstrakte sin kærlighed til mig – en dejlig følelse af at være accepteret. Samtidig fik jeg en masse gaver: større tålmodighed, mere selvbeherskelse (større forståelse). Jeg ved, at det er Helligånden, der underviser mig.

Jeg har lært, at når jeg prioriterer rigtigt og forbereder mig personligt hver dag, ved at bede, læse i skrifterne og tage mig af mit fysiske jeg, er jeg lykkeligere og en bedre tjener."

Heraf kan vi lære, at vi også forbereder os ved at tjene, undervise, støtte og hjælpe andre med at forberede sig. I vort daglige arbejde for at opbygge en retfærdig og åndelig levevis, har vi pligt til at opløfte andre, hjælpe dem til at se deres guddommelige muligheder og til at være et redskab i Guds hånd.

Der er store velsignelser og ansvar forbundet med at være kvinde. Vi stilles ofte opgaver, som ikke ses, som ikke roses eller giver verdslig magt. De er ikke desto mindre nødvendige for menneskehedens fremgang. Når vi forlader vor kurs, kan vi svækkes i vort liv, til skade for os selv og vores familie, såvel som for samfundet.

„Menneskenes listige anslag" (L&P 123:12), gør ofte, at mange, selv de meget udvalgte, bliver bedraget. Søstre, vi må være meget flittige i vore bestræbelser på at nå ud til dem, der „ikke ved, hvor de kan finde (sandheden)" (L&P 123:12), og bringe dem tilbage i folden. Ingen anstrengelser er for store, ingen tålmodighed for krævende.

Vore forberedelser går ikke altid således, som vi har planlagt dem. Min mor har fortalt mig om nogle af hendes mål og ambitioner. Når hun påbegyndte et projekt, skete der somme tider noget, som gjorde, at hun måtte lave om på det. En svigermor havde på sine gamle dage brug for særhjælp, en yngre søster havde brug for hjælp til at gøre sin skoleuddannelse færdig. Der var mennesker, som hun arbejdede sammen med, der havde desperat brug for hjælp. Hun var altid parat til at hjælpe. Hun ydede elskværdigt denne hjælp, og selv om hun ikke fik gennemført alle sine egne planer, så kunne hun se tilbage på sit liv og sige, at dersom hun havde mulighed for at leve sit liv om, så ville hun ikke ændre noget ved det. Det er en sådan tilfredsstillelse det giver at hjælpe andre.

Søstre, det er vores natur at være kærlige og godgørende. Det er ikke altid let at få disse følelser til at virke. Men vi kvinder bør bede om at have kærlige ønsker og muligheder for at være barmhjertige, og derpå arbejde for at nære disse guddommelige egenskaber.

Jeg tror at Emma Smith fik mere end sin del af frustrationer og skuffelser. Hendes liv må ikke have været let under de forfølgelser, hun led sammen med sin mand, profeten. Det siges at Joseph sendte en budbringer til Emma, som svar på hendes bøn om en velsignelse, kort før han led martyrdøden. Han var ikke i stand til at

give hende en velsignelse, men han bad hende nedskrive en sådan, og når han så hende igen, ville han underskrive den. Jeg er imponeret over den tro og de retfærdige ønsker, der ligger i hendes ord:

„Jeg ønsker at Guds ånd for at kende og forstå mig selv . . . Jeg ønsker produktive og aktive tanker, at jeg må kunne fatte Guds planer, når de åbenbares gennem hans tjenere . . . jeg ønsker især visdom til at opdrage alle de børn jeg har eller dem, som vil blive betroet mig, på en sådan måde at de vil blive nyttige . . . i Guds rige . . . Jeg ønsker . . . at se glad ud . . . og være til velsignelse for alle . . .

Jeg ønsker af hele mit hjerte at ære og respektere min mand" (manusript, Historical Department, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints).

Præsident Ezra Taft Benson har erklæret: „Når vi sætter Gud først i livet, så vil alt andet falde på rette plads eller forsvinde ud af vort liv. Vor kærlighed til Herren vil danne grundlag for vore følelser, hvordan vi anvender vor tid, hvilke interesser vi får samt vor prioritering" (Aprilkonferencen, Stjernen, juli 1988, s. 3).

Vi er nødt til at sætte Gud i første række og skabe en balance mellem vore åndelige og vore timelige forberedelser, så vi kan blive duelige kvinder, retfærdige døtre, og redskaber i Guds hånd til at hjælpe med at berede vejen til hans komme.

Søstre: „Skal vi ikke gå fremad for denne store sag?" som vi læser i Lære og Pagter. „Gå fremad og ikke tilbage. Frisk mod . . . og fremad til sejr! Lad jeres hjerter fryde sig og være glade" (L&P 128:22).

Søstre, jeg beder til, at vi må glæde os og gå fremad til sejr, under vore forberedelser til vor Frelser andet komme. Jeg beder til, at hverken vi eller vore kære vil blive ført på afveje af verdens underfundigheder, som vi til tider møder, eller af de lokkende ord, vi hører, om at „søge det synlige, magt og indflydelse og om først og fremmest at sørge for sig selv". Det er ikke det vi lærer af ham, hvis komme vi venter. Han siger derimod, at vi skal være alles tjenere (se Markus 9:35; Mattæus 20:26–27). „Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene" (Mattæus 5:16).

Jeg beder til, at vi ikke bliver mismodige og bliver ført på afveje, eller lader os bedrage – men at vi „inderligt . . . gør alt, hvad der står i vor magt; da kan vi med større vished vente at se Guds frelse" (L&P 123:17).

Jeg ved at vor Fader lever og at Jesus er Kristus. Vi er arbejder for ham. Jeg siger disse ting i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Jeg vil følge Guds plan med mig

Michaelene P. Grassli
Præsidentinden for Primarys hovedbestyrelse

„Hvis I følger Guds plan, ved I hvad I skal gøre, og så har I herredømmet over jer selv."

Mit budskab er forberedt, så det specielt henvender sig til de 10–11-årige piger.

Da jeg var omkring 10 år, tog min veninde og jeg en sommerdag tæpper og snacks med os ud i engene bag vort hjem i Idaho. Høet duftede sødt her midt om sommeren, og det stod netop så højt, at vi kunne gemme os i det, når vi lagde vore tæpper og sad og spiste vores snacks. Det dannede en hel mur omkring os, så ingen kunne se os. Der sad vi helt alene i vores egen verden.

Vi elskede at plukke mælkebøtter, som der var rigeligt af. Vi splittede stænglerne op på langs – er der nogen af jer, der nogensinde gjort det? – og så lagde vi dem ned i vandet i vandingsgrøften. Mens vi sad og kiggede på dem, begyndte de at krølle sammen fra den ene ende. Vi splittede lidt mere af stænglen op, hvorpå stænglen fik endnu flere krøller. Vi blev ved indtil hele stænglen var fyldt med krøller af fiber.

Det var en vidunderlig eftermiddag vi havde sammen. Vi sad der helt alene, under den klare, blå, rene og varme himmel. Det var som om, at Gud havde skabt denne dag og mælkebøttestænglerne specielt, for at vi kunne havde det dejligt. Jeg sagde til min veninde: „Føler du dig ikke glad indvendig?"

Min veninde kiggede på mig og svarede: „Næ, det gør jeg ikke."

Jeg blev knust over hendes sløve næsten følelsesløse svar: „Hvorfor ikke?" udbrød jeg.

„Fordi det ikke varer ved," sagde hun. „Man kan kun være glad et minut – aldrig ret længe ad gangen. Jeg synes ikke, at livet har nogen mening."

Den dag vidste jeg ikke, hvad jeg skulle sige til min veninde, men det ved jeg nu. Og jeg vil gerne tale til jer 10–11-årige piger – mine søde, små søstre, og besvare min venindes spørgsmål i min tale til jer i aften, som om I og jeg sad ude i den smukke eng sammen.

Vor himmelske Fader forventer og har planlagt, at vi skal være lykkelige. Mennesket er til for at kunne nyde glæde, står der i skriften (se 2 Nephi 2:25). Det betyder at 10–11–årige piger også er til for at nyde glæde. Livet har en mening, fordi der en plan med det – planen om at vi skal være glade og lykkelige her på jorden og i evigheden. Det vidste min veninde ikke.

I piger har ofte sagt dette motto i Primary: „Jeg vil følge Guds plan med mig." Hvad er det for en plan? Jeg tror godt at I ved det.

I livet, før vi kom til jorden, beviste vi, at vi var trofaste. Vi måtte have endnu en chance for at vise vor himmelske Fader, at vi kunne være lydige, selv om vi var væk fra ham, og derfor gav han os denne jord.

Satan blev forfærdelig vred over at hans metode, til at gennemføre vor himmelske Faders plan, ikke blev antaget. Han svor, at han ville skille os fra vor himmelske Fader.

Derfor har vi fået et valg. Vi kan enten vælge vor himmelske Faders plan eller følge Satan. Så enkelt er det. Men i skrifterne

kan vi læse, at alt godt kommer fra vor himmelske Fader, og at det vil bringe elendighed og ulykkelighed at følge Satan (se 2 Nephi 2:27; Alma 5:40). Det er vigtigt for os at vide det.

Jeg har haft fødselsdag for et par uger siden, og mine børn stillede mig det samme spørgsmål, som de altid stiller mig til min fødselsdag, til jul og til mors dag – „Mor, hvad ønsker du dig?"

Jeg svarede som altid: „Kære børn – hvis I bare vil være så gode som I kan, så vil jeg være glad."

Jeg ønsker fremfor alt, at de vil være lykkelige. Vor himmelske Faders højeste ønske er, at vi vil være lykkelige. Han har givet os Jesu Kristi evangelium. Vi får hans lærdomme i skrifterne, gennem åbenbaring og gennem vores profet, for at vi kan nyde glæde ved at være gode og retfærdige. Han ønsker, at vi skal være gode, så vi kan være lykkelige.

Den store profet, Lehi, i Mormons Bog, som I har lært om i år, sagde til sine børn: „Dersom der ikke eksisterer nogen retfærdighed, er der heller ingen lykke" (se 2 Nephi 2:13). Når vi er gode eller retfærdige, så følger vi Guds plan.

Men er det ikke også svært at være god somme tider? Vi kæmper imod de fristelser, der kommer, når man er et jordisk menneske i en jordisk verden. Men det hører også med til planen. Det er dér vore valg kommer ind.

Lehi sagde også til sine børn: Og for at udføre hans evige hensigter (det vil sige, at vi skulle kunne blive lykkelige og herliggjort for evigt) . . . skulle der være en modsætning, nemlig den forbudne frugt i modsætning til frugten af livets træ: den ene sød, den anden bitter.

„Derfor gav Gud, Herren mennesket frihed til at handle for sig selv. Mennesket kan ikke handle, uden at det bliver tilskyndet af det ene eller det andet" (2 Nephi 2:15–16).

Ja, I har et valg. Herren har givet jer herredømme over jeres eget liv ved at give jer et valg. Lad mig gentage – at Herren har givet jer herredømme over jeres eget liv. Jeg siger ikke, at I kan undgå alt, hvad er dårligt. I vil aldrig kunne bestemme hvad andre skal sige eller gøre, men I kan bestemme hvordan I vil reagere overfor det. Fristelser, sygdom, ulykker og tragedier hører med til dette liv. Der vil være triste dage i jeres liv – meget hårde dage. Men hvis I følger Guds plan, ved I hvad I skal gøre, og så har I herredømmet over jer selv.

I kan beslutte jer til, at I vil være lykkelige, ved at træffe valg, der bringer jer nærmere jeres himmelske Fader og bort fra Satan. I kan bestemme, hvad *I* vil sige og gøre.

Jeg tror godt I ved, hvad jeg mener. I har allerede truffet nogle gode beslutninger, som har gjort jer lykkelige. I har valgt at blive døbt. I har valgt at komme til et kirkemøde som dette. I kan vælge at lade være med at bande eller at se dårlige tv-programmer eller at klæde jer udfordrende eller I kan vælge, at I vil efterleve visdomsordet. Hver dag giver mange muligheder for at vælge at følge Guds plan.

Susan var 8 år. Hun var lige blevet døbt. Hun legede ude i haven med sine søstre og nogle venner. Hun gik ind for at drikke et glas vand. Så sagde hendes mor: „Susan, maden er klar. Vil du være venlig at sige til dine søstre at vi skal spise?" Hun gik hen til døren og kaldte på dem.

De havde ikke spor lyst til at komme ind, så de gjorde vrøvl og sagde: „Nej, det passer ikke, vi skal ikke spise endnu. Du driller os bare." Og de beskyldte hende for at lyve.

Så samlede hun al den værdighed, som en 8–årig har, satte hænderne på hofterne og sagde: „Det *er* spisetid. Det er rigtigt, hvad jeg siger, og I kan godt tro på mig, for jeg er døbt."

Hun vidste, at nu hun var døbt, så skulle

hun holde visse standarder i sin opførsel. Hun valgte at tale sandt, og hun var parat til at forpligte sig til det.

Jeg tror dog ikke, at små piger kan undgå at fortælle en eneste løgn under deres opvækst, men når jeg har læst grundigt, hvad *retfærdighed* er, synes jeg ikke at der er noget, der antyder at det at være retfærdig betyder at være fuldkommen. *Godhed, dyd og moralsk renhed* er altsammen synonymer, man kan slå op i en ordbog, men der står ikke noget om at de betyder *fuldkommen*. Vi gør allesammen fejltagelser i vort liv, selv om det er vort mål at blive fuldkommen, men retfærdighed eller godhed er den vogn som bringer os til målet. Hvor er det tragisk, hvis vi aldrig kommer ind i denne vogn eller stiger af den, når vi først er kommet ind i den, af frygt for at et hjul skal falde af undervejs. Hjul kan repareres og vi kan blive gode igen, atter følge Guds plan med os, så vi kan blive lykkelige.

Enhver god gerning du gør i dit liv betyder, at du følger Guds plan. Hver gang du er venlig mod et andet menneske, hver gang du har mod til at gøre noget vanskeligt, hver gang du er betænksom overfor andre, uden at blive bedt om at være det, hver gang du beder, hver gang du læser i skrifterne, hver gang du går i kirke, hver gang du hjælper en ven – så følger du Guds plan med dig.

Det er ofte svært at vælge, fordi vi somme tider ønsker at gøre det samme som alle andre, eller fordi vi er bange eller nervøse for at gøre en ting, eller fordi vi faktisk ikke ved, hvad der er rigtigt at vælge. Da I fik håndspålæggelse og blev bekræftet som medlemmer af kirken, fik I Helligåndens gave til at hjælpe jer til at vide, hvad vor himmelske Fader ønsker at I skal gøre og få mod til at gøre det. Så selvom det er svært, så kan I bede om at få at vide hvad I skal gøre, I kan læse om det i skrifterne, og Helligånden vil hjælpe jer til at vide det. Somme tider ved I inderst inde, hvad I skal gøre. Somme tider har I på fornemmelsen at I skal tale med en anden, som kan hjælpe jer.

Somme tider kommer svaret hurtigt og somme tider tager det lidt tid, og når svaret kommer, så er det dig personligt, som skal rette dig efter svaret.

Når vi nu tænker på at være gode og lykkelige, så hjælper det at huske på dette: Det er muligt at træffe et rigtigt valg og i samme øjeblik føle sig ensom eller tilsidesat eller flov. Når du for eksempel forlader et selskab, fordi det, der foregår, ikke er rigtigt, eller fordi andre kritiserer dig fordi du gør, hvad du ved er rigtigt, så er du måske ikke netop lykkelig. Hvis det sker for dig, så husk på at det ikke er nær så vigtigt, hvad andre tænker om dig, som hvad vor himmelske Fader tænker om dig, og hvad du mener om dig selv. Din lykke består i at føle dig godt tilpas indvendig, idet du ved, at du har gjort det rette, og at vor himmelske Fader godkender dit valg. Efterhånden vil tiden vise at du havde ret, og de andre vil respektere og beundre dig.

Den dag ude i den grønne eng ønskede jeg, at jeg kunne have hjulpet min veninde. Jeg kendte planen, men jeg vidste ikke, at det var den, hun havde brug for at høre om. Livet ville have haft mening for hende, hvis hun havde kendt vor himmelske Faders plan. Jeg håber, at nogen vil lære hende om den. Jeg ville ønske, at det var mig der gjorde det. Verden i dag har brug for 10–11– årige piger, som kender formålet med livet, og modigt og oprigtigt erklærer, at de har besluttet sig til at følge Gud.

Hvis jeg fik mit hjertes ønske opfyldt, så ville jeg bede alle jer, 10–11–årige piger i kirken rejser jer op og sige i kor: „Jeg *vil* følge Guds plan med mig." Men I kan i stedet for i jeres hjerte give vor himmelske Fader et personligt løfte i dette rolige øjeblik, mens I sidder stille her i tabernaklet eller ser konferencen i jeres stavscenter eller derhjemme: „Jeg *vil* følge Guds plan med mig." Kun vor himmelske Fader ved, om I har aflagt dette løfte, men I skal vide, at tusindvis af piger over hele verden lige nu har forenet sig i denne forpligtelse. Og her beder jeg højt og inderligt til at I, mine søstre, har indgået denne forpligtelse. Jeg lover jer, at jeg fortsat vil gøre det ofte, så jeg ikke glemmer det. Jeg ved at Gud lever og elsker os, og jeg *vil* følge Guds plan med mig. Om et øjeblik skal vi høre primarypigerne fra Holladay regionen i Utah synge i et samlet kor. Læg mærke til det ene ord, som er ændret, og som får denne sang til at afspejle den forpligtelse som vi har indgået sammen i aften. Jeg *vil* følge Guds plan med mig.

Jeg beder til, at vi vil overholde denne forpligtelse, allesammen. Jeg håber, at I ofte vil sige den sammen. Jeg håber, at I vil skrive den på en seddel og sætte den et sted hvor I altid kan se den. Jeg håber, at I vil få mange muligheder for at sige og synge: „Jeg il følge Guds plan med mig." Og hvem af jer piger jeg end besøger, så håber jeg, at I vil komme til mig og fortælle mig, at I har forpligtet jer overfor jeres himmelske Fader til altid at følge hans plan med jer. Søstre, lad os nu gå fremad, i en fast beslutning om at ingen magt skal få os til at forlade vor himmelske Faders vej. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Stå for sandhed og ret

Ardeth G. Kapp
Præsidentinde for Unge Pigers hovedbestyrelse

„Aldrig før i kirkens historie har der været så stort et behov for unge piger, som vil ofre deres popularitet om nødvendigt, og lide ensomhedens kvaler, hvis det er påkrævet, ja – og blive tilsidesat om nødvendigt, for at forsvare Jesu Kristi evangelium."

Om sommeren, om efteråret, om vinteren og om foråret tænker jeg på de unge piger. I er i mine tanker hele dagen og ligeledes meget af natten. Jeg beder om hjælp til de af jer, som har vanskeligheder, og om beskyttelse for de af jer som kæmper mod fristelser. Jeg takker de tusinder af jer, som bestræber sig på at gøre det rette hver eneste dag, som har taget et standpunkt og som vil stå for sandhed og ret. Jeg er så taknemmelig for kærlige og trofaste forældre og for trofaste ledere for Unge piger, som hjælper med at vejlede og beskytte jer, og som går sammen med jer og opmuntrer jer. Disse få og kostbare år, fra jeres 12-års fødselsdag og til jeres attende år, har så stor betydning, de er så livsvigtige og så kritiske og vidtrækkende, så nødvendige for jeres lykke nu og fremover.

I den skønne bog *Anne of Green Gables*, kan vi få en vis indsigt i dette særlige tidspunkt i jeres liv. Vi hører Anne sige til Marilla, hendes værge: „Marilla, der er noget højtideligt ved at fylde 14 år. Miss Stacy tog alle os piger i teenage-årene med nen til åen i onsdags og fortalte os om det. Hun sagde, at vi ikke kunne være forsigtige nok, med hvilke vaner vi gør os, og hvilke idealer vi vælger i de unge år, for når vi kommer i 20-årsalderen, vil vi have udviklet vores personlighed og have lagt grundvolden for hele vores fremtidige liv. Og hun sagde, at hvis grundvolden var vakkelvorn, ville vi aldrig kunne opbygge noget af betydning på den. Diana og jeg talte om det på vejen hjem fra skole. Vi følte os overmåde højtidelige, Marilla. Og vi besluttede os virkelig til, at vi ville være meget forsigtige og danne gode vaner, og lære alt, hvad vi kunne, og være så fornuftige som muligt, så vores personlighed ville have udviklet sig godt og rigtigt, når vi nåede 20 års alderen. Det er rystende at tænke på at blive 20 år, Marilla. Det lyder så gammelt og voksent" (New York: Avenel Books, 1985, s. 186–87).

Tiderne skifter, men sandheden består, og når der nu lægges så stor vægt på dette tidspunkt i jeres liv, kan vi bedre forstå og påskønne præsident Hinckleys budskab til de unge piger, hvor han siger: „Vi beder for jer . . . der er så meget, der afhænger af jer." Og han tilføjer: „Jeg forlanger ikke, at I skal være fuldkomne, jeg beder jer blot om at gøre jer større anstrengelser" (*The Wonderful Thing That Is You and the Wonderful Good You Can Do*, pjece, 1986, s. 2).

Mange af jer, de fleste tror jeg, gør jer større anstrengelser end nogensinde. En præsidentinde for en bikubeklasse gav for nylig udtryk for sit ønske ved at sige: „Jeg ønsker at være en dygtig præsidentinde og tjene Herren bedre. Jeg håber, at jeg kan finde det fortabte får i Herrens hjord. Jeg *vil* stå for sandhed og ret. Jeg vil holde faklen højt, så alle kan se den."

Tror I, at Herren vil høre hendes bøn, når hun og hendes rådgivere beder for hinanden og med hinanden, i deres anstrengelser for at bringe enhver ung pige i deres klasse ind i søsterkredsen, så de kan få bedre følelser for hinanden og større kærlighed til vor Frelser? Tror I, at han vil være hos dem, passe på dem og vejlede dem? Jeg ved, at han vil, og jeg ved, at han vil være med jer og besvare jeres oprigtige bønner. I afgør det selv. I er ikke for unge. I er gamle nok, kloge nok og gode nok til at vide, hvad der er rigtigt og forkert, og til at følge Helligåndens hvisken. Og I vil vide, hvad I skal gøre.

Engang gik jeg og en ung pige ud for at besøge en mindre aktiv pige fra hendes klasse. Den unge præsidentinde for laurbærpigerne sagde, før vi gik: „Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige." Jeg sagde, at jeg heller ikke vidste det, men vor himmelske Fader ville besvare vores bøn og være med os, så vi ville vide hvad vi skulle sige. Da vi nærmede os døren, bad vi atter om, at vi måtte føle Ånden og blive tilskyndet til, hvad vi skulle sige. Døren blev kun åbnet på klem i første omgang, men lidt efter lidt blev den åbnet mere, og til sidst kom vi ind og satte os og talte med den unge pige. Hun var alene hjemme. Den mindre aktive Guds datter åbnede lidt efter lidt sit hjerte, på samme måde som hun åbnede døren for os.

„Jeg har ingen venner," indrømmede hun.

„Hvad med dine venner i kirken?" spurgte jeg.

„Nej – de vil aldrig tage mig tilbage," sagde hun fortvivlet. „Jeg forlod kirken for at være sammen med en ven, og nu har han forladt mig."

Præsidentinden for laurbærpigerne – som havde sagt, at hun var bange for, at hun ikke ville vide, hvad hun skulle sige – rakte ud og tog venindens hånd og sagde ivrigt: „Selvfølgelig vil vi tage imod dig igen. Selvfølgelig vil vi tage dig tilbage."

I samme øjeblik var jeg vidne til at ånd talte til ånd, og bragte et budskab som var stærkere end ord. Det var et kærligheds-budskab. Klassepræsidentinden nåede ind til denne unge piges hjerte, på en måde som ingen anden ville kunne gøre. Hun vidste, hvad hun skulle sige.

Unge piger, der er brug for jer. Aldrig før i kirkens historie har der været så stort et behov for unge piger, som vil ofre deres popularitet om nødvendigt, og lide ensomhedens kvaler, hvis det er påkrævet, ja – og blive tilsidesat om nødvendigt, for at forsvare Jesu Kristi evangelium.

Hvis I holder budene og følger Frelserens eksempel, virker det som at holde et lys op. Jeres gode eksempel hjælper andre til at finde vej i verdens mørke. Det kræver mod at gøre det, man ved er rigtigt, selv når det er svært, meget svært. Men I vil aldrig miste modet, medmindre I selv vælger at gøre det.

Søster Ardeth G. Kapp, Unge Pigers hovedpræsidentinde, taler med ældste Robert B. Harbertson fra De Halvfjerds' Første Kvorum.

Vi lever i én af de mest kritiske perioder nogensinde. Den ondes kræfter kæmper mod sandhed og retfærdighed, og kampen er ved at nå sit højdepunkt. En dag vil krigen mellem det gode og det onde være vundet – og det gode vil have vundet en permanent sejr. Men lige nu kan I hver især slås for det rette på jeres egen slagmark ved at træffe de rigtige valg i spørgsmålet om, hvad I vil gøre og ikke vil gøre, alt imens I lærer at lytte til Åndens tilskynddelser. Når I først én gang har truffet jeres beslutning om at gøre det rette, behøver I ikke at kæmpe den samme kamp under enhver fristelse, I udsættes for hver eneste dag. I skal blot tage et standpunkt og sige til jer selv: „Jeg vil gøre det; jeg vil ikke gøre det." Og Satan må gå andre steder hen og finde tilhængere.

En ung pige har skrevet og fortalt om en speciel oplevelse, hun havde med sin ven. Hun fortalte, at han forsøgte at overtale hende til en upassende opførsel. Hun fortsatte: „Jeg sagde til ham, at jeg ønskede, at han skulle være værdig til at komme på mission. Nu og da, når jeg fandt det passende, fortalte jeg ham lidt om standarder eller om det at følge den forkerte vej. For et par uger siden ringede jeg ham op og bar mit vidnesbyrd for ham og fortalte ham, hvorfor jeg sagde nej. Det var meget svært. Da jeg havde lagt røret, brølede jeg. Næste dag fik jeg et kort fra ham, hvor han sagde, at jeg var én af de piger, som han respekterede mest af alle de piger, han kendte. Jeg er så glad, fordi jeg har disse evangeliske standarder, og fordi jeg kan bede til min himmelske Fader om styrke til at klare disse prøvelser." Og så slutter hun brevet med denne stærke forpligtelse: „Jeg har gjort op med mig selv, at jeg vil blive ved med at følge den rette plovfure gennem alle de prøvelser, som Satan vil sætte i vejen for mig."

I Kristi lignelse om de ti brudejomfruer har hver unge pige en lampe, som de bærer. Vi bærer også lamper i vore dage. Lyset i os er Kristi lys. Unge pigers symbol er en fakkel som tegn på dette lys. En fakkel vil oplyse vejen for jer selv og andre, men kun, hvis der er brændstof på. Jeg vil gerne fortælle jer om tre sikre metoder til at have olie på sin lampe, og hvordan man kan fylde på hver eneste dag.

For det første må I opleve bønnens magt i jeres hverdag. Tal med vor Fader i Himlen hver eneste morgen og aften. Fortæl ham, hvordan I har det. I kunne i jeres daglige bønner bede: „Fader i Himlen, hvad kan jeg gøre i dag, for at hjælpe dig i dit arbejde?" I kunne ganske enkelt bede: „Hvad skal jeg gøre eller ikke gøre, for at blive et bedre medlem af min familie, en bedre ven, et bedre medlem af kirken, bedre i skolen?"

Hvis I er meget opmærksomme, vil I opdage nogle tanker komme til jer, og I vil blive forbavsede over den vejledning I får, når I oprigtigt beder og lytter. Det kommer måske som en enkel påmindelse om at vise jeres forældre påskønnelse, eller en inspiration om ikke at se en bestemt film eller lytte til en populær sang. I bliver måske nødt til at lade være med at gå på kompromis eller komme med undskyldninger eller retfærdiggøre det, som I ønsker at gøre, eller måske kommer den stille hvisken i form af et skriftsted, I har læst: „En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre" (Johannes 3:34). Og når I følger disse tilskyndelser, vil I blive fyldt med en varm, god følelse, og I vil vide at I gøre det rette.

Den anden sikrer metode til at have olie

på lampen, så I kan have lys på jeres vej, er at lære et par yndlingsskriftsteder godt at kende, og efterhånden lære endnu flere, mens I dagligt studerer skrifterne. Vi har brug for unge piger, som benytter og læser skrifterne, som breve hjemmefra for at vide, hvad vor Fader i Himlen ønsker, at de skal gøre og ikke gøre, mens de er væk hjemmefra. Når vi studerer skrifterne, så lærer vi, hvorfor det er nødvendigt, at der er både godt og ondt, hvorfor vi skal prøves og vise os værdige. Vi lærer, hvorfor vi selv skal vælge, og hvorfor vi skal påtage os ansvaret for vore valg.

Unge piger, vælg i dag, hvem I vil tjene (se Josua 24:15). Vælg at være lydige og ikke ulydige. Vælg at disciplinere jer selv og ikke være eftergivende. Afvis fristelser. Lyt til gode råd. Lad være med at følge den store flok med hensyn til mode og andre luner. Vælg at følge skriftens ord og følge profeterne uden at indgå kompromisser eller beklage jer. Vi har brug for unge piger, der ikke giver efter for uretfærdigt pres fra kammeraterne eller ligger under for umoralitet. Vi har brug for unge piger, der vil bevare sig rene, som handler i overensstemmelse med deres tro og siger som Job: „Til jeg udånder, opgiver jeg ikke min uskyld" (Job 27:5).

Den tredje sikre metode til at få olie på lampen, så lyset kan vejlede jer, er at holde Guds bud. Alt imens I glæder jer til at komme i templet en dag og få jeres begavelse – en kundskabens gave og velsignelser fra jeres himmelske Fader – må I være fast besluttet på at modstå fristelser.

Unge Pigers hovedpræsidentskab: Præsidentinde Ardeth G. Kapp i midten, Jayne B. Malan, førsterådgiver, til venstre, og andenrådgiver Elaine L. Jack.

Jeg kender hundreder, ja, tusinder af jer, som forbereder sig og har planer om at gå ind af templets døre til Herrens hus. Jeg håber, at I alle vil gøre det. Lad intet som helst, ingen som helst et eneste minut, stå jer i vejen eller aflede jer fra at nå dette mål. I templet vil I få en bedre forståelse for, hvem I virkelig er og lære at påskønne det. Dér vil I lære mere om Frelseren, end noget som helst andet sted jeg kender. I vil lære, hvordan I bliver kongelige ledere i Guds rige, og hvad der er nødvendigt for at komme sikkert tilbage til jeres Fader i Himlen og være for evigt. Husk altid, at jo større afstand I tager fra verdens negative påvirkninger, jo nærmere kommer I jeres himmelske hjem.

Jeg hører om flere og flere unge piger, der stiller de vigtigste spørgsmål om alt muligt – om at gå ud med drenge, om selskaber, om beslutninger, om videofilm og om enhver grammofonplade og ethvert bånd de køber. I er ikke tvivlrådige, når I spørger: „Hvad skal jeg gøre?" I spørger: „Hvad ønsker jeg, der skal ske? Vil det jeg vælger bringe mig nærmere min himmelske Fader? Vil jeg komme mit mål, min mission, mit formål i livet, min lykke her og nu og i livet herefter, nærmere? eller er dette måske bare en midlertidig fornøjelse, som vil brænde ned til aske og efterlade ar, mindre selvagtelse, fortvivlelse og fortrydelse?"

Når I lytter til Ånden indvendigt, så vil I en dag opdage, at I stiller jeres spørgsmål anderledes – ikke: „Hvad ønsker jeg, at der skal ske?" men snarere: „Hvad ønsker Gud, at der skal ske?" Når vi begynder at ønske det, som vor himmelske Fader ønsker af os i tillid til, at det er det bedste for os, så begynder vi at opleve en fred og en lykke, som vi aldrig før har oplevet. Jeg ved det. Jeg kan love jer det.

Vi ser hundredevis af jer, som fortjener jeres anerkendelse for kvindelighed. Det er et symbol på, at I har forpligtet jer forhen såvel som for fremtiden. I gør jer de største anstrengelser.

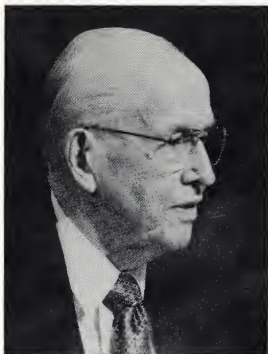
Unge piger, mødre, ledere, lad os fylde os med det lys, den styrke og den tro vi får gennem bøn, ved at studere skrifterne og ved at adlyde Guds bud, hver dag i vort liv. Lad os stå sammen, skulder ved skulder, hjerte ved hjerte og hånd i hånd, knyttet sammen af det lys som aldrig vil dæmpes. Lad os holde vores fakkel højt, så Kristi sande lys kan skinne gennem os, til hans navns ære.

Gud er vor Fader, og vi er hans døtre. Tænk engang! Han kender os og elsker hver eneste én af os. Dette vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Til kirkens enlige, voksne søstre

Præsident Ezra Taft Benson

„Det hellige bånd, der knytter kirkens medlemmer sammen, rækker langt udover ægteskabelig status, alder eller nuværende omstændigheder. Jeres personlige værdi som Guds døtre overgår alt."

Kære søstre, det er dejligt at være sammen med jer. Det har været et pragtfuldt møde.

Jeg værdsætter de råd, vi har modtaget fra præsidentinderne for disse tre store, kvindelige organisationer. Deres ord har været inspirerende, og jeg anbefaler jer dem.

Musikken har været meget smuk, især den sidste salme – „Kom, hold faklen højt" – „så Kristi sande lys kan skinne gennem os . . . til hans navns ære" (Carolyn J. Rasmus og Larry W. Bastian, „Come, Hold Your Torches High", [PMYW 0071], 1988). Må dette kald lyde klart og tydeligt for alle os, der tjener i Guds rige.

For et halvt år siden talte jeg fra denne talerstol ved konferencens præstdømmemøde til kirkens enlige, voksne brødre. I aften vil jeg gerne tale et øjeblik til kirkens enlige, voksne søstre.

Enlige søstre over hele kirken, jeg ønsker at I skal vide, hvor dyb en kærlighed jeg nærer til jer, og hvor meget jeg påskønner jer – for jeres godhed, jeres trofasthed og jeres ønske om at tjene Herren af hele jeres hjerte, „så Kristi sande lys kan skinne gennem (jer) . . . til hans navns ære."

Vi ser jeres eksempler og tjenestegerninger

Vi ser, hvordan mange af jer lever et kristent liv, som er værd at efterligne, og som så tjener trofast i kirken.

Vi ser jer lede musikken i Primary, og på grund af jeres kærlighed og omsorg, hvordan børnenes øjne stråler, når de synger Zions dejlige sange.

Vi ser jer give grundigt forberedte lektier og undervise ved Ånden i hjælpeforeningens klasser, i klasserne for Unge Piger, i Primary og i søndagsskolen, og bære vidnesbyrd om evangeliets sandhed og påvirke andres tilværelse.

Vi ser mange af jer arbejde effektivt med de unge piger, tage dem med på lejrture, lede roadshows, deltage i deres baller og være et godt eksempel som deres virkelige venner.

Vi ser jer arbejde trofast og hengivent som fuldtidsmissionærer for Herren, og komme hjem igen fra jeres mission med endnu større evner til at tjene.

Vi ser jer i enliges ward og i de ward, hvor I bor, tage jer af de mindre aktive, de generte, de bekymrede, enkerne, de indadvendte og ensomme, og indbyde dem alle til Kristus.

Vi ser kloge biskopper og stavspræsidenter kalde enlige, voksne søstre til ledende stillinger i ward og stave. Vi ser jer i hjælpeforeningens, Unge Pigers og Primarys præsidentskaber, hvor jeres evner og talenter udnyttes fuldt ud.

Vi betragter jer som en væsentlig del af kirkens hovedfunktion. Vi beder til at den vægt, vi helt naturligt lægger på familielivet, ikke får jer til at føle jer mindre unyttige eller mindre værdifulde for Herren eller hans kirke. Det hellige bånd, der knytter kirkens medlemmer sammen, rækker langt udover ægteskabelig status, alder eller nuværende omstændigheder. Jeres personlige værdi som Guds døtre overgår alt.

Vi ved godt, at I møder særlige udfordringer og har særlige behov. I kan være sikre på, at vi er opmærksomme på det.

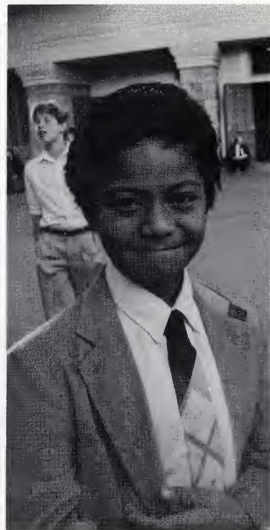
Bevar det celestiale ægteskab som jeres mål

Jeg vil gerne give udtryk for det håb, som vi allesammen virkelig har om, at I vil blive ophøjet til den højeste herlighed i det celestiale rige, og at I vil indgå den nye og evige ægteskabspagt.

Kære søstre, tab aldrig dette hellige mål af syne. Bed for det, forbered jer til det og lev for det. Sørg for at blive gift på Herrens måde. Tempelægteskab er en evangelisk ordinanse til ophøjelse. Vor Fader i Himlen ønsker, at alle hans døtre skal have denne velsignelse.

Forspild derfor ikke jeres lykke ved at engagere jer med én, der ikke er værdig til at komme i templet med jer. Træf med det samme beslutning om, at I vil vies på dette sted. Hvis I venter med at tage denne beslutning til et romantisk øjeblik, løber I en risiko, som I ikke lige nu kender betydningen af.

Men husk, at det ikke kræves af jer, at I sænker jeres standarder for at få en ægtefælle. Sørg for at være indtagende, bevar

Præsident Ezra Taft Benson og præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

høje standarder og bevar jeres selvrespekt. Involver jer ikke i intime forhold, der vil skabe hjertesorg og smerte. Bevar en position, der gør det muligt for jer at møde værdige mænd og deltage i opbyggende aktiviteter.

Men I må heller ikke forvente fuldkommenhed, når I skal vælge en ægtefælle. I må ikke interessere jer så meget for mandens udseende og hans bankkonto, at I overser hans vigtigere egenskaber. Han skal naturligvis virke tiltrækkende på jer, og han skal kunne forsørge jer. Men, har han et stærkt vidnesbyrd? Efterlever han evangeliets principper, og ser han noget stort i præstedømmet? Er han aktiv i sit ward og sin stav? Elsker han hjem og familie, og vil han være en trofast ægtemand og god far? Det er *disse* egenskaber, der virkelig betyder noget.

Jeg vil også gerne advare jer enlige søstre imod at blive så uafhængige og selvstændige, at I ikke synes at det er værd at gifte sig, og at I lige så godt kan klare jer selv. Nogle af vore søstre har antydet, at de ikke ønsker at tænke på ægteskab *før* de har fuldført deres uddannelse eller opnået en karriere. Det er forkert. Vi ønsker selvfølgelig at vore enlige søstre ikke ringeagter deres personlige muligheder, at de sørger for at få en god uddannelse og klarer sig godt på deres arbejde. I har så meget at bidrage med i samfundet og i jeres omgivelser. Men vi beder oprigtigt til, at vore enlige søstre nærer ønske om at indgå et agtværdigt ægteskab i templet, bliver gift med en værdig mand og opdrager retfærdige børn, selv om det bliver på bekostning af uddannelse og karriere. Vi prioriterer rigtigt, når vi indser, at der ikke findes nogen højere kaldelse end at være en agtværdig hustru og mor.

Herren kender og elsker jer

Jeg erkender også, at ikke alle kirkens kvinder får mulighed for at blive gift og få børn her på jorden. Men hvis de af jer, der befinder jer i denne situation, er værdige og holder trofast ud, så kan I være sikre på, at I vil få alle velsignelserne fra en god og kærlig himmelsk Fader – og jeg understreger *alle velsignelserne*.

Jeg kan forsikre jer, at dersom I skal vente indtil det næste liv, før I bliver velsignet med en udvalgt ægtefælle, så vil Gud selvfølgelig udligne situationen for jer. Det er kun mennesker, der beregner tiden. Gud ser jer i et evigt perspektiv.

Jeg erkender også, at nogle af vore søstre er enker eller fraskilt. Jeg føler med jer, der befinder jer i sådanne situationer. Brødrene beder for jer og vi føler et stort ansvar for at sørge for, at I får dækket jeres behov. Stol på Herren. I kan stole på, at han elsker jer, og at vi elsker jer.

Hvis I er alene med jeres børn, så stift venskab med mennesker i samme situation som I selv og gør jer til venner med ægtepar. Rådfør jer med jeres præstedømmeledere. Fortæl dem om jeres ønsker og behov. Herren forstår enlige mødre. Han kender jeres særlige udfordringer. I er hans døtre. Han elsker jer og vil velsigne og støtte jer. Jeg ved det.

Lær, gå fremad og tjen

Alle I enlige voksne søstre, uanset jeres nuværende situation:

Vær trofaste. Hold budene. Etablér et dybt og inderligt forhold til Herren, Jesus Kristus. I må vide, at han er der – han er der altid. Ræk ud efter ham. Nærm jer ham.

Han besvarer jeres bønner. Han giver jer virkelig fred. Han giver jer også håb. Sagt med salmistens ord: „Han er min tilflugt, min klippeborg . . . på hvem jeg stoler" (Salme 91:2). Studér Frelserens liv grundigt. Han er vort største eksempel.

Gør skrifterne til jeres stadige ledsager. Læs dagligt i Mormons Bog og modtag styrke og åndelig kraft derfra.

Erkend jeres personlige værdi. Ringeagt aldrig nogensinde jer selv. Erkend jeres indre styrke og at I „alt formår i ham, som giver (jer) kraft" (Filipperne 4:13). Livet begynder ikke ved ægteskabet. I har vigtige ting at gøre lige nu.

Søster Eliza R. Snow har erklæret: „Der findes ingen søster, der er så isoleret i så snævre forhold, at hun ikke kan gøre en hel del for etableringen af Guds rige på jorden" („An address", *Women's Exponent*, 15. september 1873, s. 62).

Engagér jer fuldt ud i kirken. Deltag i alle jeres møder og de enlige, voksnes aktiviteter.

Ræk andre hånden, fremfor at være indadvendte, glem jer selv og vær en virkelig hjælp for andre i jeres kirkekaldelser, i jeres personlige barmhjertighedsgerninger, ved at udføre vennetjenester i det skjulte, uden at gøre jer til helte af den grund.

Hvis I virkelig ønsker glæde og lykke, så tjen andre af hele jeres hjerte. Let deres byrder, og jeres egne byrder vil blive lettere. De ord, som Jesus fra Nazaret sagde, er sande: „Den, som har bjærget sit liv, skal miste det; og den, som har mistet sit liv for min skyld, skal bjærge det" (Mattæus 10:39).

Stræb altid efter at forbedre jer. Sæt jer personlige mål og arbejd ihærdigt på at nå dem. Bliv bedre på fysiske, sociale, mentale og åndelige områder. Gå i gang med det fortrinlige program for „Ædel Stræben". Bliv ved med at udvikle jer, at lære, gå fremad og at tjene andre.

Vær taknemmelig for velsignelser

Og til sidst, kære søstre, vær Herren taknemmelig for jeres velsignelser. Tænk mere på, hvad I *har* end på, hvad I *ikke har*. Tænk hele tiden på, hvor god Herren er imod jer. Husk hans ord til profeten Joseph: „Den, der modtager alt med taknemmelighed, skal blive herliggjort, og de jordiske ting skal tilfalde ham hundrede fold, ja, mere" (L&P 78:19).

Mit ydmyge ønske for de vidunderlige enlige, voksne kvinder i kirken, er, at I vil modtage alt, hvad Faderen har, i „hundred fold, ja, mere".

Og det lover jeg jer, at I sandelig vil. I vil få del i alle vor himmelske Faders velsignelser, dersom I forbliver trofaste, hvis I er ærlige og tjener ham og hans børn af hele jeres hjerte, sjæl, sind og styrke.

I er vor himmelske Faders udvalgte døtre. I er perler i hans krone. Jeres dyd og renhed gør jer mere værdifulde en perler.

Sagt med præsident David O. McKays ord: „En smuk, mådeholdende, yndefuld kvinde er skabelsens mesterværk. Når en kvinde i sit liv, foruden disse dyder, lader sig lede af retfærdighed og godhed og har et uimodståeligt ønske om at gøre andre lykkelige, så er der ingen tvivl om, at hun vil blive talt med blandt de virkelig store" (*Gospel Ideals*, Salt Lake City: The Improvement Era, 1953, s. 449).

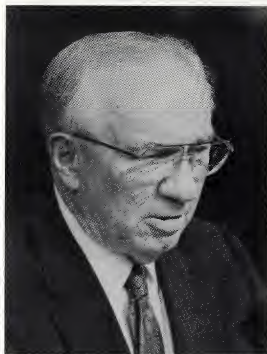
Må Gud altid velsigne og støtte jer. Jeg efterlader jer mine velsignelser, I vidunderlige søstre, med kærlighed i mit hjerte til jer, og jeg gør det i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Vort ansvar overfor vore unge piger

Et specielt budskab fra præsident Gordon B. Hinckley

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Det er uhyre vigtigt, at vi øger vores indsats for at undervise vore unge piger i den evige sandhed, for at gøre dyd attraktivt og absolut nødvendigt, og for at gøre vidnesbyrd til en perle, som de vil søge og bære værdigt og med stolthed.

Jeg er alvorligt bekymret for kirkens unge piger. Der var engang, hvor de lå langt foran de unge mænd med hensyn til at være aktive og trofaste i kirken. I mange af kirkens områder har det nu ændret sig. Det har vist sig, at de unge mænd er blevet mere aktive og trofaste i kirken, men det er almindeligvis ikke tilfældet med de unge piger. Det er faktisk glippet i visse områder. Vi lægger ofte mere vægt på programmerne for drenge. Vi taler meget om det Aronske Præstedømme og om spejderprogrammet, hvor det findes. Det er utrolig vigtigt. Jeg vil ikke bagatellisere vigtigheden deraf. Vi må styrke indsatsen i dette arbejde. Men jeg er dybt bekymret for, hvad der kan ske med kirkens unge piger.

Mange af dem er naturligvis trofaste og dejlige. Jeg var med til en regionalkonference for nylig. Mødet søndag formiddag blev afholdt i en meget stor sal. På første række, lige nedenfor forhøjningen, sad en gruppe smukke, unge piger. De var velplejede – rene og pæne. De var glade og deres ansigter strålede. De var et meget fint eksempel på alt det, som man kunne ønske sig for de unge piger. Nogle af dem havde deres standardværker med. Alle lyttede opmærksomt til talerne og de, der havde deres bøger med, fulgte med når talerne citerede derfra. Det var tydeligt, at de havde deltaget i seminarprogrammet, såvel som i kirkens andre programmer.

De var stået tidligt op om morgenen og havde rejst langt sammen med deres forældre, for at overvære konferencen. De var med, fordi de havde lært at elske Herren og nyde samværet med de hellige. De imponerede mig, idet de repræsenterede alt det, som dette forunderlige værk handler om.

I den enestående åbenbaring, som Moses fik, hvor Herren taler om, at han skabte utallige verdener, og om det storslåede og forunderlige ved hans skaberværk, erklærede han: „Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket" (Moses 1:39).

Mennesket vil sige både mand og kvinde, for som Paulus sagde: „I Herren er det således, at hverken er kvinden noget uden manden eller manden noget uden kvinden" (1 Korinter 11:11).

Jeg er helt sikker på, at Guds døtre er lige så kostbare for ham som hans sønner. De er en vigtig del af hans evige plan. Det er klart, at den menneskelige race ikke kunne fortsætte uden kvinder.

Vi lever i en tid, hvor der sker ting og sager for kvinderne rundt omkring i verden. Ind imellem ligger der et ugeblad – *Leadership* – på mit skrivebord. Det bliver udgivet i Sydafrika. I det sidste nummer jeg har, er der på forsiden et fotografi af et ansigt, som virker slående og imponerende. Under billedet står der: „En ny generation af

Præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab.

sydafrikanske kvinder." Det sker overalt, og det er måske både godt og ondt.

I vore dage har vi stærke og dygtige kvinder, der arbejder i industrien, sidder i regeringer, som underviser eller arbejder i andre stillinger. Hele verden ser med stor respekt op til premierministeren i Storbritannien, Margaret Thatcher, en kvinde som har udvist store evner og talent for at få gennemført et program, som har styrket hendes nation og dets folk. Vi blev alle imponerede af Golda Meir, da hun var premierminister i Israel.

Det er dejligt at være vidne til denne renæssance. Jeg tror at den vil fortsætte til velsignelse for mennesker overalt.

Uddannelsen af Zions døtre

Kirken har været i aller forreste linie i uddannelsen af Zions døtre og med hensyn til at give dem ansvar. Vi tror, og vi har lige siden kirkens første dage lært, at en kvindes største mission i livet er at indgå et værdigt og lykkeligt ægteskab og opdrage lykkelige børn. Det betyder, at hun skal have børn og på en helt reel og personlig måde opfostre dem, hvilket kræver både tid og kræfter. Men det kan ikke forenes med andre aktiviteter. Kvinder, både i kirke og samfund, har et utroligt ansvar, og det er helt i overensstemmelse med ægteskab, med at være mor og med at opdrage gode og dygtige børn.

Det er derfor vigtigt, at pigerne i kirken motiveres og får mulighed for at gå fremad indenfor programmer, der er beregnet til at udvikle deres egenskaber, øge deres selvagtelse og udvide deres kundskab til evangeliet, for at de kan få større tro. Generationernes kvalitet afhænger stort set af mødrenes indsats for deres børn. Det fortælles, at Brigham Young engang blev spurgt hvad han ville gøre, dersom han skulle vælge mellem at sørge for at hans sønner eller hans døtre fik en uddannelse.

Han svarede, at han ville lade sine døtre uddanne, fordi de skulle være mødre til hans børnebørn.

De unge piger i denne generation har ikke alene enorme muligheder, men de udsættes også for alvorlige fristelser. De, som handler med porno, frister piger såvel som drenge. Sex er blevet et salgsobjekt og opreklameres på de værst tænkelige måder overalt, ved hjælp af enhver udspekuleret metode. Popularitet virker højst motiverende.

Det er uhyre vigtigt, at vi øger vores indsats for at undervise vore unge piger i den evige sandhed, for at gøre dyd attraktivt og absolut nødvendigt, for at gøre vidnesbyrd til en eftertragtet perle, som de vil bære værdigt og med stolthed, for at kunne tilbyde dem de uforlignelige velsignelser, der ligger i et tempelægteskab og i et sundt, rigt familieliv.

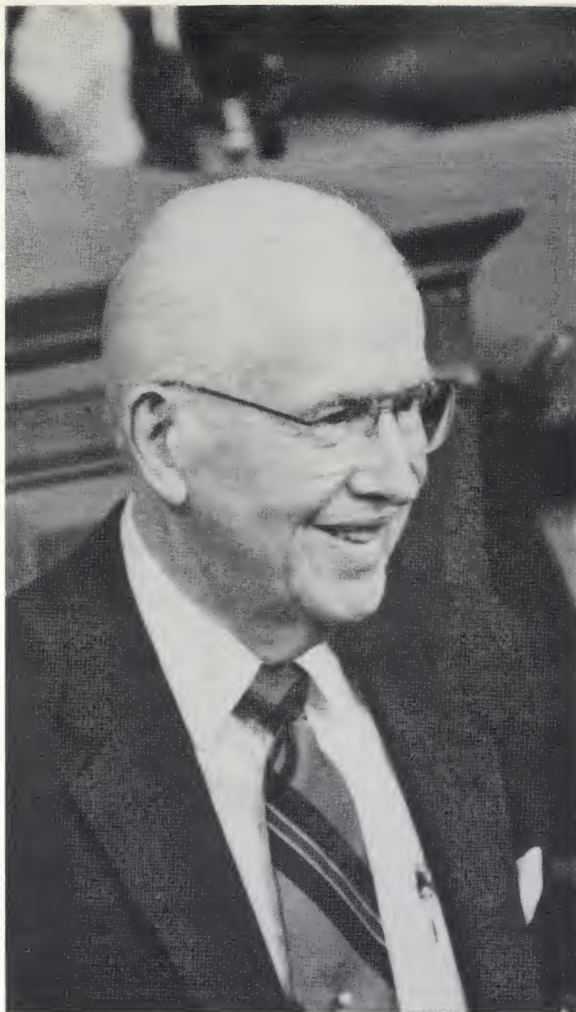
Opmuntrer vi til uddannelse? Det gør vi bestemt? Enhver ung pige bør opmuntres til at forædle sine evner og øge sine talenter, til at udvide sine kundskaber og blive dygtigere.

Hvor er det tragisk at se en ung pige lade sig indfange i vaner, som ødelægger hendes muligheder og forringer hendes guddommelige skæbne.

Jeg talte for nylig til en begravelse, over en kvinde hvis familie jeg havde kendt det meste af mit liv. Det var gode mennesker – ærlige og dygtige i deres respektive erhverv. Men der var en stor mangel i deres liv. De var ikke aktive i kirken.

En sådan aktivitet kunne have føjet nogle vigtige dimensioner til deres personlighed, og hvad der er endnu vigtigere, øget deres forståelse for Guds, vor Faders evige plan.

Præsident Ezra Taft Benson

Deres bedsteforældre og oldeforældre var med blandt de pionerer, der grundlagde dette værk, idet de ofrede meget for sagen og ville have givet deres liv for den om nødvendigt. Men på én eller anden måde begyndte dette store troens lys at blafre og døde ud i denne generation – og tabet derved var en stor tragedie.

Der er et gammelt ordsprog der siger: „Hvis grenen hælder, er det fordi træet står skævt."

Livets kurs sættes i ungdommen. Og en ung piges liv vil blive umådelig meget rigere, dersom hun får forelagt sin kurs og accepterer dens veje. Det er desuden mere sandsynligt at hendes efterkommere så vil blive opdraget „i Herrens tugt og formaning" (Efeserne 6:4; Enos 1:1), til stor gavn og velsignelse for dem. Når vi redder en pige, redder vi generationer. Ingen kan forudsige hvilke konsekvenser en ung piges trofasthed kan få.

Mulighederne for udvikling

Det er vigtigt at lægge vægt på det Aronske Præstedømme. Det er vigtigt at opfordre de unge mænd til at være aktive spejdere. Men det er nøjagtig lige så vigtigt at alle kræfter sættes ind, for at enhver ung pige i kirken får mulighed for at vokse og udvikle sig, bliver oplært og er aktiv, hvilket fører til tro, vidnesbyrd, dyd og et lykkeligt liv.

Kirkens lære er evig sandhed. Den omfatter alt. Den er smuk og magtfuld. Vi har programmer, der er omhyggeligt udarbejdet gennem megen bøn, studium og rådslagning. Det øvrige, der skal til, er ledelse. Kirkens unge piger har brug for og fortjener meget dygtige ledere og lærere, med en stor tro, for at der kan lægges vægt på dette store værk, kvinder som de unge piger vil beundre og se op til med respekt og som er gode eksempler for pigerne, som kun tænker på de unge pigers lykke og som forstår at kirkens fremtidige styrke står på spil. Ja, det er vigtigt at drengene er trofaste. Men det er lige så vigtigt at pigerne er det. For Gud, vor evige Fader, er hans sønner og døtre ligestillede. Kvinder er Guds fornemme skaberværk. Umiddelbart efter at jorden var dannet, dag og nat var adskilt, vandene og det tørre land var skilt fra hinanden, da der var skabt vegetation og dyreliv på jorden, og efter at manden var anbragt på jorden blev kvinden skabt. Og først da blev det proklameret, at skabelsen var fuldendt og god.

Der findes ikke noget smukkere af den Almægtiges skaberværk, intet mere inspirerende, end en kær Guds datter, som vandrer i dyd, med en forståelse for hvorfor hun skal gøre det, som ærer og respekterer sit legeme som noget helligt og gudgivent, og er en pige der dygtiggør sig og hele tiden øger sin forståelse, som ernærer sin ånd ved evig sandhed. Gud vil holde os ansvarlige, dersom vi negligerer hans døtre. Han har stor og stærk tillid til os. Må vi være tro mod denne tillid. □

(Fra en tale afholdt ved regionalrepræsentanternes seminar, Salt Lake City, april 1988).

Et referat af oktoberkonferencen, 1.–2. oktober 1988, beregnet for børn

De talte til os

Præsident Ezra Taft Benson: Gud har åbenbaret for mig, at det nu er absolut nødvendigt for os at gøre Mormons Bog mere kendt på en forunderlig måde. I må hjælpe til i dette arbejde til velsignelse for hele kirken, ja alle Zions børn. (Mødet lørdag formiddag)

Præsident Ezra Taft Benson: Jeg vidner for jer om, at vi kun kan opnå en fylde af glæde gennem Jesu Kristi forsoning og ved at adlyde alle evangeliets love og forordninger, som de findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (Se 3. Trosartikel). (Mødet søndag eftermiddag)

Præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab: Kristus helbredte ved den Guds kraft, som han havde i sig. Han gav sine udvalgte disciple den samme kraft, idet han sagde: „Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler" (Mattæus 16:19).

Denne samme kraft er blevet gengivet i denne generation. Vi fik den ved håndspålæggelse af Peter, Jakob og Johannes, som modtog den af Herren selv. Den blev givet til Joseph Smith, som var denne uddelings profet.

Denne magt til at helbrede syge, findes stadig iblandt os. Det er præstedømmets kraft. Det er den myndighed, som ældsterne i denne kirke har. (Mødet søndag formiddag)

Præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab: Husk, at Guds visdom kan virke som dårskab for mennesker, men én af de største lektier, vi kan lære her på jorden, er, at når Gud taler og mennesket adlyder, så har dette menneske altid ret. (Præstedømmemødet)

Ældste Dallin H. Oaks, fra De Tolvs Kvorum: Jesus Kristus er Guds, den evige Faders enbårne Søn. Han er vores Skaber. Han er vores lærer. Han er vores Frelser. Han betalte for Adams synd og sejrede over døden ved sin forsoning, og det sikrede alle mennesker opstandelse og udødelighed.

Jesus Kristus er alt dette og mere til. Han er Frelseren, som ved sit sonoffer åbnede mulighed for, at vi kan blive renset for vores personlige synder, således at vi atter kan komme tilbage til Guds nærhed. Han er vores Forløser. (Mødet søndag formiddag)

Ældste Russell M. Nelson, De Tolvs Kvorum: Handlefriheden eller magten til at vælge selv, fik vi, vor Skabers åndelige børn, før verden blev skabt (se Alma 13:3; Moses 4:4). Det er en gave fra Gud, og den er næsten lige så kostbar som selve livet.

Spørgsmålet om handlefrihed bliver dog ofte misforstået. Selv om vi frit kan vælge, så kan vi ikke undgå konsekvenserne af vores valg, når vi først har truffet dem.

Vi kan frit tage narkotika eller lade være. Men når vi først har valgt at tage dette vanedannende stof, så slipper vi ikke for konsekvenserne af dette valg. Afhængigheden af stoffet forhindrer os i at vælge frit senere. (Mødet lørdag formiddag)

Ældste Richard G. Scott, nyt medlem af De Tolvs Kvorum: Jeg tilbyder jer Mormons Bog som ven – en prægtig ven, som vor Frelser har skænket os.

Det, som står i den, er sandt, det bringer trøst, vejledning, fred – ja, det giver andre sande venner. I denne bog kan I finde venner og værdige eksempler, som Nephi, Jakob, Enos, Benjamin, Alma, Ammon, Helaman, Mormon, Moroni og mange andre. De vil give jer fornyet mod og markere vejen til tro og lydighed. (Mødet søndag eftermiddag)

Præsidentinde, søster Michaelene P. Grassli, Primarys hovedbestyrelse: Jeg er stolt af at kunne sige, at primarybørnene i år har læst og talt om Mormons Bog. Den 9-årige Matt fra Wisconsin har sagt følgende:

„Da min far fortalte os, at vi skulle flytte fra Denver til Wisconsin, mindede min mor os om Lehi og hans familie. Jeg skulle ligesom dem forlade det eneste hjem, jeg har kendt, alle mine venner, min skole og mit ward . . .

Min mor mindede os om, hvordan Nephi villigt tog imod sin udfordring, fordi han vidste, at Herren ville ‚åbne en udvej, så han kunne gøre det, som han havde fået befaling om'.

Jeg har lært, at jeg kan klare mig uden tingene, men ikke uden min familie. Mine søskende og jeg har forsøgt at ligne Nephi mere end hans brødre, der hele tiden beklagede sig. Jeg er taknemmelig for det, jeg lærer i Mormons Bog." (Mødet søndag eftermiddag) □

Ældste Richard G. Scott De Tolvs Kvorum

To gange i Richard Scotts liv har folk forsøgt at få ham til at afvise missionæropgaver – den ene gang var, da han var ung, og senere da han blev kaldet til missionspræsident. I begge tilfælde advarede de ham og sagde, at han ville stå sin karriere som atomingeniør alvorligt i vejen. Men begge gange accepterede han kaldelsen.

„Da jeg var meget ung," siger han, „indgik jeg i hemmelighed pagt med Herren om at jeg ville hellige hans værk mine bedste kræfter. Jeg har fornyet denne pagt gennem årene."

Herren har velsignet ældste Scott, når han ærede dette løfte. Da han for eksempel kom hjem fra sin første mission, blev han udvalgt som en af de nærmeste medarbejder til De forenede Staters flådeadmiral Hyman G. Rickover, hvor han arbejdede med udviklingen af atomundervandsbåde. Da ældste Scott accepterede opgaven, viste det sig, at stillingen var langt mere betydningsfuld end hans tidligere professors, ham som havde frarodet ham at tage på mission. „Det var et stort vidnesbyrd for mig, om hvordan Herren velsignede mig, når jeg holdt fast ved min prioritering," siger han.

For ganske nylig, accepterede den forhenværende atomingeniør endnu en kaldelse – denne gang som medlem af de Tolv Apostles Kvorum. Han har været medlem af de Halvfjerds' Første Kvorum siden april 1977, og siddet i dette kvorums præsidium fra oktober 1983.

Kun to dage før konferencen kaldte præsident Benson ældste Scott ind på sit kontor, efter et møde med generalautoriteterne i Salt Lake templet. „Han gav mig denne kaldelse med en ømhed og kærlighed og så stor forståelse, at jeg aldrig vil glemme det," siger ældste Scott, „en kaldelse, som naturligvis helt kunne overvælde enhver. Jeg blev det. Jeg kunne ikke lade være med at græde. Derpå talte præsident Benson meget venligt om sin egen kaldelse og fik mig til at føle mig tryg. Han vidnede for mig om, hvordan kaldelsen var kommet. Jeg vil aldrig glemme den omtanke og forståelse, Herrens profet viste mig." Ældste Scott blev opretholdt til de Tolvs Kvorum den 1. oktober 1988.

Richard Scott er født i Pocatello, Idaho, den 7. november 1928. Hans forældre er Kenneth Leroy og Mary Eliza Whittle Scott. Ca fire år senere, flyttede familien til Washington D.C., hvor Richard tilbragte det meste af sin barndom og ungdom. På det tidspunkt var hans far ikke medlem af kirken, og hans mor var ikke aktiv. Men familien Scotts liv var dybt påvirket af de store lederes eksempel i Washington D.C. området.

„Da Ezra Taft Benson, som dengang var medlem af de Tolvs Kvorum, var landbrugsminister i USA, kaldte han min far som sin sekretær for landbrug," siger ældste Scott. „Præsident Bensons eksempel – hans retskaffenhed, trofasthed og store evner til at forsvare principper – gjorde et dybt indtryk på min far. Efterhånden som de fik et nærmere forhold til hinanden, fik præsident Benson stor indflydelse på min fars omvendelse." Da Kenneth Scott blev døbt, bekræftede Ezra Taft Benson ham som medlem af kirken.

Senere blev Kenneth besegler i Washington templet. Han og hans hustru arbejdede som tempeltjenere dér i over 10 år.

I mellemtiden mødte den unge Richard Jeanene Watkins, som han begyndte at komme sammen med. Hun er datter af afdøde Arthur V. Watkins, USA senator i Utah. De tog begge eksamen fra George Washington universitetet, han som teknikumingeniør og hun som sociolog, hvorpå de begge udførte en mission, han i Uruguay og hun i det nordvestlige USA. Om denne oplevelse siger ældste Scott: „Alt hvad jeg havde kært i dette liv, begyndte at udfolde sig mens jeg var på mission." To uger efter han kom hjem, blev han gift i Manti templet.

Ældste Scott arbejdede sammen med admiral Rickover i 12 år på udviklingen af atomkraftsystemer – ikke kun til brug for militære undervandsbåde og andre af marinens fartøjer, men også på det første kommercielle atomkraftværk på landjorden. I den tid tog han, hvad der svarer til en doktorgrad som atomingeniør ved Oak Ridge School of Reactor Technology i Tennessee, og virkede samtidig som præsident for halvfjerdsernes kvorum og som stavssekretær.

Så kom kaldelsen til at være missionspræsident for den nordre mission i Argentina, hvilket han var fra 1965 til 1969. Her uddybedes hans kærlighed til Herren, og han mødte venner blandt missionærer og medlemmer, som han sætter stor pris på. Ved hjemkomsten begyndte han at arbejde sammen med sine tidligere medarbejdere ved Rickover i et privat konsulentfirma, der havde specialiseret sig i atomenergi. Samtidig sad han i stavspræsidentskabet i Washington D.C. og blev senere regionalrepræsentant. I 1977, otte år efter sin hjemkomst fra Argentina, blev han kaldet som medlem af de Halvfjerds' Første Kvorum.

Familien Scott har 7 børn, hvoraf fem stadig lever: Mary Lee, som er ved at færdiggøre sin doktorgrad ved UCLA; Kenneth W. i Salt Lake City; Linda (Mrs Monte Mickle) i Houston, Texas; David M. i Salt Lake og Michael W., der for tiden studerer i Israel. De har tre børnebørn. Selv om alle børnene er flyttet hjemmefra, er familien knyttet nært sammen, siger søster Scott. „Vi har det bare dejligt, når vi er sammen!"

Dette nære familiebånd kommer na-

turligt, på grund af ældste og søster Scotts store kærlighed til hinanden gennem årene. „Vi har været forelskede siden det første øjeblik, vi så hinanden!" siger søster Scott. „Han er min bedste ven." De nyder at færdes i naturen og studere fugleliv. Og de elsker begge to at male – han maler akvareller, hun pastelmalerier. „Det er blevet vores måde at slappe af på," siger hun, men tilføjer, at det er så som så med tiden i øjeblikket.

En anden yndlingsbeskæftigelse er slægtshistorie. Da ældste Scotts far er omvendt til kirken, har der været mange undersøgelser at foretage i hans slægtslinie, og de har sammen med forældrene brugt megen tid på dette.

Ældste Scotts kærlighed til slægtshistorie og hans interesse for teknologi var en stor fordel for ham, da han var medlem af de Halvfjerds' Kvorums præsidium, hvor han blev kaldet som leder for den slægtshistoriske arkiv. „Jeg fik det privilegium at arbejde med meget trofaste medlemmer i kirkens hovedsæde," siger ældste Scott. „Vi blev inspireret til at anvende teknologi på en meget raffineret måde i forbindelse med slægtshistorie," siger han. „Ved at følge de retningslinier, der er fastsat af Det Første Præsidentskab, har vi fundet metoder, hvorved vi kan undgå meget af det arbejde, der er forbundet med slægtsforskning.

Selv med hjælp fra computer vil det altid være nødvendigt, at den enkelte involverer sig i dette arbejde," siger han, „så kirkens medlemmer kan få de meget store åndelige oplevelser, der følger med dette arbejde, og fornemme ånden i det."

Ældste Scott taler om sin store kærlighed til Mormons Bog – en ven som har støttet ham gennem årene. Han taler som et menneske, der ofte har fornemmet Herrens ånd, både i privatlivet og i sit arbejde for kirken. „Den vidunderlige og helt ufattelige velsignelse er, at enhver kan få meget nære, personlige følelser for vor Fader i Himlen. Det er ikke noget, han kun har med nogle få, som han har kaldet, eller som har et specielt behov. De personlige oplevelser er hellige og usædvanlige, og man skal ikke tale om dem, med mindre Ånden tilskynder til det. Men det forunderlige er, at vi kan føle os både vor himmelske Fader og Frelseren nær, når vi beder, mediterer over skrifterne, hjælper andre mennesker, og når vi er i nød. Ofte føler vi denne nærhed, selv om vi ikke er klar over, at vi har et behov."

Da ældste Scott talte til kirken under konferencen, efter han var opretholdt til de Tolvs Kvorum, fornyede han offentligt den pagt, han indgik med Herren som ung: „At han ville leve, så han var værdig til at kende Herrens vilje og få hans hjælp, samt få evner og mod til at udføre Guds vilje, og ikke ønske noget som helst andet." ☐

Ældste Richard J. Clarke De Halvfjerds' Præsidium

Jeg er bare én af dem, der går 12 af på dusinet," siger ældste J. Richard Clarke fra de Halvfjerds' Præsidium.

Måske. Men hvis det er sandt, må det være et af de dusiner, som er kendetegnet for sin kvalitet, for han har både åndelige og administrative egenskaber, som han har nydt at bruge i kirkens tjeneste i årtier.

Ældste Clarke er nu kaldet som medlem af de Halvfjerds' Præsidium. Den 1. oktober blev han opretholdt for at udfylde den tomme plads i dette kvorum, efter at ældste Richard G. Scott var kaldet til de Tolvs Kvorum.

Men hvordan kan han nu bruge alle disse erfaringer i sin nye stilling? „Jeg medbringer et vidnesbyrd om evangeliet, kærlighed til Frelseren og en forpligtelse til at arbejde," svarer ældste Clarke eftertænksomt. „Jeg har indviet alt, hvad jeg har og er til Herren."

Engang midt i 70-erne syntes han at stile efter at komme til tops i forsikringsbranchen. Hans forsikringsselskab havde hovedsæde i New York, men ældste Clarke havde været med til at oparbejde filialen i Boise, Idaho, til firmaets største. Da han havde en handelseksamen fra universitet og gjort en masse erfaringer ude i marken, sendte hans firma ham i 1974 til Stanford universitet, for at han kunne videreuddanne sig.

Men hans personlige, åndelige udvikling, hans arbejde i kirken som biskop, stavspræsident og regionalrepræsentant, forberedte ham til en helt anden administrativ stilling. I oktober 1976 blev han kaldet som andenrådgiver i Det præsiderende Biskopråd. Han blev afløst i april 1985 og kaldet til de Halvfjerds Første Kvorum.

Han siger, at han føler sig meget ydmyg ved at blive kaldet til at præsidere i denne gruppe, „fordi der i dette kvorum er så mange, der på mange måder overgår ham".

Hans hustru, Barbara, bemærker, at hans administrative evner måske afleder opmærksomheden fra hans store åndelighed. Men hendes mand er trofast til at studere skrifterne. „Når som helst jeg kommer ind i hans studerevæ-

relse, uanset hvad han skulle gøre der, ser jeg ham næsten altid sidde og læse i skrifterne."

Hans evner til at omgås folk og hans humoristiske sans, har været en fordel ikke kun i hans karriere og i kirkens tjeneste, men også i hans ægteskab, tilføjer hun.

Ældste og søster Clarke blev gift i 1950, efter at han kom tilbage til Ricks College i Rexburg, Idaho, fra en mission i Sydafrika. Efter sin kaldelse til de Halvfjerds' Første Kvorum i 1985, præsiderede han over sin gamle mission fra 1985 til 1987.

Ældste Clarke er født i Rexburg den 4. april 1927, og er søn af John R. og Nora Redford Clarke. Hans far var politichef og blev siden dommer i Rexburg i mange år.

Da Richard havde giftet sig med Barbara Jean Reed, en gårdmandsdatter fra Ririe, Idaho, begyndte han at studere på Brigham Young universitetet, hvorfra han tog eksamen i 1952. Han begyndte sin karriere som sælger i et forsikringsselskab, hvor han avancerede til salgsleder fem år senere.

Ældste og søster Clarke har 8 børn. En af døtrene druknede på en familieudflugt for flere år siden. De andre syv børn er nu voksne og flyttet hjemmefra. Den yngste søn er for tiden på mission.

Ældste Clarke beskriver sin hustru som „indbegrebet af retskaffenhed" og „den fuldkomne engel", som altid har været ham en betydelig støtte, når han har været optaget af kirkearbejde og andre arbejdsopgaver.

Søster Clarke forklarer, at hun lige fra sin barndom har „ønsket en mand, som ærede sit præstedømme og var aktiv i kirken", så det var en velsignelse, og ingen byrde for hende at have en sådan mand.

Familien er altid kommet før noget som helst andet. Mens de boede i Boise, købte de 3 ha jord og lærte at opdrætte fuldblodsheste. Hele familien arbejdede sammen. „Vi vidste intet om den forretning. Jeg følte mig som en lærer, der kun var et kapitel foran eleverne, da børnene skulle lære, hvad de skulle gøre," siger ældste Clarke. Men formålet var at opdrage ansvarlige børn og ikke præmiedyr, forklarer han. Men, tilføjer hans hustru, børnene betragter nu den tid som den lykkeligste i deres liv, selv om de surmulede noget over deres pligter på det tidspunkt.

Har de stadig denne gård? „Nej, jeg solgte alt det, der var morsomt," siger han og smiler.

Ældste Clarke har, som medlem af præsidentskabet for det nordamerikanske sydøstlige område og som leder af kirkens missionærafdeling de sidste par år, fået mulighed for at arbejde tæt sammen med kirkens ledere på forskellige områder. Det vil han savne.

Men han glæder sig til de spændende muligheder i sin nye stilling. „Jeg tror, vi går ind i en meget interessant periode i historien," siger han. „Jeg tror, vi står foran en ny stor vækst i kirken." □

Ældste Monte J. Brough
De Halvfjerds' Første Kvorum

Den 19-årige Monte Brough arbejdede i en købmandsbutik i Alaska, da hans onkel, der ikke var medlem af kirken, kom kørende i en ny bil. Onklen, der havde kædebutikkerne, hvoraf Monte arbejdede i den ene, tilbød ham en bil, hvis han ville blive i Alaska og arbejde for ham i stedet for at tage på mission. „Han tilbød at gøre mig til medejer af hans forretning og lovede at jeg ville få økonomisk succes, hvis jeg blev i Alaska og arbejdede for ham," mindes Monte.

Det var ingen nem beslutning. Han brugte „tre dage til at grunde over det" og forsøgte at gøre op med sig selv – og han valgte missionen. „Jeg vidste at jeg havde et vidnesbyrd om Mormons Bog, og at det var rigtigst for mig at vælge en mission," siger han.

Nå ældste Brough ser tilbage, siger han: „Jeg har haft en vidunderlig forretningskarriere. Min mission bragte mig

faktisk alt det, som min onkel lovede mig."

Den har også i den sidste ende ført til hans kaldelse til de Halvfjerds' Første Kvorum.

Monte James Brough er født den 11. juni 1939 i Randolph, Utah, og er søn af Richard Muir Brough og Gwendolyn Kearl Brough. Richard døde da Monte var ganske lille, og Gwen sad tilbage med fire børn, som hun skulle forsørge. Men hendes job gav hende ikke meget, så børnene arbejde med forskellige småjob for at tjene ekstra penge.

Monte fik et vidnesbyrd om Mormons Bog, mens han arbejdede i Alaska. „Jeg reagerede på Moronis opfordring," husker han, „og jeg fik et sikkert vidnesbyrd." Hans mor håbede på, at denne oplevelse og „traditionen for at være missionær" i Randolph ward ville føre til, at han sagde nej til onklens tilbud og tog på mission.

Ældste Broughs mission styrkede hans selvtillid. Indtil da led han af mindreværdskomplekser, fordi han haltede,

på grund af en medfødt skade og en ulykke som barn. Da han blev kaldet til at være en særlig rådgiver i missionen, var han parat til at sige nej. Men missionspræsidenten, Grant Thorn, lærte ham et citat af Henry Ford, et citat som gjorde et dybt indtryk på den unge ældste: „Hvad enten du tror at du kan, eller at du ikke kan, så har du ret."

Ældste Brough mødte også præsident N. Eldon Tanner på sin mission. „Han havde en evne til at se lige ind i min sjæl, og hvordan jeg levede mit liv," mindes ældste Brough.

Senere, da han selv var missionspræsident, siger han, at han „fornemmede, at han havde den samme evne til at se ind i en menneskesjæl. Jeg kunne se forskellige ting i unge missionærers tilværelse, på en måde som jeg ikke tidligere evnede".

Efter sin første mission giftede ældste Brough sig med Lanette Barker fra Hillard, Wyoming, i Idaho Falls templet i august 1962. I 1965 tog han en eksamen i matematik fra University of Utah. Han arbejdede med computere i et stort firma i nogen tid, og tog derpå arbejde i et nyt og endnu større firma. Det førte til en stilling som salgschef, og det endte med at ældste Brough oprettede sit eget firma, som ydede computerservice og solgte computersystemer til transportfirmaer.

Fra 1978 til 1981 var han missionspræsident for Minneapolis missionen i Minnesota. Disse år påvirkede familiens Broughs syv børn enormt. Den ældste søn har været på mission og er gift i templet, og den ældste datter, Dalene, var på MTC (missionærernes træningscenter), da faderen for nylig fik sin kaldelse.

Søster Brough synes at en af de store evner, hendes mand bringer med sig i sin nye kaldelse, er hans begejstring. „Han elsker missionærarbejdet – ikke kun ude i marken, men også i hverdagen," siger hun. Han har også været biskop og medlem af hovedbestyrelsen for Unge Mænd. Han arbejdede som regionalrepræsentant da han fik sin nye kaldelse.

Ældste Brough har for nylig færdiggjort sin doktorgrad i handel, hvilket han betragtede som en stor udfordring. „Jeg sagde til tider til mig selv: ,Hvorfor gør du det?'!" siger han. „Nu tror jeg, at jeg ved hvorfor. Det var fordi, det krævede fornyet selvdisciplin, både med hensyn til anvendelsen af min tid og i mine studievaner."

Han er fast besluttet på at være en god far. „Mine børn er min hobby," siger han. Familien Brough elsker at rejse, de elsker udendørsliv, at sejle og stå på vandski. Blandt hans andre „hobbies" er arbejdet for kirken, siger han. „Mit vidnesbyrd er urokkeligt, det er der ingen tvivl om.

Jeg har et stærkt, brændende vidnesbyrd om at Jesus Kristus er den, som han påstår, at han er. For hvert år der går, og hver erfaring jeg får, vokser det i dybde og perspektiv." □

Ældste Albert Choules jun.
De Halvfjerds' Første Kvorum

Da Albert Choules jun. blev kaldet til at være missionspræsident, solgte han sine aktier i Romney International Hotels og fratrådte sin stilling som direktør for foretagenet. Dette skridt er karakteristisk for den forpligtelse, som dette nye medlem af de Halvfjerds Første Kvorum føler for evangeliet.

„Min far lærte mig at forpligte mig fuldt ud over for Herren," siger ældste Choules. „Han virkede som stavspræsident i 27 år. Han var præsident, da jeg blev født og var det stadig, da jeg kom ind i marinen. Da jeg rejste på mission til de østlige stater, to og et halvt år senere, var han endnu præsident. Jeg tog ved lære af hans eksempel, selv længe efter hans død."

Ældste Choules har været medlem af to biskopråd, han var andenrådgiver i stavspræsidentskabet i Scottsdale stav i Arizona og derpå stavspræsident, tempeltjener og besegler i Arizonatemplet og endelig regionalrepræsentant. Han har endvidere gennem længere tid været aktiv inden for spejderbevægelsen og modtog i 1971 Silver Beaver-belønningen for sin indsats dér.

Albert junior er det tredje barn af seks. Han er født i Driggs, Idaho, den 15. februar 1926, og hans forældre er Albert og Rula Wilson Choules.

Efter sin mission begyndte han at studere på en sidste dages hellig handelsskole, hvorefter han, i 1951, lod sig indskrive på BYU. Der mødte han Rosemary Phillips og de blev gift i 1952 i Idaho Falls templet. I 1953 tog bror Choules en Master of Business Administration eksamen ved Harvard.

Efter sin eksamen begyndte bror Choules at arbejde som økonom for Union Oil Company i Los Angeles. Bror og søster Choules første barn, William, er født i Santa Monica. I 1955 flyttede familien til Arizona, og bror Choules blev tilsluttet Western Savings and Loan. De næste to børn, Robert og Tamara, er født

i Phoenix. Fra 1971 til 1976 arbejdede bror Choules i andelsfirmaer: som senior vicedirektør for Western Savings, og som direktør for Romney International Hotels. I 1976 købte han og fire forretningsforbindelser en hotelkæde. Han fortsatte som firmaets direktør, indtil han blev kaldet på mission i New York City, New York.

Skønt ældste Choules ser tilbage på sit arbejde som missionspræsident med stor glæde, så blev de sidste uger i denne mission dog kendetegnet af sorg. Rosemary blev opereret for kræft og begyndte en behandling med kemoterapi. Hun fortsatte behandlingen i Arizona. Året efter afslutningen af deres mission døde hun – den 27. juni 1984. „Det var svært for mig at miste min hustru," siger ældste Choules: „Hun var en levende kvinde, som havde succes, og var en fortrinlig hustru og mor."

Men Herren havde givet mig så meget. „Han gav mig hende. Vi havde det dejligt i de 32 år vi var gift. Han har vejledt os i opdragelsen af vore børn. Han har hjulpet mig igennem det sidste år af Rosemarys liv og til at bygge mit liv op påny. Senere, da tiden var inde, satte han mig i stand til at gifte mig med Marilyn. Jeg kender ikke altid grunden til, at tingene går, som de gør. Jeg ved bare, at han støtter og vejleder os, når vi har brug for det."

Familien Choules mødte Marilyn og hendes fem børn, Michelle, James, Jonathan, Jena og Denise, da hun flyttede til Phoenix i 1978. Hun og Rosemary blev gode veninder. I 1983 flyttede søster Lowry til Orem. Den 8. juni 1987 blev bror Choules og Marilyn viet i Salt Lake templet.

15 måneder senere blev ældste Choules kaldet til at være generalautoritet. Når nogen spørger Marilyn Choules, hvad hun synes om de store omskiftelser i sit liv, svarer hun: „Jeg bliver ydmyg og er overvældet af de velsignelser og muligheder, som vi netop har fået. Vi glæder os meget til de næste fem år på grund af vores kærlighed til evangeliet og Herren."

Ældste Choules tilføjer: „Det virker overvældende at opleve Herrens og Brødrenes store tillid til os.

Kirken er det centrale for os, på grund af de lærdomme, programmer og ordinanser vi modtager her igennem. Alt, hvad vi gør i kirken, peger hen imod evigheden." □

Ældste Lloyd P. George
De Halvfjerds' Første Kvorum

Jeg er blevet rigt velsignet af Herren," siger ældste Lloyd P. George, som ved oktoberkonferencen, i en alder af 66 år blev opretholdt som medlem af de Halvfjerds' Første Kvorum.

„Jeg hakkede og stammede frygteligt i det, da jeg var barn," sagde han. „Jeg havde aldrig nogensinde holdt en tale, før jeg kom på mission. Jeg kunne ikke sige noget, når jeg blev bedt om det i skolen. Når folk spurgte mig, hvad jeg hed, kunne jeg ikke svare. Jeg var meget ulykkelig."

Forældrene sendte ham til talepædagoger og lærere, men det hjalp intet. Da Lloyd George var 11 år, fik han en patriarkalsk velsignelse i håb om, at den kunne opmuntre ham.

„I min patriarkalske velsignelse blev mit problem nævnt, og der blev sagt: ‚Du skal vide, at Herren elsker dig og ønsker, at du skal være lykkelig.' Derpå sagde patriarken: ‚Jeg befaler over denne tilstand og siger, at du vil gå ud i verden og forkynde med stor kraft for den ventende verden.'"

Ældste George, der stadig led under sit handicap, blev kaldet på mission til

sydstaterne. Når han forsøgte at fremlægge evangeliet, kunne han ikke tale. Hans kammerat måtte overtage samtalen for ham.

Hans missionspræsident indrømmede senere, at han tænkte: „Hvis Herren ikke kommer denne unge mand til undsætning, vil han ikke være mig til megen gavn, og jeg bliver nødt til at sende ham hjem."

Efter at han i en måned havde været ude af stand til at tale med dem han besøgte, bad han Herren: „Herre, det er nu eller aldrig. Hjælp mig nu, ellers rejser jeg hjem" – hvorpå han fastede og fortsatte med at bede.

Han begyndte at blive bedre til at tale. „Vi havde afholdt ugentlige husmøder med fem ældre damer," sagde ældste George. „Da vi kom til det næste møde, kunne jeg tale helt godt.

Bagefter sagde min kammerat: ‚Hvad skete der med dig i aften? Jeg plejer ellers ikke at kunne overgive ordet til dig, men i aften kunne jeg næsten ikke stoppe dig!'"

„Det var de skønneste ord, jeg nogensinde har hørt i mit liv," sagde han.

„Jeg blev forflyttet fra området, og ca. et halvt år senere, da jeg virkelig kunne tale og forkynde, kom jeg tilbage og var sammen med disse fem ældre undersøgere til endnu et husmøde," mindedes han. „Under mødet sad de bare og græd hele tiden. Da mødet var forbi, kom de hen til mig og sagde: ‚Hvor har

Herren dog velsignet Dem, ældste George!"

Han vendte hjem efter en vellykket mission blot for at opdage, at der var brug for ham i den anden verdenskrig. „Jeg blev indkaldt og uddannet som pilot," sagde han. „I min patriarkalske velsignelse stod der også, at jeg skulle leve til jeg blev gammel, så jeg var ikke nervøs."

Ældste George er født den 17. september 1920 i Kanosh, Millard County, Utah. Han blev viet til Leola Stott i Salt Lake Templet, den 8. januar 1943. Parret har to døtre, Mrs. JoAnn Red og Mrs. Janet Finlinson; samt en søn, Richard L. George, og 20 børnebørn.

Efter krigen købte familien George en hjørnebutik i Kanosh, og ud fra denne opbyggede de en forretning, som søster George bestyrede, mens hendes mand begyndte at opdrætte kvæg. 30 år efter solgte de deres forretninger, hvorpå de flyttede til Orem i Utah, hvor ældste George blev ejendomsmægler.

Ældste George var biskop for Kanosh ward i 10 år og præsident for Fillmore stav i 9 år. Han har også været regionalrepræsentant og præsident for Tempe mission i Arizona.

På spørgsmålet, om hvad søster George mener om sin mands nye kaldelse, svarede hun: „Jeg er vældig glad for det. Han er virkelig en værdig tjener for vor Fader i Himlen. Vi ser frem til de kommende år med store forventninger og glæder os meget, ved tanken om, hvad Herren ønsker af os," sagde ældste George. „Jeg har altid haft et vidnesbyrd, og vi er naturligvis parate til at tjene."

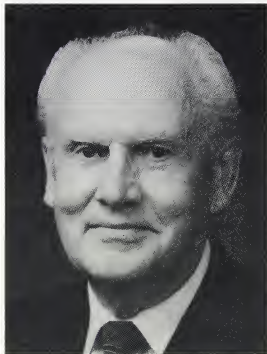
Ældste Georges levevis afspejler hans yndlingsskriftsted: „Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt andet gives jer i tilgift." (Mattæus 6:33). ☐

Ældste Gerald E. Melchin De Halvfjerds' Første Kvorum

Der skete et vendepunkt i Gerald E. Melchins åndelige liv, da han fik sin patriarkalske velsignelse; den førte nemlig til, at han lovede at tjene Herren på alle de måder, han kunne. „Jeg kom hjem fra min mission, blev gift og min vognmandsforretning kom i vanskeligheder," forklarer ældste Melchin, „men min patriarkalske velsignelse gav mig fuld tillid til, at Herren ville beskytte mig, dersom jeg betalte fuld tiende. Derfor fortsatte jeg mit arbejde som stavsmissionær og sov trygt uden at frygte for, hvordan det ville gå min forretning." Hans ufravigelige trofasthed over for Herren er fortsat lige siden, på alle områder i hans liv.

Da Gerald i 1972 blev kaldet til at præsidere over Arcadia mission i Californien, solgte han og hans hustru, Evelyn, den forretning, de havde sammen med hans bror, Howard. Den var vokset til den største vognmandsforretning i det vestlige Canada. Tre af Melchins syv børn fulgte med på missionen til Californien. Det var Brook, Wade og Barbara, foruden deres lamanitdatter, Tina. De fire ældste, Richard, Shauna, Robyn og Gregory var allerede gift på det tidspunkt.

Missionærlivet har været en vigtig del af Melchins ægteskab. Gerald Melchin og Evelyn Knowles mødtes faktisk første gang, mens de var på mission i den østlige mission i Canada. „Jeg sluttede min mission før Evelyn," mindes ældste Melchin, „og kom ind i Royal Canadian Air Force, eftersom der i 1944 endnu var krig. Jeg blev pilotofficer et år før afslutningen af anden verdenskrig. Evelyn og jeg skrev fortsat sammen."

Da bror Melchin omsider blev hjemsendt, kunne han næsten ikke vente med at besøge familien Knowles i Ogden, Utah, for at anmode om Evelyns hånd. Hendes forældre havde allerede et godt indtryk af Gerald på grund af et brev, de havde modtaget fra missionskontoret. Brevet var fra missionspræsidentens hustru, hvori præsident Heber J. Grant gentog Hugh B. Browns lovord om ham: „Jeg ville være villig til at stille mine døtre op på række, og lade Gerald Melchin vælge sig én af dem."

Efter denne tilslutning, varede det ikke længe at arrangere vielsen i Logan templet. Søster Melchin ser tilbage på deres år sammen og siger: „Min mand er det rareste menneske, jeg kender."

Efter tretten år forlod de Raymond og flyttede til Calgary, hvor bror Melchin husker, at de kom ud for den store udfordring – som de nu betragter som mere morsom end vanskelig – at blive kaldet af præsident N. Eldon Tanner som stavens danseledere. „De har virkelig brug for jer," sagde præsident Tanner. Ældste Melchin husker: „Jeg havde faktisk ikke lyst til det. Jeg dansede ikke og jeg kunne ikke lide at danse. Men jeg havde lovet Herren at gøre, hvad han bad mig om." Præsident Tanner sagde senere, at han vidste, hvilken mand Gerald Melchin var, da han accepterede denne kaldelse.

Det var også i Calgary, at ældste Melchin blev biskop og senere stavspræsident.

Søster Melchin arbejdede i Unge Pi-

gers organisation og senere som præsidentinde for henholdsvis wardets og stavens hjælpeforening. Hun har også glædet andre med sin smukke sopranstemme, når hun har sunget solo.

Det var ligeledes i Calgary, at ældste Melchin blev kaldet til at være regionalrepræsentant. „Da vi blev pensioneret og fik mere tid," mindes ældste Melchin, „jeg havde lige været i bjergene for at bede, så jeg kunne vide, hvad Herren ønskede, at vi skulle tjene ham med. Da jeg kom tilbage, lå der en kaldelse fra ældste Loren C. Dunn, som bad mig om at være regionalrepræsentant."

Ægteparret Melchin, der var godt kendt med at arbejde for kirken, har nu accepteret en fuldtids kaldelse, som kræver, at de skal forlade deres syv børn og 26 børnebørn – og nummer 27 på vej. „Et af de største ofre er at forlade dem," er de begge enige om. At undvære en betydningsfuld del af børnebørnenes udvikling og opvækst samt begivenheder i deres unge liv, kræver hengivenhed over for evangeliet, og at man ser familielivet i et evigt perspektiv. „Vi stoler på, at Herren vil være med dem," tilføjer ældste Melchin. „Vores familie faster og beder i forening, uanset hvilke udfordringer vi får."

Jeg erindrede atter præsident N. Eldon Tanners ord, men denne gang gjaldt de både ældste og søster Melchin: Man kan nemt se, hvad slags mennesker der accepterer en sådan kaldelse. □

Ældste J. Richardt Clarke, nyligt kaldet medlem af De Halvfjerds' Præsidium vinker til venner.

Emneindeks for Stjernen 1988

